

IOVU ROIBAN OROIANU

PEREGRIN PRIN INSULA LA GOMERA-TENERIFE

Jurnal de călătorie

Mulțumesc Primăriei din orașelul Valle Gran Rey și Centrului de Informare Turistică pentru materialul informativ pus la dispoziție. Datorită lor am putut afla tot ce știu și am reușit să povestesc în această carte. E de fapt ceea ce mi-am propus: ca prin ochii mei prietenii și cunoștințele mele să poată vedea acest minunat colț de rai: Insula La Gomera și Tenerife din arhipelagul Canare.

IOVU ROIBAN OROIANU

PEREGRIN PRIN INSULA
LA GOMERA-TENERIFE

Jurnal de călătorie

Ediția a II-a, revăzută și adăugită

Târgu Mureș
2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OROIANU, IOVU ROIBAN
Peregrin prin Insula La Gomera-Tenerife. Jurnal de
călătorie/Iovu Roiban Oroianu, Târgu-Mureș: 2021

ISBN

I. Nicolae Teșculă (Cuvânt înainte)

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Tcaciuc
Toate drepturile rezervate
Copyright ©Iovu Roiban Oroianu, 2021

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP SRL
Târgu-Mureș, strada Iuliu Maniu, nr. 14
Telefon: 0265-216666
ROMÂNIA

Cuvânt înainte

Omul de la începuturile sale pe această planetă a avut curiozitatea, dar și necesitatea de a depăși orizontul spațial în care se află. Acest lucru este exprimat printr-o expresie: nevoia de a călători. Această dorință a făcut ca omul să intre în legătură cu semenii săi de pe alte meleaguri, să le afle obiceiurile, tradițiile, modul de organizare, ocupațiile, bucătăria și habitatul. Așa s-a scris în antichitate de către un erudit, pe numele său Herodot, o carte, numită *Istoriei*. O capodoperă literară cu numeroase descrieri, păreri și anecdote, în care făcea descrierea lumii cunoscute, alta decât cea familiară, și anume societatea grecească. Așa s-a născut o știință și anume... istoria.

În vremurile mai apropiate nouă, în ultimii 300 de ani jurnalele de călătorie au fost cele care au umplut această sete de cunoaștere a omului. Prin intermediul acestor jurnale reușim cu ochii minții să fim și noi acolo alături de narator, să gustăm din experiența, din peripețiile și din bucuria excursiei sau călătoriei întreprinse.

În această categorie integrăm și lucrarea domnului inginer Iov Roiban Oroianu *Peregrin pe insula La Gomera, Jurnal de călătorie*. Pe parcursul a 274 de pagini ne prezintă în mai multe capitole o experiență... călătoria în insula *La Gomera*, din arhipelagul Canare, acolo unde s-a stabilit fiul Adrian din anul 2012.

Un jurnal de călătorie, prin care aflăm, că domnul inginer, dincolo de calcule și formule matematice, care i-au fost folositoare pe parcursul vieții, datorită profesiei, acum, fiind pensionar și-a descoperit o nouă pasiune și anume, scrisul. Așa aflăm, într-un stil clar, concis, într-o narațiune care curge lin, lungul drum al călătoriei, din bătrâna Sighișoara, trecând prin aeroportul Cluj-Napoca, cu o escală binemeritată în extraordinarul oraș mediteranean Barcelona.

Apoi în insula La Gomera, unde observă natura, relieful, animalele, dar și obiceiurile și ocupațiile locuitorilor, cu accent pe agricultură. O experiență de 40 de zile și mai apoi încă șase săptămâni în al doilea an, într-un mic paradis lăsat nouă muritorilor de Bunul Dumnezeu, continuată apoi în Tenerife și cu un mic bonus turistic... fascinantul Madrid. Nu putea să încheie, fără a ne oferi și detalii mai picante, inevitabile unei călători și anume peripețiile prin care a trecut.

O lucrare, care m-a fascinat încă din primele pagini și care o recomand cu căldură a fi citită, în timpul liber, atât în zilele friguroase de iarnă, la gura sobei, cât și în zilele călduroase de vară la un umbrar, protejându-ne de arșița soarelui. De asemenea, este un ghid de călătorie prin care ne familiarizăm cu atmosfera acestui tărâm de rai pământesc, când dorul de ducă ne îndeamnă să ne ducem pașii spre însoritul arhipelag Canare.

17 iunie 2020

„Adevărata călătorie de descoperire nu înseamnă a căuta noi peisaje, ci a privi totul cu alți ochi” (Marcel Proust).

Iar acest postulat, îmi vine acum tot mai mult în minte, într-un moment în care, din cauza efectelor pandemiei SARS COV 2, dreptul nostru de a călători este mai greu, din cauza restricțiilor medicale.

Acum un an de zile când scriam, la rugămintea autorului, câteva rânduri despre experiența călătoriei sale în „mările sudului”, arhipelagul Canare, insula La Gomera, atunci, eram fascinat de descrierea făcută asupra peisajului, al oamenilor, obiceiurilor și ocupațiilor. Citind acum, ediția nouă, revizuită și adăugată, cu experiența avută de autor, acum în primele zile ale anului 2021, privesc cu alți ochi, această insula minunată din Oceanul Atlantic, acest pământ binecuvântat de Bunul Dumnezeu!

În 274 de pagini, autorul ne prezintă noua sa experiență începând cu plecarea de pe Aeroportul Internațional „Henri Coandă” din București, cu experiența escalei în minunatul oraș spaniol, Barcelona, cu minunățiile sale arhitectonice și culinare, cu extraordinara catedrală Sagrada Familia, aflată încă în construcție.

De aici, pașii ne sunt purtați în zborul spre arhipelagul Canare, spre frumoasa reîntâlnire cu insula La Gomera, asupra căreia avem o descriere mult mai amănunțită, cu informații legate de climă, relief, faună, cultură și civilizație, totul privit altfel, de această dată cu ochiul avizat al unui om familiarizat cu aceste locuri, dar tot la fel de interesat, de noi descoperiri. Această călătorie a avut parte și de momente mai puțin plăcute, întâlnirea cu un oaspete nedorit, și anume virusul SARS COV 2, experiență în urma căruia autorul a ieșit victorios și cu mai multă poftă de călătorie.

Dacă anul trecut, recomandam cartea a fi citită „la gura sobei” în zile răcoroase, acum aș mai adăuga faptul că această nouă ediție, ne aduce o speranță! Viața noastră trebuie să continue, călătoriile și descoperirea unor locuri binecuvântate de pe Pământ trebuie să facă parte din viața noastră, și pe acestea, trebuie să le vedem, după cum spunea Marcel Proust, cu alți ochi!

Deja, aștept, cea de a treia ediție!

7 martie 2021

*Prof. dr. Nicolae TEȘCULĂ
Director Muzeul de Istorie Sighișoara*

Capitolul I – Introducere

Marea aventură, din Oroiu până în Insulele Canare, Tenerife, La Gomera, Valle Gran Rey

Ca punct de plecare în „Marea aventură” e locul unde încă mai este fântâna, ciurgăul cu apă curgătoare, veșnic rece și limpede... și fotografia de familie, tata cu carul cu boi, la 13 ani, în vreme de război când Moșu era la concentrare.

Fântâna

Tata cu carul cu boi

Vremuri grele, știute din ce mi-a povestit tata. Am emoții, nu am mai călătorit cu avionul... și mai ales așa departe, la mii de km depărtare, până în îndepărtatele insule Canare.

Sighisoara

În „Țările Calde” cum îmi place mie să spun, acolo unde e veșnic vară și e cald și bine!

Și Sighisoara, orașul care m-a adoptat în urmă cu mai bine de 40 de ani! Pe care îl iubesc din tot

sufletul! Aici e toată viața mea, trăită alături de familie și prieteni!

Și locul unde împreună cu soția ne-am construit o căsuță... cu fântână cu roată în ogradă, grădină de flori, cățel și pisică... De aici e punctul de plecare... Țsta sunt eu!. Am pornit în marea expediție, marea provocare...

La Sighișoara e iarnă, jumătatea lui ianuarie, deși a căzut puțină zăpadă, totuși e frig, dar plec spre Țările Calde, acolo, unde sper să fie cald și bine, Țara Făgăduinței!

Aspecte din Sighișoara

Acum mă aflu în fața aeroportului Henri Coandă din București-Otopeni și mă cuprinde o emoție deosebită... Adevărul e că băiatul nostru, Adrian, stabilit în Insulele Canare din anul 2012, ne-a făcut invitația de a-l vizita, de câțiva ani, dar... nu am avut timpul necesar, poate nici curajul... Și-a cumpărat o locuință pe țărmul Oceanului Atlantic, la 100 de metri de o plajă minunată, cu nisip negru și soare prietenos.

Nu pot considera că punctul zero, punctul de plecare, este aici în fața aeroportului; acest punct pentru mine în această deosebită și poate unică în viață, călătorie... punctul de plecare, așa cum v-am spus la începutul povestirii este tot locul în care m-am născut, este locul în care puiul de plugar a văzut lumina zilei, acolo departe în sat, sau în Cătunul „Curu Boului”, la fundătura Dealului.

Băiatul nostru, Adrian

Copiii noștri, de departe de la capătul lumii...

Sau așa cum spunem, în scrierile pe care le-am început... drumul de la opincă, la PC Computer WI-FI! Am fost și voi rămâne, prima generație fără opinci, care am ajuns la școală, chiar dacă am mai umblat desculț și cu cătăriși, dar mi-am trăit viața pe asfalt, beneficiind de avantajele și minunățiile civilizației. Acum voi descoperi lucruri pe care nu le-am mai văzut și urmează să vă povestesc pas cu pas tot ce se va întâmpla și tot ce voi vedea.

Insulele Canare

M-am documentat înainte, cum s-ar zice mi-am făcut temele... Insulele Canare se află în largul coastei de vest a Africii și există ca o comunitate autonomă aparținând Spaniei. Există șapte insule majore din arhipelag și o insulă minoră. Cele mai mari sunt Tenerife, Gran Canaria, Fuerteventura, La Palma, Lanzarote, El Hierro și La Gomera. Întregul grup este rezultatul activității vulcanice de acum 60 de milioane de ani, motiv pentru care plajele au nisip negru. Nu există vulcani activi în acest moment, dar nu se știe niciodată.

La un moment dat în secolul al XVI-lea, insulele au fost numite „insulele de zahăr” pentru producția lor de zahăr din trestie. De atunci, economia a dezvoltat vinăria, agricultura... culturi de banane și acum turismul ca activitate principală. Insulele Canare au în total șase aeroporturi. Principalul aeroport internațional este Aeroportul Gran Canaria, poarta de intrare în insule.

Se află la 18 km sud de Las Palmas și are terminale UE. Serviciul de feribot Fred Olsen Express, conectează insulele între ele, dar se poate lua și un mic avion pentru a „sări” între ele.

Pe insule se poate închiria o mașină, dacă ai pașaportul și permisul. Oamenii merg cu bicicleta, motoreta, motocicletă și iau autobuzul guagua pentru a se deplasa. (Este pronunțat „wa-wa”.) Programările autobuzelor pot fi rare sau sporadice. Tenerife și Gran Canaria au sisteme impresionante de transport public, care acoperă cea mai mare parte a insulelor lor. Moneda canariană este Euro; insulele sunt una dintre cele mai îndepărtate regiuni în afara zonei euro. Cultura este fără îndoială spaniolă, dar obiceiul continental de a săruta pe ambii obraji atunci când spui salut poate fi prescurtat la un singur sărut.

Orașul, construit cu clădiri parcă înfipite, ancorate în munte

Ai nevoie de reflexe rapide pentru a înțelege corect. Există un accent care este puțin diferit de cel continental și nici nu este același lucru cu spaniola din America de Sud.

Orașul nou, noul Centru civic, La Calera

Zicala este că insularii vorbesc „cu potato în gură” datorită pronunției lor care sună leneș.

Cea mai mare insulă este Tenerife, cu aproximativ două mii de kilometri pătrați și o mare varietate de vieți vegetale și teren.

Este acasă la cel mai înalt punct „din Spania”, vulcanul El Teide la 3718 metri.

Tenerife are vreme excelentă pe tot parcursul anului, cu o mare varietate de terenuri și vegetație, inclusiv culturi precum banane, tomate și potato (cartofi).

La Palma nu are foarte multe plaje și nu sunt foarte lungi. Două dintre cele populare sunt în Puerto Naos pe partea de vest, iar Los Cancajos în est. Cea mai mare parte a insulei este o rezervație biologică. Este cunoscută sub numele de „insula verde”; găsești aici în munți, banane dulci și podgorii. În Gran Canaria se poate alege dintre plaje nisipoase nesfârșite, dune, munți și, de asemenea, peisaje verzi luxuriante.

Această insulă găzduiește mai mult de jumătate din populația Insulelor Canare. Fertaertaventura are cea mai veche istorie. Homer a menționat-o în scurtul său ghid de călătorie numit „Odiseea”. Numele ei poate proveni din expresia: „Ce aventură minunată!”, Sau, eventual, „vânt puternic”. Este separat doar de Africa continentală printr-un canal îngust.

Fuertaventura are cea mai lungă dintre toate plajele, și minunat nisip fin. Lanzarote este o rezervație a biosferei, sub declarația UNESCO, și cuprinde unul dintre cele șase modele universale de dezvoltare durabilă, în conformitate cu Organizația Mondială a Turismului.

El Silbo

La Gomera are un parc național cu o pădure densă, străbătută de râpe adânci și înconjurată de un perimetru de stânci de-a lungul celei mai multe părți de coastă. Insularii, guanșii băștinași aveau un limbaj special de fluier pentru a comunica între ei, la distanțe foarte mari, numit *El Silbo*.

Geografie fizică

Insulele și capitalele lor sunt:

- Tenerife (capitală Santa Cruz de Tenerife);
- Gran Canaria (capitală Las Palmas de Gran Canaria);
- Lanzarote (capitală Arrecife);
- La Palma (capitală Santa Cruz de La Palma);
- La Gomera (capitală San Sebastián de La Gomera);
- El Hierro (capitală Valverde);
- Fuerteventura (capitală Puerto del Rosario);
- La Graciosa (capitală Caleta de Sebo).

Cea mai apropiată insulă se află la 108 km față de coasta de nord-vest a Africii. Împreună cu Capul Verde, Madeira și Azore, insulele Canare formează ecoregiunea *Macaronezia*. Vulcanul Teide de pe Tenerife este cel mai înalt munte din Spania.

Datorită poziției insulelor luând în considerare vânturile, climatul poate fi umed sau foarte uscat. Câteva specii native sunt conservate, ca și arborele de drago (*Dracaena draco*) și pădurile de dafini *Laurisilva*.

Geografie politică

Teide (Tenerife) este cel mai înalt vârf din Spania și din toate insulele Oceanului Atlantic. Măsurându-l de la baza submersă, este al treilea vulcan de pe Pamânt ca masă și înălțime, după vulcanii Mauna Loa și Mauna Kea de pe insulele Hawaii.

Comunitatea Autonomă a Insulelor Canare consistă din două provincii, Santa Cruz de Tenerife și Las Palmas, a căror capitale (Santa Cruz de Tenerife și Las Palmas de Gran Canaria) sunt co-capitale ale regiunii autonome. Fiecare din cele șapte insule importante este condusă de un ansamblu numit *cabildo insular*.

Peisaj arid, selenar

Istorie

Insulele Canare sunt considerate a fi la originea mitului grec al Grădinii Hesperidelor. Insulele au fost denumite „canare” (din latină *canis*, câine) datorită numărului mare de foci (focile erau numite „câini de mare”) ce existau pe insule. Canarul (o specie locală de cănăraș: *Serinus canaria*) a fost denumit după insule.

Fiind descoperite mai întâi de către puni, de guanși (în berberă: *igwanciyen*), apoi de aventurieri normani și portughezi, insulele au fost în final invadate și cucerite de Castilia spre sfârșitul secolului al XV-lea, populația locală scăzând în număr pe parcursul timpului, întâi din cauza măcelurilor comise de invadatori și de bolile introduse de aceștia, apoi prin amestecarea lor cu imigranții.

Cronologie - de la începuturi până la dispariția populației locale guanșe

Anul	Evenimentele
10 milioane de ani î.e.n.	Formarea arhipelagului (prin vulcanism)
3.000 de ani î.e.n.	Cele mai vechi dovezi ale prezenței omului în arhipelag.
1.100 de ani î.e.n.	Fenicienii din Cartagina lasă monede în insule, probabil prin schimburi comerciale cu băștinașii.
500 - 200 de ani î.e.n.	Populații hamitice denumite <i>Igwanciyen</i> sosesc în arhipelag.
Secolul I e.n.	Plinius relatează că regele berber al Mauritaniei, Juba II, a trimis o expediție către „Insula Canaria” (astăzi Gran Canaria). Ovidiu, în <i>Metamorfoze</i> , evoca de asemenea arhipelagul, pe care îl compară cu Grădina Hesperidelor.
Secolul II e.n.	Pe harta lumii a lui Ptolemeu meridianul 0 trece prin El Hierro.
1312	Arhipelagul este redescoperit de către genovezul Lancelotto Malocello.
1402 - 1406	Exploratorul Jean de Béthencourt invadează insulele Lanzarote, Fuerteventura și El Hierro în numele Castiliei.
1441	Misionarul franciscan Diego de Alcala începe să creștineze guanșii din Fuerteventura.
1478 - 1483	Guanșii din Gran Canaria sunt învinși, parte măcelăriți, parte robiți.
1492 - 1493	Spaniolul Alonso Fernández de Lugo începe invazia insulelor La Palma și Tenerife.
1494	La Tenerife, Alonso Fernández de Lugo este înfrânt de guanși la La Matanza la 31 mai 1494.
1495	La 25 decembrie 1495 guanșii din Tenerife sunt definitiv învinși de spanioli.

Cronologie - din sec. al XVI-lea până în prezent

Economia este bazată pe turism și pe agricultura tropicală (banană, tutun), exportând multă marfă în Europa continentală. Acest model duce la o imigrare masivă din Europa, Africa și din Americi. Geonomiștii sunt îngrijorați în privința resurselor și apelor, în special în insulele mai uscate care sunt supraexploatare. Combinația de munți înalți și cer senin a făcut ca vârful Roque de los Muchachos din insula La Palma să devină un loc prielnic de plasare a telescoapelor, cum ar fi Grantecan.

Insulele din afara Uniunii Europene sunt teritorii de vamă. Codul ISO 3166-1 alpha-2 IC este rezervat pentru a reprezenta insulele în afacerile vamale. Acestea se află sub același cod Internet ca și Spania. Fusul orar din Canare este GMT, deci cu o oră mai puțin decât în Spania peninsulară.

Tenerife aparține arhipelagului Canare format din 7 insule, situat în Oceanul Atlantic, numite și Insulele Primăverii Eterne, este una din destinațiile unde se poate face plaja tot timpul anului. Playa de Las Americas, Los Cristianos situate în Sud, și Puerto de la Cruz în Nord, sunt cele mai apreciate stațiuni din Tenerife, renumite prin plajele deosebite și o viața de noapte activă.

Religie

Ca și în restul Spaniei, societatea Insulelor Canare este fundamental creștină, mai exact Biserica Catolică. În Insulele Canare s-au născut doi sfinți catolici importanți: Petru de Betancur și Iosif din Anchieta, ambii născuți pe insula Tenerife, erau misionari în Guatemala și Brazilia respectiv. Principalul sanctuar al arhipelagului este Bazilică a Maicii Domnului din Candelaria, patroană a Insulelor Canare.

Bazilica Maicii Domnului din Candelaria, patroana Insulelor Canare

Cu toate acestea, fluxurile migratorii în creștere (turism, imigrație etc.) măresc numărul credincioșilor altor religii găsite în insule, cum ar fi: musulmanii, evangheliștii și practicanții Hinduism. Religia afro-americană, Religia tradițională chineză, Budism, Bahá'í și Iudaism. Există, de asemenea, o formă de neopaganism autohton, Biserica Oamenilor din Guanși.

Atracții turistice

Insulele Canare oferă nenumărate atracții turistice excepționale. Câteva exemple:

- Pe Tenerife:

- El Teide - cel mai înalt con vulcanic din Spania (3.718 m), impresionant prin peisajele sale cu aspect lunar. El aruncă cea mai mare umbră existentă pe Pamânt. Se vede și de la 30–40 km depărtare. Aici s-a turnat filmul celebru „Planeta maimuțelor”.

- Localitatea Icod de Vinos – unde se găsește un arbore dragon (*Dracanea draco*) milenar, cel mai vechi copac de pe insulă; Garachico – oraș distrus de piraiți în 1706; Masca – veche așezare spaniolă.

- Orașul Santiago del Teide cu cea mai mare expoziție europeană de perle.

- Loro Parque: este cel mai mare parc din Europa. Pe o suprafață de 135.000 m² se găsesc cele mai bogate colecții de papagali, pinguini, crocodili, lei, tigri și altele; spectacol cu delfini și lei de mare; restaurante, cinematograful etc.

- Pe insula La Gomera: Transfer cu feribotul la portul San Sebastian – unde Cristofor Columb a avut ultima oprire înainte să descopere Lumea Nouă. Se poate vizita Parcul Național Garajonay, considerat de către UNESCO Patrimoniu Național.

- Pe Gran Canaria: Transfer cu vaporul la capitala insulei, Las Palmas de Gran Canaria - turul orașului – localitatea și plaja Playa del Inglés, cu dune de nisip.

Dar nu pot trece așa repede, fără să vă povestesc câte ceva și despre Aeroportul Henri Coandă, din Otopeni, București...

Capitolul II - Aeroportul Internațional Henri Coandă-București

Aeroportul Internațional Henri Coandă-București

Acum la a doua călătorie spre însoritele insule canare am încercat să plec din București, de pe aeroportul Otopeni. Aeroportul Internațional Henri Coandă este cel mai mare aeroport din România și unul dintre cele două aeroporturi importante din București (cel de al doilea fiind Aeroportul Internațional București Băneasa - Aurel Vlaicu din cartierul Băneasa). Aeroportul Henri Coandă este situat în afara zonei urbane a Bucureștiului, în orașul Otopeni, județul Ilfov. În anul 2018 pe Aeroportul Henri Coandă au tranzitat 13.824.830 de pasageri. Numele aeroportului a fost schimbat în mai 2004, până atunci el numindu-se Aeroportul Internațional Otopeni.

Accesul din oraș

Aeroportul este accesibil din București atât cu ajutorul liniilor de autobuz Societatea de Transport București (fost RATB) 784, 783 și 780 (*linia 783 circulă non-stop*), care oferă servicii suburbane, cât și cu trenul.

Linia feroviară între Gara de Nord și Aeroportul Otopeni s-a inaugurat pe 13 decembrie 2020. Trenurile circulă la interval de 40 minute, iar durata călătoriei este de cca. 20 de minute.

Imagine din incinta aeroportului

Există un proiect prin care se urmărește legarea aeroportului cu sistemul de metrou al Bucureștilor, prin construirea unei linii noi legând stația de metrou 1 Mai cu cele două aeroporturi. Acest proiect este în derulare, finalizarea estimată fiind în anul 2022.

Istoric

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aeroportul Otopeni a fost o bază pentru Al Treilea Reich al lui Hitler. Înainte de 1965, doar Aeroportul Băneasa oferea zboruri comerciale. Totuși, în locul vechii baze militare de la Otopeni, a fost construit un nou aeroport cu scopuri comerciale. Pista modernizată avea o lungime de 3500 m, fiind mai lungă decât cea a Aeroportului Orly din Paris.

În programul de modernizări a fost inclus și un nou terminal de pasageri, atât pentru zboruri interne, cât și pentru zboruri externe. Modernizările au continuat prin crearea unui foaier pentru celebriți, odată cu vizita în România a președintelui SUA, Richard Nixon, în august 1969.

Extinderea

Modernizarea Aeroportului Otopeni a început cu Faza I (1994–1998) ce cuprindea construirea corpului de clădire pentru plecări și a corpului finger și apoi cu Faza a II-a (1999–2007), ce a cuprins reconfigurarea corpului de clădire pentru sosiri, modernizarea turnului de control și extinderea parcării de la suprafață. Faza a III-a a început în 2009 și a fost finalizat în 2012.

Noul terminal finger

Anul acesta, 2021 de aici, o să-mi iau zborul, direct pe aripile vântului, până în Tenerife, capitala Insulelor Canare. Va fi un zbor plăcut, în total cam de 6 ore și aproximativ 20 de minute, timp în care o să-mi verific manuscrisul Monografiei satului în care m-am născut, Oroiu.

Capitolul III - Escală la Barcelona și magia civilizației

Am decolat, cu un avion al firmei Wizz Air, o decolare liniștită, fără probleme și suntem în aer, pe aripi de vânt, spre Barcelona... Am ajuns repede deasupra norilor, așa că nu am mai văzut nimic pe jos până la aterizare la Barcelona.

*Cu Alexandra, „a doua fată a tatii”, pe post de ghid
mai avea o asemenea ocazie!*

În aeroport la Barcelona, am fost uimit de grandoearea și frumusețea construcției... și mai ales de ordinea, disciplina și sistemul de informare electronic implementat... Aici, la ieșirea din clădirea Terminalului 2, am avut ocazia să văd cel mai frumos Apus de Soare... mare, rosu spre portocaliu, atât de plin de căldură.. Oricum, am avut o satisfacție deosebită... din Oroiu am călcat cu piciorul pe pământul Spaniei, la Barcelona... un oraș deosebit de frumos, capitala Catalaniei, pentru care am niște sentimente mai altfel, deosebite, asemănând-o cu Transilvania noastră... Mi-am programat o escală de o zi în Barcelona... Merită de văzut măcar câteva locuri, pe care cu siguranță nu le voi uita... și cine știe când voi

Încântat de măreția construcției

Încep să realizez că e o lume reală

Al doilea oras ca mărime din Spania și capitala Cataluniei, *Barcelona* primește anual peste 8 milioane de turisti.

Vedere din Barcelona

Aceasta statistică o poziționează ca cea de-a treia cea mai vizitată destinație turistică din Europa, după Londra și Paris. Dar ce anume atrage lună de lună călătorii în orasul lui Gaudi?

Pe lângă cele mai cunoscute obiective turistice, precum Sagrada Familia sau Fontana Montjuic, am adunat și propuneri mai puțin vizitate, dar pline de farmec...

În orice top al atracțiilor din Barcelona, am găsit pe primul loc *Sagrada Familia*, proiectată de Antoni Gaudi, dar neterminată.

Sagrada Familia

Piatra de temelie a fost pusă în 1882. Interiorul Sagradei Familia s-a deschis complet în 2012 și merită vizitat pentru detaliile impresionante. Exteriorul este încă în construcție și în prezent este în jur de 75 % finalizat (8 turnuri).

Se dorește finalizarea lucrării în anul 2026 pentru a marca aniversarea a 100 de ani de la moartea lui Gaudi. Dacă aș vrea să vizitez catedrala, ar trebui să stau la coadă circa o oră și jumătate. Dar nu e timp pentru asta, așa că încerc să mă documentez din publicitate și pliante.

Sagrada Familia una dintre cele mai impresionante biserici din lume și cel mai vizitat obiectiv din Barcelona. La Sagrada Familia, capodopera arhitectului catalan Antonio Gaudi, se află încă în construcție deși proiectul a fost inițiat acum mai bine de 100 de ani, în 1882, și va fi terminat, se speră, în anul 2026.

Oficial, La Sagrada Familia ar trebui terminată în anul 2026, când se împlinesc 100 de ani de la moartea lui Antonio Gaudi. Arhitectul catalan a supervizat construcția basilicii timp de 40 de ani, însă la data morții sale doar unul singur dintre turnurile basilicii fusese ridicat. Din 1926, proiectul a fost continuat după planurile arhitectului.

Se vorbește că planurile au fost pierdute în 1936, în timpul Războiului Civil Spaniol, basilica fiind atacată, iar atelierul în care erau păstrate schițele și planurile realizate de Gaudi a fost distrusă. Acestea au fost reconstituite din alte surse, dar dispariția originalelor a iscat controverse, căci mulți susțin acum că Sagrada Familia, atunci când va fi terminată, nu va arăta așa cum și-ar fi dorit creatorul ei. Gaudi a glumit odată spunând că Dumnezeu, clientul său, nu se grăbește să-și vadă basilica terminată. Arhitectul, care și-a dedicat peste patru decenii din viață acestui proiect, credea că Sagrada Familia este misiunea sa divină. Gaudi a murit la vârsta de 74 de ani în 1926 în urma unui accident stupid – a fost lovit de un tramvai.

Îmbrăcat în haine sărace și fără documente, Gaudi nu a fost recunoscut, ci luat drept un cerșetor, și nu i s-au acordat îngrijiri medicale imediate. A murit la trei zile după accident și a fost înmormântat în cripta basilicii sale.

La Sagrada Familia are opt turnuri acum, însă la finalul proiectului basilica va avea 18 turlă, dintre care cea mai înaltă va avea 170 de metri înălțime. Cele 12 turlă mici simbolizează apostolii lui Iisus, patru dintre ele îi reprezintă pe autorii Evangheliilor, iar cele două turlă mari îi reprezintă pe Iisus și Fecioara Maria.

Sagrada Familia – detaliu arhitectonic

Gaudi a fost întrebăat odată de ce depune atâta efort și timp în realizarea unor turle atât de elaborate din moment ce nimeni nu le va putea admira de sus. Arhitectul a răspuns că „Îngerii le vor vedea.” Câteva lucruri care merită să mai fie știute despre Sagrada Familia și trebuie punctate, chiar cu riscul de a fi repetate:

Sagrada Familia – fabuloasa catedrală din Barcelona, Spania. Arhitectul din spatele acestei bijuterii încă neterminată este celebrul Antoni Gaudi, cel care a presărat orașul cu numeroase diamante arhitectonice. Dar niciunul dintre ele nu are un background la fel de interesant ca Sagrada Familia. Uite câteva lucruri pe care, poate, nu le știai despre Sagrada:

- E în construcție de peste 100 de ani;

Construcția Sagradei Familia a început în anul 1882. La moartea lui Gaudi, în anul 1926, doar un sfert din catedrală fusese terminată. Deși Gaudi își petrecuse ultimii ani ai vieții dedicându-se proiectului, era foarte clar că el nu avea să-l vadă gata în timpul vieții.

Acum se estimează că Sagrada va fi în sfârșit terminată în anul 2026, când se vor împlini 100 de ani de la moartea marelui arhitect;

- Construcția Sagradei a durat mai mult decât și-a imaginat oricine. Un monument construit în 150 de ani este un adevărat record, mai ales pentru contemporaneitate. Sagrada va fi gata într-un interval de timp mai lung decât a durat construcția piramidelor din Egipt și doar cu 50 de ani mai puțin decât cea a *Marelui Zid Chinezesc*;

- Lângă ea a fost și o școală. Pe parcursul primilor ani de construcție ai Sagradei, Gaudi a ridicat și o școală pe care a numit-o *Școala Sagrada Familia* și care era dedicată copiilor muncitorilor care-și petreceau zilele muncind la ceea ce trebuia să devină una dintre cele mai frumoase structuri din întreaga Europă;

- Dacă nu apăreau computerele, construcția ar fi durat mai mult. În secolul al XIX-lea, când a început construcția, nu existau computere sau animații digitale, prin urmare inginerii trebuiau să se bazeze și schițele și calculele făcute pe hârtie. Mulțumită apariției computerelor, munca la designul catedralei a progresat rapid;

- Sagrada nu mai e o catedrală. Sagrada Familia, a fost declarată bazilică, de către Papa Benedict. La începutul construcției, Sagrada Familia era o simplă biserică romano-catolică. Mai târziu ea a fost desemnată drept catedrală și așa a rămas până în 2010, când Papa Benedict al 16-lea a declarat-o bazilică. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu termenii, o catedrală reprezintă „casa” unui episcop;

- Fiecare dintre cele 18 turnuri are câte o semnificație. Turnurile Sagradei au câte o semnificație. Când Sagrada va fi gata va avea 18 turnuri, 12 dintre ele reprezentând cei 12 apostoli, patru turnuri vor simboliza cei patru evangheliști, unul pe Fecioara Maria și ultimul, cel din mijloc, desigur, pe Isus Hristos. În prezent sunt construite doar 8 turnuri;

- Gaudi e înmormântat aici. În interior se află mormântul lui Antoni Gaudi care a murit, din păcate, la câteva zile după ce fusese lovit de un tramvai. Acesta se află în subsolul clădirii și poate fi vizitat. Mormântul e înconjurat de patru capele, fiecare dintre acestea fiind dedicată unui personaj religios;

- Oamenii au încercat s-o dărâme. În 1936, în timpul Războiului Civil din Spania, un grup de anarhiști au intrat în Sagrada Familia și au dat foc unei cripte. Atunci au ars o mulțime de materiale de construcție dar, din fericire, multe au fost și recuperate. De-a lungul istoriei, construcția a fost îngreunată de nenumărate ori din astfel de motive obiective;

- Sagrada Familia are trei fațade, cea numită *Fațada Nașterii Domnului* fiind realizată în întregime de Gaudi însuși. *Fațada Pasiunii* și *Fațada Gloriei* au fost făcute mult mai târziu iar când a fost adăugate sculptura lui Hristos cu crucifixul (realizată de Josep Maria Subirachs), pe Fațada Pasiunii, mulți au strâmbat din nas spunând că aceasta e prea abstractă și că subminează stilul și viziunea lui Gaudi;

- Înălțimea e remarcabilă. Când va fi gata, Sagrada Familia va fi cea mai înaltă construcție religioasă din Europa. Turnul central va atinge 170 de metri. În ciuda înălțimii remarcabile, Gaudi credea cu tărie că nicio construcție făcută de mâna omului nu trebuie să fie mai înaltă decât creația lui Dumnezeu. Și nu e o coincidență faptul că turnul central va fi cu un metru mai mic decât Montjuic, muntele din Barcelona, cel mai înalt punct al orașului;

- În interior se află lifturi. Nu e un lucru deosebit faptul că în interiorul Sagradei se află lifturi dar când vezi cât de înguste sunt turnurile, te întrebi cum funcționează acele lifturi. Și deși nu sunt lifturile magice de sticlă, realizate de Willy Wonka, ele permit vizitatorilor să vadă cea mai joasă și cea mai înaltă porțiune a structurii. Desigur, după ce cobori din lift trebuie să urci pe niște scări înguste pentru a ajunge sus, în turnuri, și a admira panoramele orașului;

- Simbolismul intrigant. Pădurea imaginației. Există nenumărate simboluri în fiecare colțișor al sturcturii proiectate de Gaudi. Pe lângă simbolurile religioase sunt încă două pe care ar trebui să le cauți. Mai întâi, coloanele din interior, care amintesc de copaci – pe măsură ce le privești ele își schimbă constant forma, părând a fi cu adevărat copaci. Apoi există acele broaște țestoase la capetele coloanelor, care le susțin și care reprezintă pământul și marea;

- Turismul susține lucrările.

Un alt obiectiv interesant este Casa Oaselor, clădirea decorată cu peste 1.200 de cranii umane.

Casa Oaselor

Amatorii de senzații inedite, care vor să viziteze obiective turistice mai puțin cunoscute din Austria, nu trebuie să rateze osuarul din orașul Hallstatt. Clădirea se numește Casa Oaselor (Beinhaus) și adapostește aproximativ 1.200 de cranii umane.

A fost construită în secolul al XII-lea, când cimitirul din localitate nu a mai putut găzdui numărul mare de persoane decedate. Cum incinerarea este interzisă de religia creștină, autoritățile au găsit această soluție destul de macabră, pentru a elibera locurile de îngropăciune. Unele cranii de aici sunt pictate cu flori sau au scris pe ele numele persoanei decedate. Biserica de la Sedlec este decorată cu oase umane, un lăcas de cult neobisnuit. Înainte de a fi depuse în clădire, oasele erau deshumate după cel puțin 10 ani de la deces și lăsate apoi să se usuce la soare și să se albească.

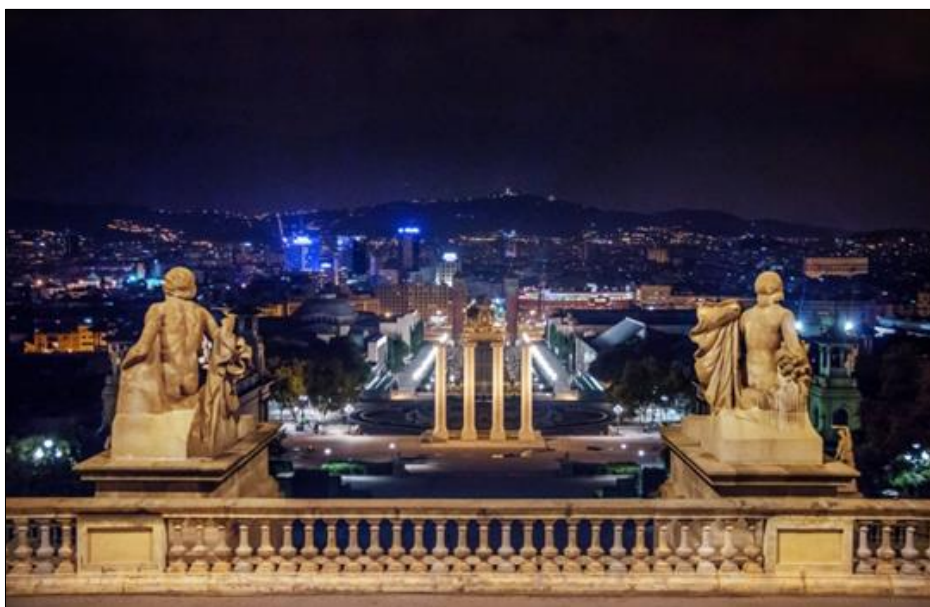
Ultimul cadavru care a ajuns aici a fost al unei femei care a murit în 1983 și a cerut cu limbă de moarte ca oasele ei să fie depuse aici. Casa Oaselor se află în subsolul unei biserici catolice din secolul al XV-lea.

Fântâna de la Montjuic este într-adevar magică, datorită spectacolului ei de lumini, muzica și efecte vizuale. A fost construită în 1929 și este încă unul dintre cele mai renumite locuri din Barcelona, cu aproximativ 2,5 milioane de vizitatori anual.

În timpul iernii, fântana ofera spectacole doar vinerea și sâmbăta. Vara, seara de lumini și muzică tine de joi până duminică. Întregul show este gratuit, dar în sezonul turistic locul este extrem de aglomerat.

Dealul Montjuic și Poble Espanyol (Muzeul Satului Spaniol) se află aproape de fântana Montjuic. Construit în 1929, Poble Espanyol este un sat de prezentare a diferitelor stiluri regionale din Spania.

Se poate vedea practic toata Spania într-un sat. Acesta găzduiește acum o mare varietate de cafenele, cluburi de noapte, restaurante, peste 40 de magazine de artizanat și spectacolul Flamenco El Tablao de Carmen. În 2018, Poble Espanyol a deschis un nou spatiu „Fiesta”, care scoate în evidență cele mai populare festivaluri, sărbători și peisaje din Spania.

Dealul Montjuic și Poble Espanyol

Muzeul Picasso este cel mai renumit muzeu din Barcelona. Pablo Picasso s-a născut în Malaga, în sudul Spaniei, dar familia lui s-a mutat la Barcelona în anul 1895.

Muzeul Picasso

Picasso a locuit aici până în 1904. Tatăl lui era profesor de artă. Deși Pablo studiasse deja arta în Malaga, în Barcelona și-a petrecut anii de formare. Se consideră a fi din Barcelona, iar aici a expus pentru prima oară. Picturile cele mai celebre ale lui Picasso nu sunt însă la Barcelona, am putut vedea o colecție unică de 4000 de lucrări (Nu am reușit să le văd pe toate!). Muzeul se afla în mai multe conace gotice minunate din partea veche a orașului.

Unul dintre cele mai celebre bulevarde din lume se află în Barcelona. *La Rambla* începe din piața centrală Plaza Catalunya și se termină la monumentul lui Columb din portul Vell, despre care se spune că nici nu arăta cu degetul spre America. La Rambla este plină de artiști stradali, tarabe cu suveniruri, turiști și familii cu copii.

De pe La Rambla, am vizitat și La Boqueria, celebra piață din Barcelona unde am găsit un adevărat festin al culorilor pe tarabele expuse, fructe proaspete, specialități locale, dar mai ales pește și fructe de mare, (cu care noi suntem mai puțin obișnuiți, eu cel puțin chiar deloc!).

Bulevardul La Rambla

Parc Guell face parte din Patrimoniul Mondial UNESCO și este considerat unul dintre cele mai artistice opere ale lui Gaudi. Parcul se află pe dealul Carmel, astfel încât această atracție implică o urcare de 900 m. Însă dealul este împânzit de scări rulante, așa că dacă mi-am făcut griji, având în vedere picioarele mele cu care mă deplasez mai greu, în final totul a fost bine. Ideea inițială a lui Josep Guell a fost de a dezvolta un sat privat și exclusivist, cu 60 de case.

Nu a funcționat și după moartea lui Guell în 1923, spațiul a fost donat Barcelonei de familia Guell ca parc public.

Situată pe coasta cartierului cu același nume, *plaja La Barceloneta* este întotdeauna plină de turiști. Aceștia nu trebuie să se rezume doar la înot, ci pot experimenta o varietate de sporturi de apă extreme - windsurfing și kite-surfing fiind opțiunile cele mai populare.

Parc Guell

Ce este grozav în Barcelona este că te poți bucura și de plajă și de munte în același oraș. Am mers în drumeție pe Tibidabo, muntele ce depășește cu puțin 500 de metri altitudine.

Acolo am găsit pe lângă o catedrală impunătoare, Expiatori del Sagrat Cor și un parc de distracții.

O vizită la *Parcul de distracții Tibadabo* este de neratat în Barcelona, mai ales dacă mergi cu copiii în vacanță. Vor petrece ziua în carusel, în roată sau în alte atracții colorate. Este deschis din martie până în septembrie. Noi am trecut doar în revistă, în fugă pe lângă aceste frumuseți.

Am găsit și tonete cu mâncare și marocani sau turci ce vând chebap sau gyros grecesc la prețuri bune. Barurile de tapas din cartierul *Eixample au tapas* la prețuri rezonabile, Cazarea la hostel începe de la 25 de euro pe noapte. Dar pentru mine e lipsit de importanță... trebuie să mă mișc repede până la plecarea spre Tenerife.

Parcul de distractii Tibadabo

Am gustat tapas, gustările spaniole dintre mese, am încercat și La Bomba, inspirată de războiul civil din Peninsula Iberică. Este în esență o crocheta de cartofi de dimensiuni mari, servită cu două sosuri diferite: alioli de usturoi alb și un sos roșu bogat și picant.

Se spune că specialitatea culinară a fost realizată pentru prima oară la La Cova Fumada, un local fără pretenții, din cartierul Barceloneta.

Tapas

Fructele de mare și preparatele din pește sunt de asemenea foarte apreciate în Barcelona pentru ca sunt întotdeauna proaspete și bine gătite.

Printre cele mai recomandate localuri din Barcelona se numără O Meu Lar, La Confiteria, Els Pescadors, Can Paixano, Rubi, Xiringuito Escribà și Fàbrica Moritz.

Am mâncat mai mult creveți cu paste și tot felul de sosuri, la un moment dat am cerut să amestece și ouă... și a ieșit un fel de papară (omletă) foarte gustoasă!

Am încercat să realizez imposibilul și să scot tot ce e mai bun din vizita într-una din cele mai cosmopolite metropole europene, chiar dacă timpul a fost limitat.

Spre deosebire de alte mari orașe ale Europei, în Barcelona fiecare cartier are propria sa piață. Și totuși, dintre toate, La Boquería are ceva aparte, motiv pentru care și atrage atât de mulți cumpărători!

Piața La Boquería

E absolut încântătoare prin imensa varietate de culori ale numeroaselor și diverselor fructe și legume, carne de toate felurile, brânză maturată, produse exotice, condimente și pește – obligatoriu! Se găsește aici cam tot ce ai avea nevoie în bucătărie, la care se adaugă o cantitate considerabilă de delicatese pe care nu le vei găsi nicăieri în altă parte...

Parcul Ciutadella este o adevărată oază în centrul orașului, care m-a impresionat cu lacul superb, o fântână minunată și iarba verde cât cuprinde, Localnicii sunt legați de acest parc nu numai pentru timpul relaxant pe care îl oferă, dar și pentru numeroasele activități care se desfășoară aici: concerte, jogging pe echipe, dansuri, gimnastică și uneori animații pentru copii în weekend-uri.

Redeschis publicului în februarie anul acesta, muzeul în aer liber, reprezintă simbolul războiului civil spaniol. Buncărele au fost construite ca să ofere protecție față de cele aproximativ 200 de bombardamente pe care le-a suferit Barcelona în timpul războiului civil (1936-1939).

Pe lângă importanța istorică, aceste buncăre se află pe vârful unui deal și sunt punctul ideal și unic de unde să privești Barcelona de sus (în spaniolă Mirador!).

Totul a decurs normal, însă am rămas frapat de ceea ce am văzut în Aeroport în Barcelona: spații atât de largi, volume atât de generoase, confort deplin și siguranță, totul organizat prin afișaje electronice...

Parcul Ciutadella

Inclusiv așteptatul la rând organizat impecabil de ingenios... un spațiu imens, împărțit, marcat cu panglică, asemenea unui labirint, în așa fel că nu poți trece peste rând, încăpi doar tu și geamantanul...

Muzeul în aer liber

Practic te obligă foarte discret să te comporți civilizată... Am văzut multă lume, multe fețe, am auzit diferita limbi, dar toți sunt calmi, liniștiți, se înfărmăază la panourile electronice și deși e un spațiu atât de mare, te orientezi ușor după instrucțiunile de pe biletul de călătorie și ajungi în punctul sau locul dorit.

În drumul spre La Gomera, uimit de spațiul imens existent în aeroporturile din Barcelona și Tenerife, o întreb pe Alexandra, oare când se umple toate aceste spații? Acum câteva zile, după agitația cu virusul ucigaș, Corona, mi-a trimis un filmuleț, cu următorul comentariu: Acum!

Capitolul IV - Primul pas pe pământul Insulelor Canare

Cu o întârziere de aprox 20 de minute, pentru care Compania de zbor și-a cerut scuze, am decolat spre Insulele Canare, respectiv capitala, Tenerife. Am strigat un *Uraaa* din tot sufletul când am coborât pe pământul insulei.

Gran Rey!

Și acolo am avut ocazia să văd spații imense, foarte generoase și mai ales vapoare gigantice în care intrau sute de Tiruri autocamioane, autoturisme, iar pasagerii erau pe 2 etaje, cu baruri și spații de servit masa, locuri de joacă pentru copii, muzică și o priveliște deosebită.

Studiind traseul următor...

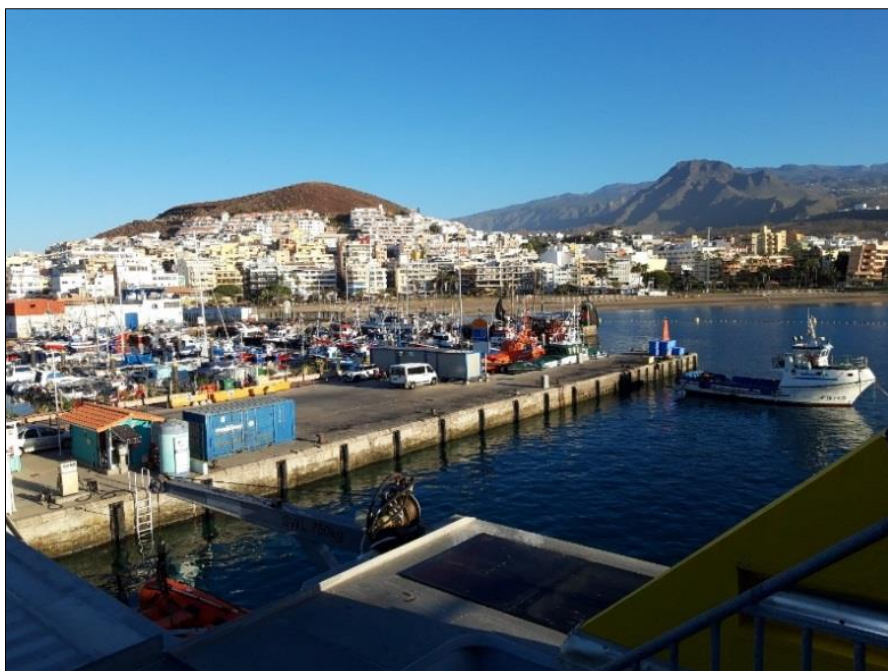
Călătoria a durat aproximativ 50 de minute, dar au trecut foarte repede... pe feribotul firmei Fred Olsen Express, era instalat un monitor pe care puteam vedea imagini interesante și mai ales explicații privind locurile și punctele de interes de pe coastă, a cărui contur îl urmam în drumul spre Valle Gran Rey... Și iată-ne ajunși în port, Capitala

insulei La Gomera, Municipiul San Sebastian... o priveliște splendidă și o zi cu vreme pe măsură. Soare și culori care încântă ochiul!

Aspect din călătorie. Admirând țărmul

Am ajuns în port

San Sebastián de La Gomera, cunoscut popular sub numele de La Villa, este o municipalitate aparținând provinciei Santa Cruz de Tenerife, pe insula La Gomera (Insulele Canare, Spania), din care este capitala. În această municipalitate se află schitul Fecioarei din Guadalupe, patroana La Gomera. Am văzut insecte, inclusiv albine și destul de multe „Stupini” așezate pe terasele montane.

Portul San Sebastián de la Gomera a fost locul din care *Columb* a continuat, la 6 septembrie 1492, călătoria sa... a început în Portul Palos, înainte de a descoperi America pe 12 octombrie a aceluiași an. Locul unde a stat, Casa de Colón, este acum un muzeu. În jurul anului 1599, un grup de olandezi au încercat să invadeze insula prin portul Vila, dar au fost respinși de gomeros, Guanșii, băștinașii locului.

Economia din trecut s-a bazat pe agricultură, dar în ultimii ani sectorul serviciilor de turism a devenit important.

Orașul, aflat la o altitudine de aproximativ 5 metri deasupra nivelului mării, are un port comercial, prin care Cristofor Columb a plecat în călătoriile sale în America. Carnavalul anual, în amintirea trecerii lui Cristofor Columb, iese în evidență ca în alte orașe din Insulele Canare. În fiecare an în luna septembrie sosesc *Festele columbiene* care amintesc de trecerea lui Cristofor Columb prin insulă și oraș.

Dacă vorbim despre Insulele Canare, am putea menționa nenumărate curiozități și fapte interesante. Toată istoria, peisajele sau obiceiurile sale sunt pline de informații atractive și, în multe cazuri, necunoscute.

Am ajuns în capitala Insulei La Gomera - San Sebastián

Fred Olsen Express

La a doua încercare, în al doilea an, 2021, cu concursul Companiei de zbor Wiz Air care a întârziat 20 de minute era cât pe ce să rămân de „căruță”. Noroc cu un taximetrist foarte priceput care în ultimul minut m-a lăsat în fața Stației de plecare a feribotului.

Feribotul Fred Olssen Express e super

Și cu bunăvoința unei oficiante care m-a condus prin spate prin locul pe unde urcau autoturismele... așa că am fost la ultimul pas de a urca pe feribot! A fost cel mai scurt drum, pentru că până am băut o bere și am dat câteva telefoane am ajuns deja în San Sebastian, unde mă întâlneau cu fiul meu, Adrian!

Din păcate, anul acesta cursa rapidă nu mai circulă

De la bordul feribotului se poate vedea foarte bine țărmul franjurat al insulei La Gomera. Una dintre atracții este Râpa Argaga, Ravă adâncă orientată spre SW excavată în materiale bazaltice sinuoase, cu pante abrupte, în care apar materiale priroclastice și de lavă. Există probe de vegetație a centurii de coastă și tabaibale în secțiunile medii ale râpei, cu prezența speciilor endemice de cauciuc.

Capitolul V - Acasă, în Valle Gran Rey, Valea Regelui Mare

Despre noi

Primul obiectiv cu care te întâlnești este Portul La Gomera (Valle Gran Rey), de o frumusețe deosebită. Poate sunt puțin subiectiv, e orașelul în care trăiește băiatul meu, dar m-a cucerit din prima clipă!

Insula prezintă o mare comoară naturală conjugându-se în peisajele sale ravene adânci cu văi verzi acoperite de palmieri și mici golfuri de nisip scăldate cu ape cristaline.

Portul Valle Gran Rey. Am ajuns acasă!

Valle Gran Rey (Valea Regelui Mare al Guanșilor!) este situat la vestul insulei și în mod tradițional a fost dedicat pescuitului și agriculturii, în special bananelor.

Caracterul brusc al orografiei sale împreună cu climatul special al insulei propice o mare varietate de ecosisteme naturale de mare interes pentru turiști și iubitorii de natură: Parcul Rural Valle Gran Rey, Parcul Național Garajonay, Charco del Conde, Charco del Cieno, Monumentul natural al Lomo del Carretón... sunt câteva dintre vizitele recomandate.

Coasta Valle Gran Rey oferă, de asemenea, plaje potrivite pentru baie și câteva fonduri marine spectaculoase pentru practicarea scufundărilor.

De un interes special este Festivalul Valle Luna, un eveniment în care cerul insulei oferă imagini unice pentru a contempla luna și stelele.

Portul Gran Rey este situat în districtul Vueltas și are o activitate importantă de pescuit, sport și comunicații. Din port găsim mai multe conexiuni zilnice cu porturile aceleiași insule, cum ar fi San Sebastian de La Gomera și Playa Santiago.

Orașul văzut de sus de la tuneluri

Valle Gran Rey- câteva date statistice despre orașel:

Locația Valle Gran Rey din provincia Santa Cruz de Tenerife. Țară Spania • Com. autonom Insulele Canare • Provincie Santa Cruz din Tenerife • Insula La Gomera

Locație 28° 07'00" N și 17° 19'00" W. Coordonate: 28° 07'00" N, 17° 19'00" W (hartă)

• Altitudine 45 m față de suprafața mării (min: 0, maxim: 1225 m).
Suprafață 32,36 km².

Populația: 4630 locuitori și densitatea populației este de 129,2 locuitori/km².

Festivități majore: 6 ianuarie (Nuestra Señora de Los Reyes, hramul Valle Gran Rey).

Înfrățit cu Sagua cel Mare Steinhagen.

Până una-alta, gazdele ne îmbie cu o specialitate insulară

Valle Gran Rey este o localitate aparținând provinciei Santa Cruz de Tenerife, pe insula La Gomera (Insulele Canare, Spania).

Este al doilea municipiu cel mai populat, după San Sebastián de La Gomera, capitala insulei. Regele la care se face referire în numele municipiului este Hupalupa, Marele Rege, este Gomeros în 1488.

Este municipiu situat în vestul insulei, învecinat cu municipiul Vallehermoso.

Are o suprafață de 32,36 km².

Altitudinea capitalei municipale este de aproximativ 50 m deasupra nivelului mării, atingând o altitudine maximă de 1225 m deasupra nivelului mării, la vârful central al insulei.

Zona sa urbană este împărțită în principal în două nuclee principale: El Valle Alto (cu centre de populație precum: Los Granados, El Hornillo, La Vizcaína sau El Retamal) și Valle Bajo (cu centre de populație precum: La Calera, Borbalán, Vueltas sau La Beach).

Plaje: Charco del Conde, La Puntilla, Playa La Calera, Charco de La Condesa.

Clima

Parametrii climatici medii din La Calera (1982-2012)													
Luna	Ian.	Feb.	Mar.	Apr.	Mai	Jun.	Jul.	Aug.	Sep.	Oct.	Nov.	Dec.	Anual
Temp. medie max. (°C)	19,2	19,4	20,5	21,0	22,2	24,2	26,6	27,9	26,4	24,8	22,0	20,1	22,9
Temp. medie (°C)	16,1	16,3	17,1	17,5	18,7	20,6	22,8	23,8	22,9	21,3	19,0	17,0	19,4
Temp. medie min. (°C)	13,0	13,2	13,7	14,1	15,2	17,1	19,1	19,7	19,5	17,9	16,0	14,0	16
Precipitații total (mm)	50	39	32	15	7	2	0	1	7	32	61	68	314

Sursa: Climate-data.org³

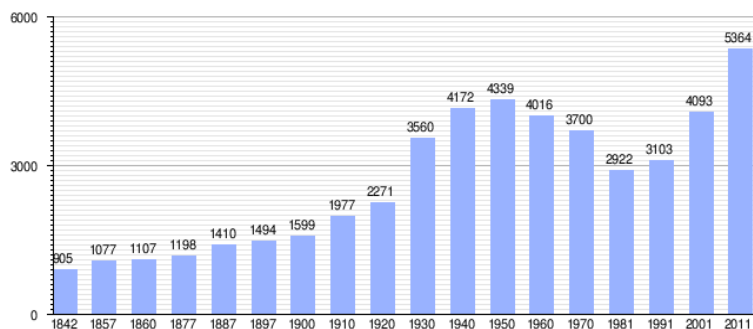
Spații protejate.

Valle Gran Rey are o suprafață a ariilor naturale protejate din Parcul Național Garañonay, Parcul Rural Valle Gran Rey și Monumentul Natural Lomo del Carretón. De asemenea, are întreaga suprafață a siturilor de interes științific Charco de Cieno și Charco del Conde.

Demografie.

Începând cu 1 ianuarie 2014, municipalitatea avea o populație de 4.181 de locuitori, fiind a doua cea mai populată de pe insulă, după San Sebastián de La Gomera, și ocupând locul 39 în provincia Santa Cruz de Tenerife. Populația relativă era de 129,20 locuitori/km².

Este un municipiu a cărui populație este destul de dispersată în numeroase cartiere și cătune care sunt amenajate în cea mai mare parte de-a lungul râpei care îi dă numele și pe platforma de coastă. Capitala este stabilită în locul La Calera încă din 1930, înainte de a fi în Arure, care anterior își dădea numele municipalității. Orașul Valle Gran Rey este alcătuit dintr-un set de nuclee distribuite în toată Valea, care își dă numele.

Graficul evoluției demografice a Valle Gran Rey între 1842 și 2011

Populația de facto (1860) Populația legală (1842 și 1877-1991) sau populația rezidentă (2001 și 2011) conform recensământului populației INE.56.

Podgoriile mai importante.

La Vizcaína - km², Abyssinia Tours, Contesa, Loin of Turns, Heron Stone, Ardere, Ture - km².

TOTAL 32,36 km².

Economie.

Palmierul este la el acasă în în cartierul Casa de La Seda, Valle Gran Rey. Economia Valle Gran Rey s-a bazat până în anii 70 ai secolului XX pe pescuit și agricultură, în special pe cultivarea bananelor. De atunci a dobândit o oarecare relevanță ca destinație turistică alternativă, ceea ce a dus la o anumită dezvoltare urbană.

În prezent, prin sectorul terțiar se obține cel mai mare venit, în special prin turismul din Germania și Insulele Canare.

Cultură

Petrecheri.

Valle Gran Rey:

- Maica Domnului din Los Santos Reyes, în schitul care poartă același nume, în orașul Casa de La Seda, în Valle Gran Rey. Fiecare 6 ianuarie este o sărbătoare în municipiu.

- San Antonio de Padova, pe 13 iunie, în Guadá, El Retamal.

- San Juan Bautista, pe 24 iunie.

- San Pedro și San Pablo, sărbătorite pe 29 iunie în cartierul La Playa.

- Maica Domnului La Virgen del Carmen, desfășurată pe 16 iulie lângă debarcaderul Las Vueltas. Procesiunea maritimă iese în evidență pe 16 în cinstea Fecioarei Carmen, care pleacă din docul Las Vueltas către cartierul La Rajita.

- San Miguel Arcángel, pe 30 septembrie, în cartierul Vueltas.

- Maica Domnului Fecioara din Fátima, în cartierul La Playa, pe 20 august.

Satul Arure:

- Maica Domnului din Fatima, 13 mai;

- Maica Domnului Fecioara din La Salud și San Buenaventura, 13 și 14 iulie;

- San Salvador și San Nicolás, 15 și 16 august;

Localitatea Hayas:

- Maica Domnului din Coromoto, primul weekend din septembrie;

- San Andrés și Santa Bárbara, fiind ultimul weekend din noiembrie.

Localitatea Taguluhe:

- Maica Domnului Bună Călătorie, ultimul weekend din august.

Punctele de belvedere din Valle Gran Rey (Mirador)

Situat într-o râpă mare care provine din satul Arure, a fost capitală a municipalității. Valle Gran Rey a devenit principala zonă turistică din insula La Gomera, Playa del Inglés.

Frumusețea peisajelor sale, cu nenumăratele sale cartiere cu case albe și nuanțe de maro care contrastează cu verdele locurilor sale: Guada, El Guro, The Biscayne, sunt unele dintre aceste cătune mici legate de multe trasee care duc la plajele sale, vastul platou din La Merica sau satul Chipude. Casa în care locuiau copii, cu chirie, până anul trecut...

În prima dimineață, primul răsărit de soare întâmpinat pe terasa pensiunii

Casa Pablo, cuibușorul meu!

Portul, în toată splendoarea

Portul Valle Gran Rey, văzut de sus, o adevărată bijuterie

Zona de coastă continuă cu Órzola pe partea sa de primăvară, între golful care îi poartă numele și puțin dincolo de Caletón Blanco, care are puțin peste 1 kilometru lungime, are caracteristici topografice unice în cadrul complexului marin al insulei. De acolo, acum câteva mii de ani, limbi fluide de lavă din La Quemada de Órzola, un vulcan care se află la aproximativ 3 kilometri în interior în direcția SSW, au pătruns în mare. Aceste deversări de lavă au format o linie de coastă atât de scăzută încât este acoperită de fluxul mareelor pe o zonă largă, în special în marginea mare nivelată care se află la 1 kilometru spre est de La Caleta de Órzola, cunoscută sub numele de Raso Berbería, care intră în mare în peste 600 de metri.

În această zonă litorală turtită și singulară, se formează bazine mari atunci când valul coboară, multe dintre ele cu fundul tapițat cu nisipuri organogene albe, care contrastează cu întunecarea accentuată a stâncii bazaltice.

Aceste stânci le servesc drept scaun, bazine care constituie același timp piscine splendide în care vizitatorul poate face o baie răcoritoare și acvarii naturale atractive, unde își pot liniști ochii contemplând roiul de pești mici din diferite specii împotriva fundului de nisip alb sau deplasându-se printre alge și pietre la fund, sau observa varietatea nevertebratelor marine de catalogare zoologic inferioară care le locuiesc. Pentru cei care au ajuns într-o zonă de coastă atât de pitorească a insulei noastre și sunt curioși să cunoască numele pe care le-au dat-o locuitorii orașului Órzola și ai orașelor învecinate din timpuri imemorabile, această lucrare poate fi utilă.

Playa del Inglés, ređută sălbatică

La capătul nordic al oraşului se află Playa del Inglés, o porţiune de coastă cu curenţi puternici, dar extrem de frumoasă şi exclusivă. Atât de mult încât nudismul este bine apreciat, în ciuda faptului că la doar 3 minute de mers pe jos găsim diferite tipuri de apartamente. Această plajă este aproape o mecca pentru mişcarea hippie care vizitează zona.

Are o mică parcare înainte de a ajunge la plajă. O potecă de câteva minute te apropie de coastă. De asemenea, a obţinut un punctaj remarcabil în cursul de plajă distractiv. Este una dintre cele mai aglomerate plaje din Gran Canaria. Din acest motiv, există zone care îi adună pe cei mai tineri, unde se intersectează surferii, iubitorii de jogging, practicanţii capoeira sau grupurile de prieteni care joacă sărituri sub valuri. Datorită acestei mişcări, Playa del Inglés a depăşit cu succes subiectul plajei sportive. Şi din acest motiv, în curba unde începe zona nudistă, mai retrasă, surferii domnesc. Este partea mai puţin călătorită, unde cei care doresc o zi de plajă singuratică fac plajă. O mie de zile de plajă posibile pentru fiecare dintre scăldătorii care debarcă în fiecare dimineaţă pe nisip, la începutul enormei întinderi de dune care poate fi văzută abia la kilometri mai târziu, departe de zona în care hotelurile caută marea. Nisipul negru, foarte fin e o plăcere să-l simţi sub tălpi. Am experimentat pe propriile picioare!

Profitând de nisipul fin și foarte cald

Playa del Inglés are titlul de o plajă grozavă. A trecut de subiectul vreme bună cu note mari, deoarece are un soare blând practic tot timpul anului. Un climat privilegiat, care este aproape normal în întinderea de nisip lungă de un kilometru care începe în Maspalomas și se termină în Playa del Inglés, la poalele hotelurilor care par să se aplece pentru a înota în ocean. Playa del Inglés are, de asemenea, certificatul oficial de o sută de mii de răsuri realizate. Un titlu obținut pentru a fi un loc de vacanță pentru mii de europeni, soarele se retrage pentru sute de familii, de zeci de ani. Se poate lăuda cu a fi o plajă perfectă pentru cei mici. Este foarte spațios, are părți și zone protejate în care copiii pot fi în timpul liber. Oferă o multitudine de magazine și servicii în apropiere. De fapt foarte aproape e un complex comercial și un market, foarte bine aprovizionat. (SPAR)

La Gomera este destinația ideală pentru a scăpa de masă. O insulă liniștită, dar plină de atracții naturale de descoperit. Locuri modelate de ploaie, vânt, mare și milioane de ani care au modelat o insulă marcată de râpe adânci.

Unul dintre ei se naște în satul Arure și la gura acestuia găsim Valle Gran Rey, principala enclavă turistică din La Gomera.

De la cel mai înalt punct al văii până la mare există diferite niveluri de vegetație nativă, terase de culturi deja abandonate, palmieri canari subțiri, case tradiționale grupate strategic în cătune mici și curbe.

Multe curbe trebuie depășite înainte de a ajunge la mare și la frumoasele sale plaje. El Charco del Conde, Playa de Vueltas, La Calera sau Playa del Inglés satisfac foamea de soare și mare a celor care caută odihnă lângă coastă. Valle Gran Rey este principala destinație de vacanță pentru cei care doresc să aibă confortul uneia dintre acele destinații de plajă, dar fără a pierde esența orașului și contactul cu localnicul. Puține locuri sunt capabile să rămână ferme împotriva progreselor (și impunerilor) turismului. Orașul acesta este unul dintre ei. Există încă atât de multă liniște și vibrații bune, încât nu durează prea mult să te simți ca acasă. Atât de calm încât, dacă nu ești atent, rămâi prins în oraș.

Chiar și așa, vă recomand să vizitați La Gomera, trecând prin sate precum Agulo și Vallehermoso, unde trebuie să încercați bucătăria locală. Tocănița de năsturel și almogrota sunt cele mai recomandate delicatese (despre ele puteți citi aici). Desigur, va trebui întotdeauna să vă întoarceți la Valle Gran Rey, unde există locuri interesante de văzut și, de asemenea, o gastronomie bună de savurat.

Cele mai bune plaje din Valle Gran Rey

Plaja La Playa, perfect pentru cei mici

Charco del Conde, perfect pentru cei mici.

Această piscină își datorează numele contelui Hernán Peraza care, conform cronicilor și tradiției orale, l-a folosit ca zonă de agrement cu Yballa aborigen. Această relație interzisă a declanșat rebeliunea Gomeros în 1488 despre care vă recomand să citiți aici. El Charco del Conde este astăzi cea mai bună plajă din Valle Gran Rey pentru cei care călătoresc cu copii mici. Pe această plajă se formează o piscină naturală superficială (80 cm), care este, de asemenea, protejată de curenții periculoși. Este un Eden pentru familii.

Plaja La Calera, confortabilă și aproape de o parte din oraș. În La Calera, cu nisip negru vara și liniștit iarna, se pot găsi orice tip de scăldători. Poate că nu l-am recomanda celor mici, deoarece plaja este expusă curenților și valurilor mici de pe mal.

Nisipul său este curat și fin. Amplasarea sa în apropierea orașului îl face un loc foarte confortabil pentru a vă bucura de temperaturile calde ale acestei părți a insulei. În orice caz, plaja se întinde pe aproape 1 km până la Playa La Puntilla, unde se află sculptura lui Hautacuperche (Marele Rege din Valle).

La Playa - cea mai frumoasă plajă, cu nisip negru și soare prietenos

Nu mai puțin impresionantă este ultima dintre cele mai bune plaje din Valle Gran Rey, Playa de Vueltas. Situat la sud de oraș și lângă debarcader, este o plajă ideală pentru întreaga familie, care se remarcă prin nisipul său fin și negru și pentru prezența a zeci de fluturi spinoși, uriași (*Gymnura altavela*) și pisici de mare (*Dasyatis pastinaca*) pe malul său pe tot parcursul anului (sunt hrăniți de pescari).

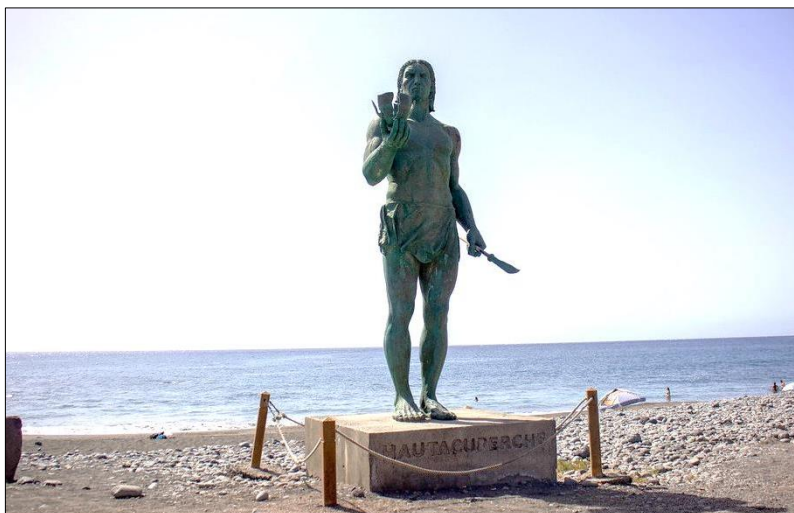

Plaja Vueltas, perfectă chiar și pentru pături

Există atât de multe exemplare încât poți vedea că pătrunderea în apă dă puțin respect. Unii înoată la câțiva centimetri de scăldători, în timp ce alții se camuflează pe fundul nisipos, dezvăluind doar ochii lor.

Uneori nu trebuie să mergi în Caraibe pentru a te bucura de spectacole de natură (gratuite) ca acestea.

Sculptura Hautacuperche

Statuia Marelui Rege din Valle

La Gomera este și istorie, o istorie strâns legată de vizitele lui Cristofor Columb în călătoriile sale respective în America. Cu toate acestea, există evenimente care merită să fie cunoscute. Așa-numita Rebeliune a Gomeros din 1588 a fost unul dintre cele mai tragice episoade care au avut loc pe insulă până atunci și toate din cauza aroganței și despotismului personificat în figura contelui Hernán Peraza tânărul cuceritor castilian și stăpân teritorial al Gomera.

După ocuparea insulei în secolul al XV-lea, contele Hernán Peraza el viejo (tatăl său) a semnat acorduri de pace pentru coexistența dintre castilienii și gomerani. Din păcate, tânărul Peraza încalcă unul dintre marile pacturi existente între cele 4 cantoane în care a fost împărțită La Gomera, Pactul de Colacție, menținând relații cu Yballa. Restul poveștii implică uciderea lui Peraza din mâinile Gomeran Hautacuperche, rebeliunea locală ulterioară și o rețea de înșelăciuni finale care pun capăt vieții bărbaților și tinerilor cu vârsta peste 15 ani și care vând femei și fete ca sclave.

Sculptura Hautacuperche - detaliu

Placheta comemorativă

Punctul de belvedere Curva del Queso

Coborârea către Valle Gran Rey ne oferă unele dintre cele mai frumoase și reprezentative imagini ale insulei La Gomera. Case canare care par să atârne de pereții râpei înconjurate de frumoși și subțiri palmieri canarieni (*Phoenix canariensis*). Din acești palmieri se extrage guarapo care, gătit la temperaturi ridicate, generează o altă delicatêsă tipică a insulei, mierea de palmier.

Punctul de belvedere Palmarejo de César Manrique

Panorama Palmarejo avea inițial un restaurant din care să vă bucurați de vederi fabuloase ale văii (aproape la fel de impresionant ca punctul de vedere La Peña din El Hierro). Astăzi este închis, dar într-o parte punctul său de vedere vă permite să continuați să vă bucurați de una dintre cele mai bune vederi ale Valle Gran Rey din partea de sus.

Palmarejo. Lucrare arhitecturalăa lui César Manrique

Construit cu fonduri europene, Restaurantul a fost abandonat, părăsit

Schitul San Antonio

Schitul San Antonio, simbolul împăcării

Plaza de la Ermita de San Antonio se deschide tuturor vizitatorilor din această zonă a insulei ca un punct de vedere minunat spre palmierul Valle Gran Rey. Dar nu mai puțin importantă este istoria care înconjoară acest schit, deoarece locația sa simbolizează sfârșitul „războiului apei” dintre Valea Superioară și Valea Inferioară. În terasele din Valea Altoi, apa a fost folosită pentru agricultura de subsistență, în timp ce în Valea de Jos pentru culturile de banane. În 1948, locuitorii de mai jos i-au acuzat pe cei de mai sus că și-au însușit apă care nu le aparținea. După ce hotărârea a fost soluționată în favoarea locuitorilor din Valea de Jos, a fost fondat schitul San Antonio.

Cimitirul comunității din apropiere este o adevărată opera de artă, o minunăție și o lucrare foarte ingenioasă. De fapt e un cimitir” pe verticală”, care e foarte eficient având în vedere că locul respective e doar stâncă. E foarte îngrijit și decent, fiind de fapt oglinda, cartea de vizită a comunității respective.

O imagine deosebit de frumoasă, din curtea cimitirului

Cimitirul pe verticală

Monumentul natural Los Órganos

Monumentul natural Los Órganos

Los Órganos este unul dintre cele mai bune exemple de peisaje vulcanice din Insulele Canare, precum și unul dintre simbolurile naturale ale orașului La Gomera. Vorbim despre o formațiune stâncoasă cu coloane verticale prin care lava a crescut încet acum aproximativ 20 de milioane de ani. Răcirea lentă și eroziunea marină ulterioară au dat naștere la prisme care arată ca o imensă orgă de biserică. (Orgă).

Vizita nu este ușoară și se poate face pe mare numai atunci când condițiile sunt potrivite. Valle Gran Rey și Puerto de Vueltas sunt principalul punct de plecare pentru excursii pentru a vedea Los Órganos de La Gomera.

Observarea balenelor și a delfinilor

Una dintre excursiile esențiale de făcut în Valle Gran Rey este rezervarea unui loc într-una dintre bărcile care ne duc să vedem balene și delfini. Probabilitatea de a vedea animale în sălbăticie este mare, deoarece apele din La Gomera (în general cele din provincia Santa Cruz de Tenerife) sunt casa obișnuită pentru aproximativ 20 de specii diferite de cetacee. Printre cele mai frecvente se numără delfinul cu botul gros, delfinul pătat și balena pilot. Excursiile Tina și Excursions Yani oferă plecări zilnice din portul Vueltas.

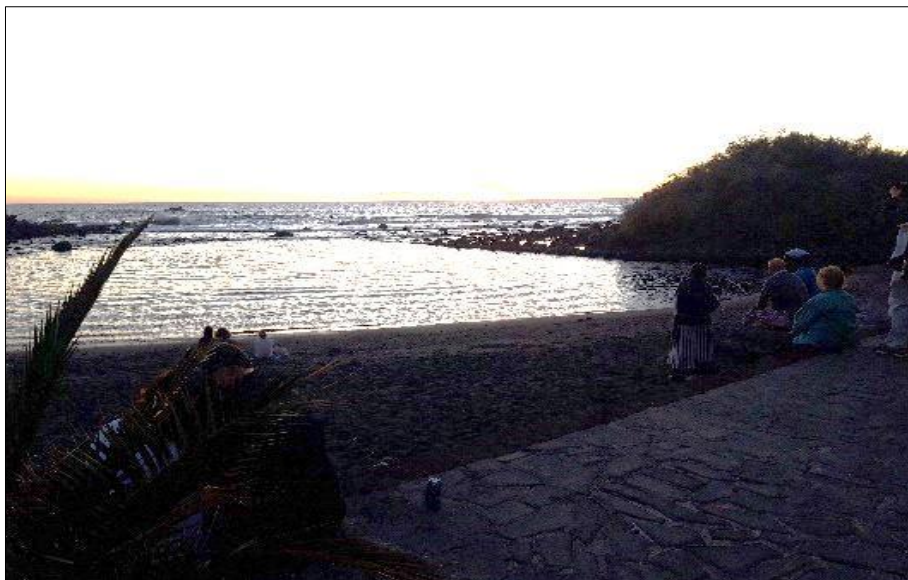
Observarea balenelor și a delfinilor

Orașul răsfirat pe versanți

Atracția principală a municipalității este cu siguranță alegerea sa de plaje, cea mai bună din insulă, cu nisip negru fin și ape pur albastre. Printre altele, trebuie să menționăm: Playa de las Vueltas, situată în apropierea portului; Charco del Conde, un mic golf natural unde tinerii se bucură de scăldat.

Plaja La Playa și Golful El Charco del Conde, cele mai deosebite atracții

Vedere de pe terasa locuinței. Imaginea de fiecare dimineață!

Zilele trecute am vorbit cu băiatul și îmi spunea că Punctul TRAFU din zonă a fost demolat, nemaifiind în funcțiune.

Punctul TRAFU din zonă a fost demolat

La Playa și La Puntilla, situate în zona de vest și cu o extindere semnificativă, sau Playa del Ingles, poate unul dintre cele mai uimitoare colțuri ale insulei, unde nisipul negru și vijelia apelor, lupta valurilor împreună cu stâncile din La Merica face un cadru natural care nu se găsește în niciun alt loc al Insulelor Canare.

Infrastructura de cazare este destul de completă, cu o selecție bună de apartamente și pensiuni, precum și infrastructura de agrement, cu o mulțime de activități de făcut în timpul liber. Trebuie să evidențiem călătoriile care pleacă din portul Vueltas către Los Organos, în municipalitatea vecină Vallehermoso. Aceste stânci sunt o adevărată minunăție a acțiunii eroziunii asupra calcarului. De asemenea, există mai multe companii care oferă biciclete pentru închiriere sau alte servicii, cum ar fi activități organizate de mers pe jos.

Valle Gran Rey are o locație strategică pentru comunicațiile pe insulă și o rețea de trasee potrivite perfect pentru tot felul de utilizatori.

Mâncarea fantezistă și amuzantă, este un aspect important al culturii acestor locuri și există câteva delicatese cu denumiri amuzante, cum ar fi „Mojo” – un sos ce poate fi portocaliu, roșu sau verde, (o delicatete, am cumpărat și am adus și acasă!) în funcție de ingredientele folosite la prepararea sa.

Plaja La Playa, cu nisipul negru, călduț la picioare. Nu totdeauna arată așa. Sunt zile când valurile fură nisipul și rămâne doar bolovăniș

Golful Charco del Conte, din alt unghi

Scăldătoarea pentru cei mici

Abundă în usturoi și poate fi ușor picant, caz în care se numeste „mojo picón”.

De regulă, este făcut din ulei, oțet, sare, ardei roșu, cimbru, oregano, coriandru și alte câteva condimente. (nu ne-au spus tot pentru a păstra secretul acestei minunății, de asemenea au un sos, dulce-acrișor, nemaipomenit de bun, mai ales merge bine cu tot felul de paste!)

Altă mâncare specifică din Canare este „ropa vieja” care înseamna „haine vechi” – un preparat din carne de pui și vita, amestecată cu cartofi și fasole garbanzo!

Canarios sunt foarte mândri de moștenirea lor artistică și istorică. Cultura spaniolă se amestecă cu obiceiurile influențelor Gomeros și sud-americane într-o combinație deosebit de atractivă. În multe locuri, există încă grupuri de folclor active, care cultivă tradiții. Dansurile și muzica transmise din generație în generație sunt o parte importantă a fiecărei fieste.

Gomera, localnicii știu cu siguranță să sărbătorească

Centrul de vizitatori, Juego de Bole, din Las Rosas, vă permite să vedeți modul de viață al locuitorilor originari din La Gomera.

Clădirea primăriei din Valle Gran Rey

Un mic muzeu etnografic a fost adăugat în sălile expoziționale. Datorită numeroaselor râuri adânci de pe La Gomera, locuitorii au dezvoltat limbajul fluierului *El Silbo*, o formă unică de comunicare care a fost adăugată pe lista bunurilor culturale demne de conservare ale UNESCO. Canarios sunt bine cunoscuți pentru talentul și dorința lor de a petrece. Chiar și pe La Gomera, localnicii știu cu siguranță să sărbătorească la diferite evenimente.

Am avut o surpriză deosebită, când la Primărie și la Centrul de Informare turistică din Valle Gran Rey, (în fotografie) am găsit foarte multe surse de informare și documentare, mai ales în format electronic, lucru care m-a ajutat foarte mult la redactarea și descrierea imaginilor și locurilor vizitate.

În vechiul oraș Puerto de la Cruz, sunt câteva piscine naturale impresionante, cu apa sărată, proiectate de către faimosul arhitect și peisagist, Cesar Manrique.

Piscine cu apă sărată, o splendoare...

Ulteriorul complex Lido Martianez include 7 piscine, vestiare, plante și arbori tropicali, o fântână imensă, jacuzzi, locuri de joacă, restaurante și chiar o discotecă și cazino.

Prin urmare, dacă ești în căutarea unei experiențe culturale, ia în considerare o călătorie în Insulele Canare, care îți va răsplăti din plin toate așteptările.

Complexul de locuințe și vederea de pe terasă

Vederea de pe terasă

Noua casă a copiilor, un apartament pe două nivele cu balcon și terasă, cu vedere spre Țărmul Oceanului Atlantic și cea mai frumoasă plajă, cu nisip negru, din cartierul cel mai nou, La Playa!

Terasa care așteaptă să fie amenajată anul viitor!

Asta a fost la început, după multe așteptări au primit cheile..și o casă goală, doar pereții. Noroc că de pe balcon și terasă se vede La Playa, cea mai frumoasă plajă din Insula La Gomera.

Capitolul VI – Tradiții și atracții deosebite

Saltul ciobanului – „Salto del Pastor Canario”

Sulița ciobanului canarian face parte din atributele iconografice ale lui San Pedro de San José de Betancur (*Santo Hermano Pedro*), care este primul sfânt din Insulele Canare. Acest lucru se datorează faptului că Santo a fost pastor sau fermier înainte de a deveni misionar în Guatemala.

Modul de utilizare a suliței în „Saltul ciobanului”

Numit și brinco sau Salto Canario, este o practică tradițională unică a Insulelor Canare ale cărei utilizări și obiceiuri erau tipice societăților indigene din arhipelag.

Practic, constă în utilizarea instrumentului propriu al păstorilor canarieni pentru a ne ajuta să mergem și să ne deplasăm prin terenuri denivelate, cu pante abrupte și denivelări.

Este o practică cu o lungă tradiție în Insulele Canare, provine din mișcările pe care ciobanii le-au făcut prin orografia bruscă a insulelor cu ajutorul unei sulite, asemănătoare cu cea folosită de luptătorii de club, tipică și ciobanilor.

Saltul ciobanului, sau saltul canar, se practică ca joc sau expoziție în întregul Arhipelag Canar și utilizarea unui băț este complet necesară. Acest par de lemn, realizat în mod normal din pin din Insulele Canare (*Pinus canariensis*), se lărgeste în partea de jos, unde vârful metalic, numit vârf, este folosit pentru a-l conduce în pământ. Jumperul poate fi plasat în spatele bătei, cunoscut sub numele de picioare împreună sau plumb, sau în lateral, pe lateral și, odată ce este pe punctul de a ateriza, are picioarele bine îndoite pentru a nu se răni.

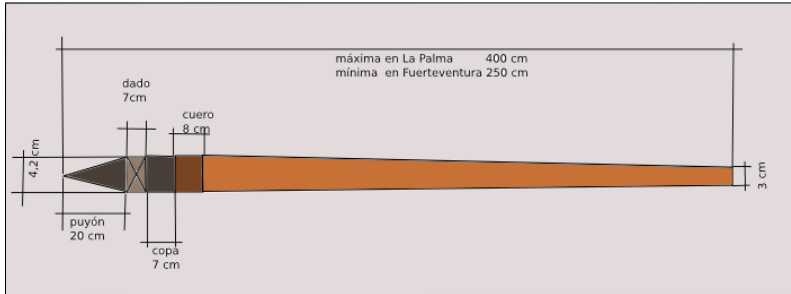
Originea acestei activități se regăsește în nevoia că păstorii aborigeni ai insulelor trebuiau să se deplaseze dintr-un loc în altul prin terenuri cu pante mari, cum ar fi râpe și stânci. Au dezvoltat această abilitate, la care au recurs în treburile lor zilnice, cu ajutorul unui băț lung care trebuia să fie lucrat puțin pentru a permite mâinilor să alunece, (șlefuit). Orografia specială a Insulelor Canare i-a determinat pe locuitorii lumii rurale să caute mijloace și tehnici pentru a mișca și a depăși obstacole, uneori râpe mari, stânci.

Odată cu această nevoie a apărut saltul ciobanului, care prin intermediul unui băț de lemn lung, numit astia, sulită, bătă, cutie, par etc., la care este așezat un vârf metalic, vârful, depășește urcușurile și coborârile pantelor, versanților și stâncilor. Încercările făcute pentru a descoperi originile acestui obicei nu au dat rezultate clare, deși au fost documentate în texte de diferiți istorici. De fapt, există numeroase referințe istorice la utilizarea sa de către Guanches în timpul Castiliană și mai târziu după cucerire.

Utilizarea actuală a bățului, pe lângă expozițiile care includ alpinism și trecerea pereților, dexteritatea în stâncile descendente, precizia și stilul în salturi, este de a efectua excursii prin locuri care nu sunt ușor accesibile prin alte mijloace.

Începând din 1994, au fost create primele cluburi de sărituri (numite «jurrias» sau «colective»), cu trei piloni de bază: cercetare, predare și respect pentru tradiție. În 1997, sunt inițiați primii pași pentru formarea Federației Canaria, care se încheie în mai 2001.

Pregătirea instrumentului

Măsurătorile unui club tipic. Sulița suliței

Instrumentul folosit constă dintr-o parte din lemn și o altă parte din metal. În prezent, există încă artizani care continuă să o facă în forjă, aceștia fiind foarte apreciați.

Saltul ciobanului se practică pe toate insulele, deși, în Fuerteventura și Lanzarote, deoarece sunt mai puțin înalte, se fac sărituri de înălțime mai mică, spre deosebire, de exemplu, de la La Palma, unde folosesc cluburi de 4 m. În prezent, există 28 de jurrias distribuite de toate insulele (cu excepția El Hierro). Există o tehnică numită săritură mortală, cu ajutorul căreia jumperul coboară o distanță mai mare decât lungimea stâlpului, prin urmare, nu susține vârful pe sol, ci doar arată și se aruncă cu capul.

Acești săritori trebuie să aibă o stăpânire absolută a frânării, există unii chiar capabili să sară până la 8 m.

Cum vă spuneam, se numește *saltul ciobanesc canarian*, cunoscut și sub numele de saltul ciobanului și colocvial prin salt, acțiunea de a se deplasa prin teren cu ajutorul unui lemn conic finisat într-o parte metalică care este cea care se sprijină pe sol.

Este o practică tradițională a ciobanilor din Insulele Canare (Spania), cauzată de abruptul anumitor ținuturi.

Vârful suliței

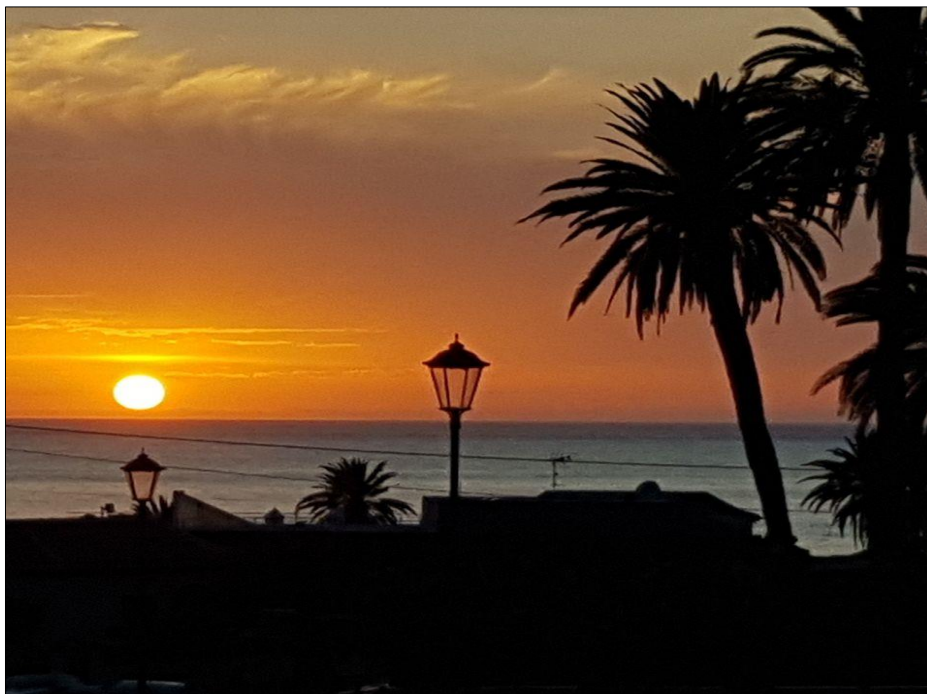
Salto del Pastor, set de sulite

Partea de lemn are o formă tronconică a conului de aproximativ 3 cm în diametru la punctul său superior și 4,2 cm în partea de jos unde merge partea metalică, un punct de aproximativ 20 cm care este perforat în pământ. Această creștere ajută la aderență și presiunea mâinii favorizând frânarea.

Tineri, exersând la cursuri, saltul ciobănesc canarian

Ritualul Apusului de Soare

Apus de soare, vânat în fiecare seară

Ca un vechi ritual, în fiecare seară înainte de apusul soarelui, încep tobele spectacolul tradițional... În acest mod, băștinașii, Guanșii însoțesc în fiecare zi Soarele la Apus, cu sunete de tobă și incantații, cu speranța că Soarele va reveni a doua zi. Apoi după ce Soarele trece linia Orizontului începe spectacolul cu focul, o adevărată demonstrație de măiestrie și artă de a mânui focul...

Băștinașii, Guanșii însoțesc în fiecare zi soarele la apus

Spectacolul, jonglerii cu focul

Flamenco, dansul Spaniol

Pasiunea Andaluziei răzbate în tempourile fierbinți al *dansului spaniol*, un dans viu și expresiv, de o ritmicitate aparte. Cu mișcări viguroase, intens temperamentale, acest stil de dans mizează pe senzațional și cucerește publicul de la primul pas.

Flamenco, dansul Spaniol

Ritmul focos al *dansului spaniol* amintește de nebunia coridei și își are originile în spumoasa cultură a gitanilor. Verva, setea de viață a acestui popor se regăsește transpusă atât în acordurile muzicii pe care se dansează, cât și în mișcările pline de nuanță.

În mod tradițional, dansatorii includ în reprezentația lor două perechi de castaniete, care pot fi de tip mancho (cu sunete grave și ținute întotdeauna în mâna stângă) sau hembra (cu sunete înalte).

Un dans al senzualității și al seducției, al durerii și bucuriei, *flamenco* a devenit o adevărată cultură, marcând perioada tulbure a secolului al XV-lea.

Aceasta dualitate emoțională este redată foarte expresiv de contrastul dintre mișcarile mlădioase ale bustului și cele înfocate ale picioarelor, cu lovituri puternice și pași ritmați de step bătuți cu tocul pantofilor. Extraordinara forță de expresie a acestui dans se trage de la faptul că reflectă spiritul disperării, al luptei, speranței și mândriei oamenilor în fața persecuțiilor. O artă născută din suferință, *flamenco* nu este doar un dans, ci o filozofie de viață, bazată pe armonia dintre ținuta corpului, ritm și trăire.

Fotografia la minut, face legătura cu muzica veche

În câteva seri, la anumite restaurante, aproape de La Plaja, ne delectau un grup de fete frumoase, cu dansul lor viu și senzual. Pasiunea dansului Spaniol răzbate în timpurile fierbinți, un dans viu și expresiv, de o ritmicitate aparte. Cu mișcări viguroase, intens temperamentale, acest stil de dans mizează pe senzațional și cucerește publicul de la primul pas. Parcă și băutura era mai bună acolo, chiar dacă era doar *Ciupito...*

Dansuri spaniole

Ritmul focos al *dansului spaniol* amintește de nebunia coridei și își are originile în spumoasa cultură a gitanilor. Verva, setea de viață a acestui popor se regăsește transpusă atât în acordurile muzicii pe care se dansează, cât și în mișcările pline de nuanță.

Dintre cele șase tipuri de *dans spaniol*, de departe cel mai cunoscut și mai apreciat stil este *flamenco-ul*. Specificul acestui dans este legat de castanietele pe care artiștii le țin în mână și cu care accentuează ritmul. În mod tradițional, dansatorii includ în reprezentația lor două perechi de castaniete, care pot fi de tip mancho (cu sunete grave și ținute întotdeauna în mâna stângă) sau hembra (cu sunete înalte).

Flamenco, dans al senzualității

Extraordinara forță de exprimare a dansului

Un dans al senzualității și al seducției, al durerii și bucuriei, *flamenco* a devenit o adevărată cultură, marcând perioada tulbură a secolului al XV-lea. Aceasta dualitate emoțională este redată foarte expresiv de contrastul dintre mișcările mlădioase ale bustului și cele înfocate ale picioarelor, cu lovituri puternice și pași ritmați de step bătuți cu tocul pantofilor.

Grație și pasiune în dansul spaniol. Parcă și un pahar de „ciupito” e mai bun!

Extraordinara forță de expresie a acestui dans se trage de la faptul că reflecta spiritul disperării, al luptei, speranței și mândriei oamenilor în fața persecuțiilor, mai ales a conquistadorilor spanioli...

O artă născută din suferință, *flamenco* nu este doar un dans, ci o filozofie de viață, bazată pe armonia dintre ținuta corpului, ritm și trăire...

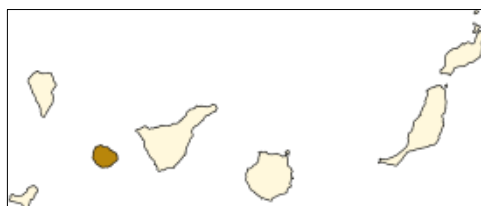
Fluierul Silbo Gomero – un limbaj de fluierat protejat de UNESCO

În regiunea La Gomera, pentru a putea comunica dintr-un deal în altul, peste văi, vechii locuitori ai insulei comunicau prin fluierat. Acesta are la bază un vechi dialect spaniol, este format din 2 vocale și 4 consoane și poate parcurge o distanță de până la 5 kilometri. Silbo Gomero a fost declarat ca o Capodoperă a Patrimoniului Oral și Imaterial al Umanității de către UNESCO în 2009, iar în 1997, Parlamentul Insulelor Canare a aprobat o moțiune de includere a limbajului Silbo Gomero în curriculum-ul școlar al insulei pentru ca generațiile următoare să păstreze acest limbaj tradițional. Mai mult, există școli speciale care formează traineri acreditați în Silbo Gomero.

Fluieratul în Insula La Gomera

Țara Spania

Insula La Gomera, marcată, colorată între insulele arhipelagului

Fluieratul în Insula La Gomera servește ca mijloc de comunicare la distanță între unii dintre locuitorii din La Gomera (insulele Canare), pentru a comunica peste ravene (râpe). Fluierul transformă sunetele vocalizate din orice limbaj natural în fluierături tonale ușor de recunoscut de la distanță. După dispariția limbii originare guanche, în prezent se codifică, de obicei, limba spaniolă.

Fluieratul ca limbaj a fost creat de către primii locuitori ai insulei, aborigenii din insulele Canare, și „vorbit”, de asemenea, în El Hierro, Tenerife și Gran Canaria.

În secolul al XVI-lea, după cucerirea Insulelor Canare, ultimii guanches au adaptat fluieratul la limba spaniolă - în timp ce în limba originală, limba guanche, s-a stins.

Din cauza pericolului dispariției fluieratului ca limbaj, la începutul secolului al XXI-lea, practic din cauza progresului comunicațiilor și mai ales din cauza dispariției unor activități precum pășunatul, în care se folosea cel mai mult, Guvernul din Canare a prevăzut învățarea fluieratului în școală, și l-a declarat patrimoniu etnografic al insulelor Canare, în 1999. La 30 septembrie 2009, fluieratul din Insula Gomera, a fost înscris de Unesco în Lista reprezentativă a Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității, datorită, în bună parte, eforturilor depuse de guvernul din insulele Canare. Isidro Ortiz Muñoz a predat cursuri de fluierat gomero în școlile de pe insulă.

O curiozitate deosebită o prezintă limba populației gvanșe de pe insula La Gomera. În spaniolă această limbă se numește *El Silbo* (fluieratul), deoarece limba nu se rostește, ci se fluieră după un anumit sistem. Se folosește deoarece poate fi auzită la mari distanțe. În școlile de pe insula La Gomera această limbă specială chiar se predă, pentru păstrarea și cultivarea tradiției.

La Gomera este o insulă cu adevărat unică, o lume unde totul este extrem de interesant, prăpăstii, versanți abrupti, stânci vulcanice și fortărețe impresionante. Merită să explorați relieful ei maiestuos și să vă bucurați de ospitalitatea localnicilor, despre care se știe că își primesc musafirii cu multă căldură și prietenie. Gomera | Insula Gomera este a doua cea mai mică din arhipelagul insulelor Canare.

Gomera este caracterizată de masivul muntos central cu înălțimea de 1.487 m. Zona Alto de Garajonay a fost declarată Parc Național.

Imagini din arhivă, cu băștinași folosind sistemul de fluierat

O atracție deosebită... pisicile de mare

A doua zi, dis de dimineată am ieșit la plimbare... primul drum știut era cel pe care am venit din port... așa că am pornit spre port. Acolo agitație mare, pescari, povești și probabil multe minciuni...

Am intrat în „cârciuma din port”, un fel de Cherhana și am comandat o techila, de fapt un pahar cu techila. Barmanul mă întreabă ce doresc „Ciupito”? și răspund: Da! Îmi aduce un păhărel de vreo 40 de ml... Îi spun că vreau *double*... și îmi mai aduce unul! Îl dau pe gât primul, iar cu celălalt ies afară pe chei.

Mai târziu am aflat că „Ciupito” e păhărelul acela mic... și face 1,5 Euro, indiferent ce fel de băutură e... Am mai încercat în zilele următoare: Brandy, Rum, ceva local, din banane și citrice, Whiskey...

Afară pe chei, era spectacol mare, unul din angajați, cu un coș de pește, momea Pisicile de mare, care erau atracția dimineții și implicit atrăgea clienții!

Cârciuma din port, un fel de cherhana

A fost un moment deosebit de interesant, pentru mine care nu mai văzusem așa ceva până atunci!

Pisica de mare (genul *Dasyatis*) este un pește care face parte din ordinul Rajiformes, familia *Dasyatidae*. Pisicile de mare pot fi întâlnite în toate apele din regiunile tropicale și moderate ale lumii. Forma lor variază de la dreptunghiulară la rotunjită, iar desenul lor este cu pete sau marmorat. Pisica de mare are un spin veninos cu care se apără.

Pisica de mare preferă mai ales apele puțin adânci și își petrece jumătate din timp ascunsă în nisip sau în mâl, astfel încât sunt vizibili doar ochii, orificiile secretoare și coada. Dacă este deranjată, se refugiază prin mișcări puternice ale înotătoarelor pectorale.

În mările europene, pisica de mare poate fi observată numai vara. Dar aici, în Insulele Canare, deși e iarnă, temperatura apei este aproape de 20 grade Celsius.

Întâlnire cu pisicile de mare

Pisica de mare se hrănește mai ales cu viețuitoare marine mici, moluște și raci, pe care le scoate din nisip. Speciile mai mari consumă și pești morți sau sepii.

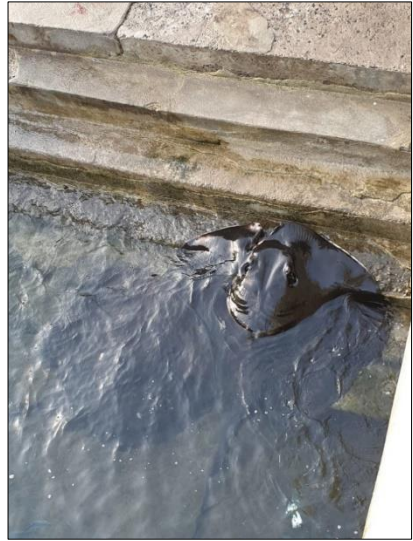
Gura pisicii de mare se află pe partea ventrală a capului. Cu ajutorul dinților bonți, lați, dispuși pe mai multe rânduri, sparge cochilia prăzii. În timpul căutării hranei, culoarea sa îi asigură un camuflaj perfect.

Se cunosc puține despre obiceiurile de împerechere ale pisicii de mare. Un lucru este însă sigur: își aduce pe lume cei 2-9 urmași vii. Aceștia ies din ouă în corpul mamei. La început, embrionii se hrănesc cu conținutul sacului vitelin. În stadiile următoare, își preiau hrana prin peretele oviductului cu rol și formă de uter al mamei. La venirea pe lume, dimensiunea micilor pisici de mare este de aproximativ 18 cm.

Pentru iubitorii pescuitului, pisica de mare se poate prinde folosind ca momeală hamsie sărată (sărătură)! Se poate prinde în perioada de vară mai exact în luna iulie când apa este foarte caldă!. Veninul injectat de țepii din coadă poate fi mortal.

Țepii veninoși ai pisicii de mare sunt dispuși pe coada sa lungă, ce se aseamănă cu un bici. Dacă este deranjată, începe să lovească în jur cu coada și țepii ei intră în acțiune. Această coadă reprezintă o armă de temut, cu care se crede că animalul a produs răni grave înotătorilor nebănuitori, provocându-le uneori chiar moartea.

Lungimea țepilor diferă, la unele specii putând atinge chiar și 42 cm. Acești țepi înfricoșători prezintă o renură ventrală, iar în interior este dispus țesutul responsabil de producerea veninului.

Pisica de mare poate fi periculoasă, nu e blândă ca o pisică!

O fotografie „la minut”, de pe terasa casei

Capitolul VII - Guanșii

Statuia regelui guanș Beneharo la Tenerife

Guanșii (în berberă Igwanciyen, în spaniolă Guanchos) sunt băștinașii berberi din arhipelagul Canarelor, înainte de sosirea euro-penilor. Au dispărut ca popor și cultură, dar au lăsat urme în actuala populație precum și în domeniul arheologiei.

Din limba guanșă au rămas destule toponime, nume de familie și câteva expresii care confirmă apartenența sa la limbile berbere. Guanșii însă nu au fost niciodată islamizați, ceea ce dovedește că, dacă au avut vreodată contacte cu arabii, acestea au rămas sporadice și probabil ostile. Denumirea de Tenerife este apropiată de Tanezruft din Algeria și Tenere din Niger, desemnând în limbile berbere podișuri.

În 1878 francezul René Verneau descoperă pe povârnișurile de la Los Balos inscripții libice care apropie guanșa de berbera tamașekă sau sahariană. Dar astfel de inscripții originale se găsesc numai în insulele El Hierro și Gran Canaria, astfel că majoritatea etnologilor consideră că guanșii propriu-zisi nu aveau scriere, inscripțiile respective fiind lăuate de „vizitatori” punici sau numizi veniți de

pe continentul african. În schimb, guanșii practicau curent „limba fluierată”, de la mari distanțe, denumită astăzi *El Silbo*, încă vie în insula La Gomera.

Gravuri guanșe

Reconstituirea unui sat guanș (Tenerife)

*Predarea regilor guanși conquistadorului spaniol
Alonso Fernández de Lugo (Tenerife)*

Societatea și religia

Societatea guanșă nu era omogenă în arhipelag: fiecare insulă avea propria sa organizare. Unele erau regate ereditare, altele, republici în care șefii erau aleși. Unele cunoșteau numai proprietatea comună, altele cea particulară. Într-unele, bărbații dominau, într-altele femeile erau egale și puteau conduce comunitățile. Unele societăți erau adepte ale monogamiei, altele ale poligamiei sau poliandriei. *Pretudindeni însă lovirea unei femei era socotită drept o crimă și ca atare pedepsită.*

Pe insula Tenerife tot pământul era al regelui ereditar, care îl închiria supușilor săi. Pe Gran Canaria, când era ales un nou șef sau o nouă șefă, unul dintre cetățeni se sacrifica voluntar aruncându-se într-o prăpastie sacră, sinuciderea fiind considerată o mare onoare.

Guanșii se hrăneau mai ales cu *gofiu*, un fel de cașă de orz, grâu și rizomi de ferigi la care adăugau lapte de capră, fructe, muguri, rareori pește sau carne (tot de capră).

Zeitate a fecundității, Museo Canario, Las Palmas

Peștera sacră Belmaco de pe insula La Palma

Se îmbrăcau în țesături rudimentare sau în piei de capră, cu care erau și înhumați sau depuși în peșterile mortuare unde s-au mumificat. Din și cu lemn, pietre și cochilii, meșteșugeau mobilă și bijuterii. Cunoșteau olăritul și ceramica, preferând culorile negru și roșu. Își vopseau trupul cu aceste culori, precum și cu alb, galben și albastru, după motive simbolice cu semnificație socială. Nu cunoșteau metalul, sculele și armele lor fiind făcute din lemn și piatră, cu părțile tăioase din obsidiană. Casele lor erau rotunde, din lemn, piatră și piei de capre, dar locuiau și în peșteri naturale sau scobite de ei înșiși. Unele așezări erau înconjurată de ziduri de piatră grosolane. Religia guanșilor este puțin cunoscută și era diferită de la o insulă la alta. Toți însă aveau o zeitate supremă numită Achamán pe Tenerife, Acorana pe Gran Canaria, Eraorhan pe Hierro și Abora pe La Palma. Femeile din Hierro aveau o zeiță a lor numită Moneiba.

În celelalte insule guanșii mai venerau și Soarele, Luna, Pământul și stelele. Credeau de asemenea în demoni: cel din Tenerife, zis Guayota, era stăpânul unui munte sub care se găsea iadul, numit Eceide (astăzi vulcanul Teide). În caz de molimă, de erupție vulcanică, de secetă sau inundații, guanșii își duceau caprele în pășuni sacre, închinată zeilor, unde despărțeau iezii de mamele lor așa ca plânsul acestora să îmbuneze zeitățile respective. Sărbătorile religioase erau peste tot timpuri de pace obligatorie, în care orice război, conflict sau chiar numai ceartă era strict oprit. Dacă doreau să moară singuri, bătrânii de pe La Palma participau la o ceremonie de rămas bun, apoi erau conduși respectuos într-o peșteră mortuară unde erau lăsați în pace, cu o cană de lapte de capră. Ulterior corpul era afumat sau acoperit cu rășină, și pus lângă rudele sale în grotă.

Guanșii, primul genocid al erei coloniale

Înainte ca europenii, cu lacomia lor nepotolită, să facă prăpăd printre amerindieni și negri, victima barbariei deghizate în civilizație a căzut chiar un popor alb, înapoiat tehnologic dar totuși alb. Nu descoperiseră fierul, așa că toate uneltele și armele erau din lemn și piatră! E vorba de guanșii din Insulele Canare. Guanșii, din care, la fel ca în cazul aborigenilor tasmanieni, nu a mai rămas *nimic*, sunt o mărturie a faptului că atunci când colonialismul vrea sclavi și supraprofituri el nu se dă în lături nici să-și masacreze proprii „confrați de rasă”. „Solidaritatea de rasă” a fost mereu pentru imperialiști și rasiști o vorbă goală!

Au aflat-o prea bine irlandezii din partea Imperiului Britanic. Au aflat-o prea bine rusii, ucrainenii, bielorusii, sârbii, cehii, polonezii din partea lui Hitler. Și au aflat-o și *guanșii* în secolul al XV-lea, cu decenii înainte ca vasele piraterești ale lui Columb să tragă la țarmul Hispaniolei, primul tărâm răvășit de cuceritori în Americi.

Prea puține se știu despre originea guanșilor. Că erau albi o putem afla nu doar de la cronicari ci și de la mumiile rămase de la ei, care aveau părul blond-roșcat. Ce se mai știe este faptul că ei duceau, când au fost descoperiți de europeni, o existență izolată total de restul lumii; ei nu erau mai puțin ruși de lumea europeană și cea islamică, în ciuda proximității în spațiu, decât erau amerindienii din Antile la venirea lui Columb- conchistadorii puteau foarte bine să le pară cazuți din cer, și dacă ar fi venit extraterestrii în locul conchistadorilor ei nu ar fi reușit să pară în ochii guanșilor mai străini de lumea asta.

Europenii ajung în insule abia în secolul al XIV-lea, prin genovezul Lanzarotte Molocello, care pune piciorul în insula ce-i va purta numele în anul 1310. El este urmat de un alt genovez, Niccoloso di Rico, în anul 1340. Cucerirea spaniolă începe în 1404. Care erau lumile care se aflau față în față?

Europa era în Evul Mediu târziu și în pragul epocii moderne. Zorii producției capitaliste se iviseră în Occidentul european și, odată cu ele, o uriașă foame de bani, sclavi și resurse. Europenii cunoșteau oțelul și praful de pușcă. Armele din piatră și lemn ale guanșilor (sulițe, săbii de lemn și scuturi, mici pe unele insule, mari cât un stat de om pe altele) nu se puteau măsura cu săbiile de Toledo și cu armurile care acopereau tot corpul. Guanșii duceau o luptă dinainte pierzătoare.

Și totuși puterea lor de rezistență, cum vom vedea, s-a dovedit remarcabilă. Nu trebuie niciodată subestimată forța omului care lupta pentru libertate.

Acolo, în râpele Canarelor, s-au dus lupte care prefigurau epopeile scrise de Geronimo, de Sitting Bull și de alți eroi ai luptei anticoloniale, secole mai târziu. Acolo, în relieful accidentat al acestor insule colonialiștii europeni au aflat pentru prima oară ce răsplată primești când râvnești la ce este al altuia. E o epopee mai puțin cunoscută dar nu mai puțin vrednică de stima noastră.

Cultura guanșilor, deși primitivă tehnologic, este remarcabilă. Unic în lume, cu excepția câtorva alte locuri, era limbajul lor fluierat, *El Silbo*, de o complexitate uluitoare, care le permitea să-și transmită mesaje în munți pe distanțe foarte mari.

Guanșii formau deseori lanțuri umane care, fluierând din aproape în aproape, reușeau să răspândească mesaje pe suprafața unei întregi insule.

Desăvârșita cunoaștere a patriei muntoase, ingeniozitatea, șiretenia și dragostea de Libertate s-au vazut foarte bine în anii 1490, când, în singura insulă rămasă necucerită în totalitate, Tenerife, mândrul șef Bencomo, regele (mencey) din Taoro, l-a înfruntat pe lacomul conchistador Alonzo Fernandez de Lugo.

În fața guanșilor se prefigurau sclavia și moartea. În restul arhipelagului stăpânii spanioli, cu sprijinul capitaliștilor genovezi și germani, inclusiv al preabogatei familii Welser din Augsburg, instituieră un infern al zahărului, similar celui ce-l vom întâlni sute de ani mai târziu în Haiti, Cuba sau Jamaica. Guanșii deveniseră sclavi în propria lor țară. Cei loiali lui Bencomo erau hotărâți ca mai bine să moară decât să ajungă și ei așa.

Ce a urmat a fost Posada Canarelor, iar în rolul lui Carol Robert s-a găsit arogantul Alonzo Fernandez de Lugo. Cu abilitate Bencomo l-a atras pe conchistador într-o trecătoare îngustă și, de sus, a prăvălit uriași bolovani, ucigând 80 % din soldații invadatori în doar cateva minute și rănindu-l pe însuși de Lugo, care a scăpat cu fuga, lăsându-i pe restul să fie devorați de câinii sălbatici care au dat încă din Antichitate numele insulelor.

Din păcate pentru guanși, Spania, deja un imperiu, avea importante rezerve de oameni și, doi ani mai târziu, de Lugo s-a întors. Bencomo a fost ucis dar fiul sau, Bentor, a continuat rezistența. Aplicand tactica mai prudentă a asediului, de Lugo a înfrânt grosul fortelor sale și l-a forțat să se retragă în ținutul stâncos Tigaiga, lângă vulcanul Teide. Rămas singur dar sfidător, asemenea lui Decebal cu peste un mileniu în urmă, Bentor a ales calea sinuciderii, aruncându-se în prăpastie cu strigătul „Pentru pământul meu!”

Singurele insule, pe care europenii au descoperit viața, sunt aceste insule numite Canare. Populația autohtonă se numea, așa cum am mai menționat, *guanșii*. Avem foarte puține informații despre acestia din simplul motiv ca au fost exterminați de spanioli, încă din sec. al XVI-lea.

Se vorbește despre *guanși* ca despre un popor curajos. În momentul cand conquistadorul spaniol Alonsi Fernandez de Lugo a coborât pe insulă, însoțit de 2000 de soldați, regele local din Raoro, principala cetate a guanșilor, a opus o rezistență îndârjită.

Oamenii săi, îmbrăcați în blănuri de animale și înarmați cu sulite și topoare i-au alungat pe spanioli de pe pământurile lor. Spaniolii au revenit anul următor și au reușit să cucerească insula, profitând și de molima, care a macinat populația locală (bolile europene erau fatale acestor locuitori).

Guanșii au fost supuși, dar s-au revoltat în numeroase rânduri împotriva stăpânirii de pe continent, Tenerifele (cum au numit spaniolii insula) fiind „butoiul cu pulbere al Spaniei” alături de Țara Bascilor. Cultura și civilizația guanșă a fost supusă unui regim de exterminare metodică (aceiași la care au fost supuși irlandezii de către britanici) fiind în întregime interzise (pe timpul dictaturii lui Franco, chiar și numele de guans era interzis?!), iar numeroși localnici ai insulelor au fost nevoiți să-și schimbe numele.

Pelicar, un rege al guanșilor

Ceea ce știm despre guansi cunoaștem din scrierile cronicarilor spanioli și din descoperirile arheologice făcute până acum. Guanșii erau triburi de vânători-culegători cu un stil de viață foarte asemănător populațiilor din epoca de piatră.

Se știe că trăiau în peșteri și în colibe și că foloseau unelte nemetalice, pentru că locuiau pe o insulă vulcanică, fără minereuri de metal. Cunoșteau arta ceramicii și aveau cunoștințe de bază despre agricultură.

De asemenea, practicau o formă de îmbălsămare și mumificare a morților. Mumiile erau păstrate în peșteri, iar cadavrele celor cu statut social inferior erau îngropate.

Oficial se crede că guanșii proveneau de pe coastele africane. Ipoteza nu are însă susținere deoarece acești oameni nu aveau nici un fel de cunoștințe de navigație, iar bărcile lor erau mici și primitive.

Aveau și o frică nativ de apă, frica ce nu se justifică la un popor care trăia pe insule în mijlocul oceanului. Deci, cine erau *guanșii*?

Înfățișarea lor i-a uluit pe spanioli: erau înalți (peste 2 m), blonzi și aveau ochi albaștri, deci nimic de origine africană. Probabil că locuiau pe aceste insule din totdeauna.

Cert este că au creat o civilizație înfloritoare și o cultură deosebită. Aveau un alfabet propriu, din care nu s-a păstrat nimic, cunoșteau ceramica, practicau o agricultură intensivă. Legenda spune că au fost guvernați de nouă regi ai domului atlanticilor.

Aveau o religie monoteistă, spre deosebire de toate celelalte popoare cu care intraseră în contact (care erau politeiști).

Cea mai plauzibilă ipoteză este cea potrivit careia ar fi urmașii atlanților, iar arhipelagul Canarelor, rămășița aceluia vast continent disparut, Atlantida.

Concluzii

Azi insulele Canare sunt considerate a fi insulele fericirii, în primul rând datorită climei. Spaniolii când au ajuns aici au fost uimiți de frumusețea locurilor și de modul de trai al populației locale. Legendele spun ca era o societate perfectă și foarte bine organizată.

Acum, după ce am vizitat insulele și am locuit mai bine de șase săptămâni, la care mai adaug încă șase anul ăsta, în orașelul de pe țărmul Oceanului Atlantic, susțin cu tărie că Insula La Gomera și orașelul Vale Gran Rey sunt Raiul pe pământ... O lume mirifică, cum nu am mai întâlnit pe pământ până acum! Probabil că, dacă nu ar fi fost exterminați, gunașii ne-ar fi lasat anumite indicii ale istoriei lor.

Imagine din Hermigua, o minideltă aproape de plajă, foarte roditoare

La Gomera este una dintre cele 7 insule Canare, care se întinde pe o suprafață de 369,76 km², având în anul 2006 în jur de 21.952 locuitori. Insula deține un port și un mic aeroport, iar traseele rutiere sunt de o calitate foarte bună.

Insula La Gomera este destul de puțin vizitată de către turiști, astfel dacă pe aeroportul din Tenerife ajung aproximativ 13 milioane de pasageri anual, pe cel din La Gomera, în jur de 32.000 de pasageri. Se spune că esențele tari se păstrează în sticleuțe mici.

Adaptând această afirmație contextului, cred că se aplică în întregime micuței insule La Gomera, un loc absolut senzațional, cu peisaje de o frumusețe aparte, destul de puțin marcat de trecerea timpului și în care legendele și tradițiile sunt păstrate cu sfințenie

La Gomera este unul dintre locurile pe care, vizitându-le, ajungi să înțelegi multe despre viață în general. Mai mult, ajungi să vezi cu alți ochi valorile impuse de contemporaneitate și să înțelegi că uneori, natura, istoria, tradițiile, obiceiurile, graiul devin moștenirea cea mai de preț pe care o lăsăm generațiilor următoare și nu aspectele de ordin economic.

Am străbătut în lung și lat insula, erau foarte multe locuri de Belvedere, așa numitele „Mirador”. Pe lângă faptul că de acolo puteai contempla tot orizontul și văile din jur, la fiecare loc era amplasată o tablă de aproximativ 1 m² pe care în limba spaniolă și engleză erau marcate și povestite cele mai importante obiective de văzut... Și, interesant, fiecare loc avea o anumită poveste. O istorioară legată de trecutul aceluși loc!

Monumentele Cristofor Columb

La Gomera a fost ultima locație în care Amiralul Cristofor Columb a poposit înainte de descoperirea Americii. În 1492 ajunge cu cele trei nave ale sale în portul din La Gomera (considerat de către Amiral cel mai bun dintre toate porturile insulelor Canare), iar de aici își face proviziile și rezervele de apă potabilă pentru marinarii săi.

La Torre del Conde

Se spune că prietenia cu care a fost primit de către locuitorii acestei insule, l-au determinat să aleagă și în alte două situații portul din La Gomera (în 1493 și 1498).

Așadar, Amiralul Columb pornește pe 6 septembrie 1492 din La Gomera, pentru a descoperi Lumea Nouă (America) pe 12 Octombrie 1492.

La Torre del Conde (Turnul Curții) reprezintă cea mai veche fortăreață militară din insulele Canare, construită în anul 1450 cu scopul de apărare împotriva unei posibile revolte a populației indigene din insulă. Aici se presupune că Cristofor Columb s-ar fi întâlnit cu Lady Beatriz de Bobadilla, Señora Insulei La Gomera. Aproape de Turn se găsește clădirea Real or del Medio, în care există diferite obiecte din secolul al XV-lea împreună cu o menționare: „Con esta agua se bautizó América”/(America a fost botezată cu această apă).

Capitolul VIII - Agricultura în Valle Gran Rey și Arure

Tradiție și declin

Am străbătut orașelul în lung și lat, am fost pe toate străduțele, chiar dacă uneori se înfunda și mă trezeam în curtea sau grădina unui localnic. Am studiat și observat atent satul din amonte Arure care era aproape doar la aproximativ 10 km distanță.

Agricultura din La Gomera, în derivă

În concluzie, strămoșii, localnicii Guanși au muncit din greu pentru amenajarea teraselor sprijinite de ziduri confecționate din bolovani, construite cu o măiestrie deosebită de împănare, fără a folosi mortar sau beton...

Următoarea operațiune a fost aducerea pământului, pentru realizarea stratului fertil, transportat cu mare greutate din zonele din amonte.

Locuință veche, tradițională... ca la noi o casă acoperită cu paie

Așa se face agricultura... se aduce pământul cu mare dificultate

Dar mare păcat de munca lor, acum mai mult de jumătate din terenuri sunt părăsite, abandonate, pentru că cei tineri, localnicii apți de muncă au emigrat în Capitala Tenerife, Spania, Venezuela sau Maroc, în căutarea unui trai mai bun...

Locuințe vechi, părăsite

Casele vechi, de acum 100 de ani și grădinile abandonate

Realitatea cruntă... agricultura a fost abandonată în favoarea afacerii cu turismul; se vede diferența dintre anii 1987 și 2020

Mâncarea de bază a guanșilor era mămăliga, pâinea făcută dintr-un fel de făină de semințe, brânza și vinul. La care se mai adăuga carnea de oaie, capră, rizomi de ferigă, fructe și legume...

Mămăliga, pâinea, brânza și vinul

Cei mai bătrâni, părinții lor sau chiar și mai tineri au încheiat contracte de parteneriat cu dezvoltatori imobiliari, constructori, care au construit pe terenul respectiv blocuri de locuințe destinate închirierii pentru turiști, sau pur și simplu complexe de hoteluri.

În ce privește migrația forței de muncă... Parcă mi-e cunoscut acest fenomen

Tot mai mult teren rămâne nelucrat în fiecare an

Aveau, și au și în momentul de față un sistem foarte ingenios de irigații, fără de care este imposibil de cultivat ceva. Pe insulă plouă de 2-3 ori pe an, dar e mai mult un fel de burniță. Apa se produce undeva aproape de vârful insulei (Vulcanului) așa zisă „Ploaie orizontală”...

Acolo prin contactul norilor cu vapori suprasaturați, în contact cu vegetația, în special copacii, se condensează și de pe frunzele copacilor începe să picure stropi de apă. Aceasta se infiltrează prin solul spongios, asemănător unui burete și se prelinge la vale de pe versanți, constituindu-se firul de apă, un fel de pâraiaș, pe care din loc în loc țărani îl colectează în bazine sau pur și simplu sunt construite adevărate baraje.

De aici, printr-o rețea de canale foarte ingenios amenajată, apa se distribuie fiecărui fermier după un program bine stabilit, în funcție de suprafața de teren deținută. La începuturi aceste canale erau confecționate din pietre, bolovani, iar în momentul de față sunt amenajate din elemente prefabricate din beton, prevăzute cu șibăre în dreptul fiecărui utilizator.

Sistemul de irigații, primitiv, de sute de ani

Mai nou, mai ales în Tenerife și alte zone mai evolute se observă deja că distribuția apei se face printr-un sistem amenajat cu ajutorul țevilor de metal sau plastic!

Plantația de banana, afectată grav după o furtună puternică

Vreau să vă prezint câteva aspect privind modul și condițiile de trai ale Guanșilor, locuințele, creșterea animalelor și cultivarea pământului...

Locuințele guanșilor

Mai ales după ce spaniolii conquistadorii au pus stăpânire pe țărni, obligându-i să se retragă tot mai sus pe vale. De asemenea, un aspect foarte grav, le-au tăiat complet accesul la ocean și posibilitatea de a mai pescui.

Creșterea animalelor

În momentul de față, există ferme în care se cultivă banane, avogado, Papaya, portocale, mauve, fructul pasiunii etc.

Cultivarea pământului

Terenul cultivat și verdeață pe hotarul satului Arure

În satul Arure, încă se mai face agricultură...

Apa se adună și se drămuiește în sisteme de acumulare

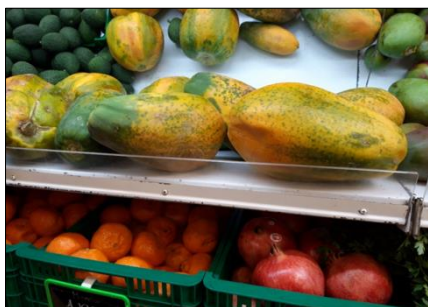
Grădinărit

Portocale, la ele acasă!

Portocale

Fructe culese din Țările calde!

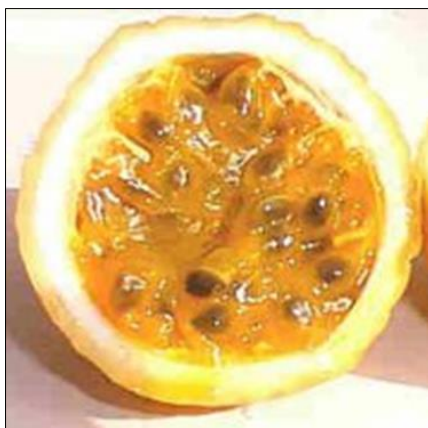
Guave

Foto în grădina unui țăran

Guave

Fructul pasiunii

Cultură de cartofi

Un baraj ce ceează un peisaj mirific

Încă se practică sistemul de irigații vechi

Și pomul de avogado înflorit...

Buchetul de banane, încă mai are floarea în vârf

Fruite acasă la ele, în grădină...

Așa ceva se găsește în Minimarketurile din oraș, proaspete și ieftine

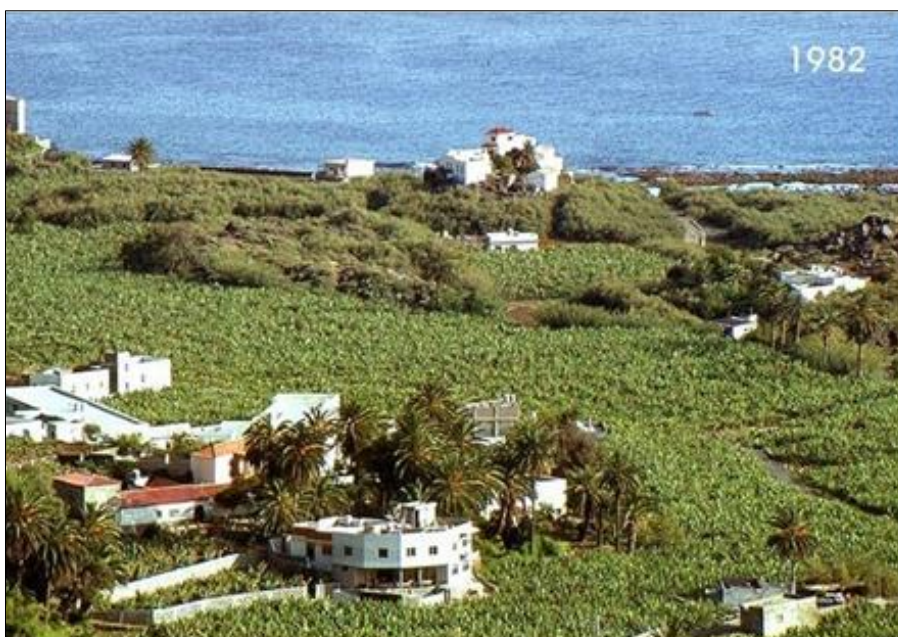
Apa este adunată și drămuțită cu mare grijă

Caprele, încă o îndeletnicire cu câștig...

Imagini din trecut, cu culturile de banane

Și activitatea hotelieră din prezent! Diferența 1982-2014

Deși am văzut mai puțin de cum mi-aș fi imaginat, am întâlnit și câțiva localnici care recoltau, adunau seva de la palmieri, din care se face mierea de palmier, Miel de Palma...

Am urmărit cu câtă dibăcie se urcă până sus în vârful palmierului, acolo unde este mănunchiul de frunze. Unii au tăiat pe tulpina palmierului un fel de locașuri, trepte, alții pur și simplu au o scară foarte lungă... Ajuns sus, cu o macetă se face o tăietură din care rezultă ceva asemănător cu o covată, la o margine se pune o teavă prin care se scurge sucul într-o găleată. Găleata e legată cu o sfoară trecută peste un scripete, în așa fel ca la anumite perioade de timp găleata să poată fi coborâtă și golită. Cel mult la două zile trebuie făcută o tăietură proaspătă, pentru e curge cât mai mult suc. Sucul se fierbe până ajunge la o anumită vâscozitate și dulceată... și asta e mierea de palmier. La Gomera era cândva mare producător de Miel de Palmas pe plan Mondial, dar se pare că în ultima vreme cererea pe piață a scăzut și pe deasupra se pare că face o concurență serioasă: Cuba!

În nenumăratele plimbări pe diferite străzi am reușit să fotografiez, să immortalizez imagini aproximativ 4000 de fotografii, că acum în final, când trebuia să fac o selecție, mi-a fost foarte greu... fiecare fotografie spunea ceva, prezenta ceva nou, ce trebuie văzut... și mai ales frumos.

Imagine de epocă. Sistemul de încărcat produsele pe vapoare

Lumea florilor

Vă prezint o scurtă colecție de străzi cu flori deosebit de frumoase, deși, cred că nu am văzut casă sau clădire în general pe lângă care să nu fie ghivece cu flori sau arbuști și flori plantate, îngrijite și udate zilnic.

La acest capitol comentariile sunt de prisos...

Și totuși, cum e posibil să îngrijești atâtea flori?

Minunata lume a florilor

În ceea ce privește urbanismul, există unele probleme, care am înțeles că sunt foarte greu, dacă nu chiar imposibil de rezolvat. Pe lângă faptul că sunt foarte multe grădini abandonate, aproape de țărm, în oraș există multe locuri de case sau hoteluri.

Aspecte urbanistice

Dar nu se poate rezolva situația juridică a acestor terenuri, deținătorii fiind plecați de multă vreme prin alte meleaguri, nu sunt făcute succesiuni, moșteniri, nu se pot face comasări pentru construirea unor complexe hoteliere... Și am mai înțeles, din discuții cu localnicii că cei care hotărăsc soarta orașului sunt consilierii municipali. Ori mulți dintre ei sunt deținători în majoritate a tot ce înseamnă fondul hotelier... și probabil din spirit de conservare preferă să dețină monopolul chiriilor în oraș!

Orășelul Valle Gran Rey, în timp

Imagini din anii 1900–1970. O insulă aproape nelocuită, bananieră, în care agricultura era principala ocupație a locuitorilor

Așa cum vă spuneam, primăria din localitate mi-a fost de mare ajutor în munca mea de documentare.

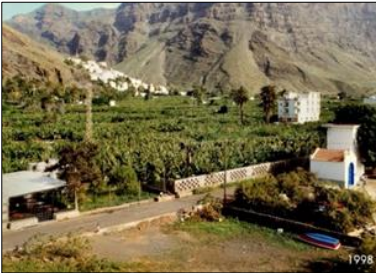
Printre altele am reușit să fac o încercare de a compara activitatea de pe insula, respectiv din orășelul Valle Gran Rey, imaginea de-a lungul vremii. Fotografiile prezentate sunt foarte sugestive!

Imaginile sunt mai mult din zona cartierului La Playa. În prim plan Capela și pensiunea Maria. Ceva început de construcții prin anii 80, dar aproape în totalitate terenul e cultivat cu banana. Plaja e folosită mai mult de pescari

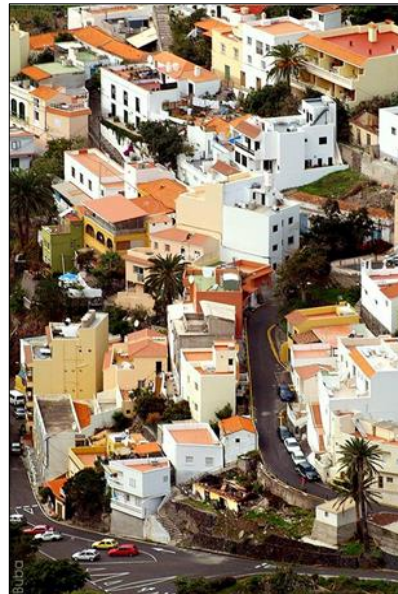

Turismul e în floare, se construiește din greu, dar încă mai merge și agricultura

Viața s-a schimbat radical, s-a renunțat la agricultură, la culturile de banane și alte fructe exotice și se practică turismul, o afacere mult mai bănoasă

Dar comparând fotografiile din anii 1900 cu cele de acum, ne dăm seama că totul s-a schimbat... ca totul pe lumea asta

S-a demolat și construcția Postului TRAFU, de unde se alimenta cu energie electrică toată zona. Cu siguranță, s-a construit unul modern, care asigură toate condițiile și facilitățile unei vieți civilizate!

Capitolul IX - Excursii pe toate drumurile insulei La Gomera

Pe porțiunea oceanică dintre Spania și America de Sud, Insulele Canare sunt cel mai apropiat punct al continentului american. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că Christopher Columb în prima sa expediție s-a oprit aici. Așa a fost pentru că în 1492 alte porturi canare nu erau atât de sigure, de exemplu, cel din Las Palmas. Între timp, cel din Tenerife sau cel din La Palma nu erau chiar sub stăpânirea spaniolă.

*Contemplând lumea ce mă
înconjoară*

În port activitatea e în toi

Chiar dacă mă repet, La Gomera este una din cele șapte insule principale din Insulele Canare (Spania). Este situată în Oceanul Atlantic, în partea vestică a arhipelagului. Aparține provinciei Santa Cruz de Tenerife. Capitala este San Sebastian de la Gomera, unde se află sediul Cabildo Insular (guvernul insulei). La Gomera, la fel ca restul insulelor Canare, este o insulă vulcanică. Are o vechime de circa 12 milioane de ani; totuși, ultimele episoade vulcanice se pot considera cu adevărat trecute: ultimele erupții au avut loc acum două milioane de ani. Insula are o suprafață de 369,76 km². Punctul cel mai înalt, vârful Garajonay cu altitudinea de 1.487 m, aparține Parcului Național. Un exemplu al acestui spațiu natural protejat este Orga, în nordul insulei, formată din coloane de bazalt: (orga naturală).

Orga, monument natural din coloane de bazalt

Pe insulă cresc peste 100.000 de curmali. În anii 1950 insula avea în jur de 30 de mii de locuitori. În ianuarie 2007 populația insulei era de 22.259 locuitori (fără turiști).

Înainte să plec spre Tenerife, am dat întâmplător peste un articol care punea pe lista locurilor de neratat insula La Gomera, a doua cea mai mică dintre surorile Canare. Fără multe detalii sau fotografii, părea o insuliță numai bună de explorat într-o zi.

În schimb, nu m-a avertizat nimeni că voi fi copleșită de atâta frumusețe, că îmi va fi imposibil să o parcurg pe toată în voie într-o singură zi. Atunci nu știam că este chiar insula pe care locuiește băiatul nostru, în orașelul Valle Gran Rey. Din Tenerife se poate ajunge acolo cu feribotul.

Ce trebuie să știți despre feribot? Există trei curse pe zi din Los Cristianos spre San Sebastian, capitala insulei La Gomera, cu feribotul Fred Olsen: 09:30, 16:00 și 19:00. Cursa durează doar 50 de minute, iar feribotul este mare, modern și confortabil. Acum pe timpul pandemiei Covid 19 e puțin modificat, dar sper să se revină la normal. Și a fost suspendată și cursa rapidă San Sebastian- Valle Gran Rey!

La Gomera e insula unde timpul pare că stă în loc, fermecat și el de frumusețea ei. Mai puțin turistică și mai puțin aglomerată, dar mai mult autentică și mai mult magică. Are o suprafață de circa 370.000 mp și o populație de aproape 20.000 de locuitori, iar limba străbună e fascinantă: singura limbă fluierată din lume – Silbo Gomero, care încă se predă în școli pentru a păstra această tradiție unică în lume.

Drumuri foarte bune, marcate și semnalizate ireproșabil

Pentru a ajunge în La Gomera, am luat feribotul Fred Olsen Express care pleacă din Los Cristianos (Tenerife) și, în mai puțin de o oră, ajunge în San Sebastian (capitala insulei La Gomera).

Sus, la înălțime, atmosfera e încărcată cu vapori de apă

Trebuie să recunosc că, înainte de a ajunge în La Gomera, nici măcar nu m-am gândit că o să descopăr aici o adevărată bijuterie a naturii, însă am înțeles că am ajuns într-un loc aparte de cum am pătruns pe insulă.

Am fost de-a dreptul fascinat de frumusețea văilor, munților, plajelor, vegetației insulei. Fotografiam non-stop și filmam (cum am mai spus am făcut peste 4.000 de fotografii și filme!) parcă din dorința de a păstra vie amintirea acestei insule binecuvântate cu frumusețe și simplitate.

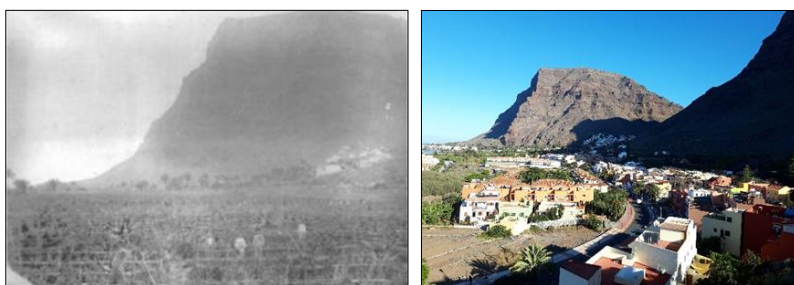
Ceea ce de asemenea m-a fascinat în La Gomera a fost accentul pus pe tradiții și pe diverse legende locale și deși m-am gândit că este nevoie de o listă amănunțită a locurilor de vizitat, ajuns pe insulă am constatat că insula, în totalitatea ei, reprezintă un mare parc plin de surprize.

M-am bucurat de soare și căldură din plin

În perioada pre-hispanică, Valle Gran Rey a aparținut lui Orone, unul dintre cele patru cantoane în care La Gomera a fost împărțită la sosirea și înființarea europenilor în secolul al XV-lea. Valle Gran Rey ar fi trebuit să fie un teritoriu important: toponimia abundentă sugerează că a fost locul de reședință al „regilor” și ghicitorilor. Valle Gran Rey... Valea Regelui Mare! În acest context, legenda spune că a fost în Valle Gran Rey, în special în Baja de Secreto, locul unde a fost falsificată „rebeliunea gomeros” din 1488. Adunată în consiliu în această stâncă situată în fața golfului Charco del Conde, figuri mai importante ale aceluși fapt istoric au decis să pună capăt vieții lui Hernán Peraza „tânărul” care nu a respectat convenția stabilită.

Vârful muntos La Mérica

Fotografia veche și cea actuală

După perioada cuceririi, s-a experimentat o anumită specializare economică, cu valea dedicată cultivării trestiei de zahăr și producției de mătase și produse de autoconsum, și în satul Arure cultivării cerealelor și viilor precum și creșterii de animale.

Populația, deși scăzută, s-a stabilit în mare parte în satul Arure și a aparținut până în 1812 Parohiei Chipude, dată la care a fost înființată ca municipalitate din Arure. O bună parte din municipalitatea actuală a continuat să aparțină, până în 1927, mai întâi municipalității Chipude și mai târziu a celei din Vallehermoso, dată la care partea de sud a municipalității este integrată în actuala municipalitate a Valle Gran Rey.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, introducerea culturilor de export și dezvoltarea activității de pescuit au determinat creșterea considerabilă a populației în zona de coastă și pe toată valea.

Aceasta înseamnă că în 1880 Consiliul Local a fost mutat din Arure în La Calera, actuala capitală municipală.

După războiul civil, Valle Gran Rey suferă și un fenomen care este inerent istoriei La Gomera: emigrarea. Deși în secolul al XIX-lea a fost important, în special în Cuba, emigrarea a atins proporții mai mari în acea perioadă postbelică.

Mai întâi în mod clandestin și, din 1950, legal, emigrarea s-a dus în principal în Venezuela și într-o măsură mai mică în țările europene. De asemenea, este importantă emigrarea multor locuitori din Valle Gran Rey în Tenerife.

La Calera și plaja La Puntilla, trecut și actual

De la sfârșitul anilor 60 ai secolului trecut, fluxul de turiști a început să fie observat.

Primul din Statele Unite, dar mai ales din Europa Centrală, în special din Germania, mulți călători au descoperit în Valle Gran Rey un loc unde să petreacă sezoane înconjurată de liniștea și frumusețea văii. Acest fenomen a făcut ca în deceniile următoare orașul să devină principalul centru turistic al La Gomera și că astăzi Valle Gran Rey este o destinație consolidată pentru cei care caută combinația de vreme bună, peisaje extraordinare, posibilitatea de a desfășura activități în natura și o cazare și o ofertă gastronomică de calitate.

În câteva zile, am închiriat o mașină cu care am vizitat în amănunt aproape toată insula, cu punctele de Belvedere (Mirador), dar mai ales satele, gospodăriile și casele mai vechi, modul cum încă se mai cultivă pământul, într-un cuvânt, am fost curios să văd cum trăiesc acolo țărani...

La fiecare loc de Belvedere –Mirador- era amplasat un panou de aproximativ 1 mp, pe care în limbile engleză și spaniolă erau toate informațiile despre acel loc. Cu descrierea turului de orizont pe care puteai să îl admiri de acolo.

Și în mod special, fiecare loc avea o istorioară, o legendă, cu alte cuvinte povestea lui. Anul trecut, în fiecare sâmbătă și duminică închiriam o mașină și umblam hai-hui pe insula pentru a-i descoperi secretele. Anula acesta a fost mai comod, copiii și-au cumpărat o mașinuță, așa că aveam la dispoziție oricând un mijloc de transport, beneficiind de vreme, adică de timp și condițiile meteo. Alternând cu excursii în zonele și satele mai apropiate, unde m-am deplasat cu autobusul sau alt mijloc de transport (Taxi), până în apropiere, iar la întoarcere am revenit per pedes, studiind și analizând atent toate aspectele din viața insularilor... (am surprins și câțiva țărani la sapă, deși majoritatea culturilor sunt plantațiile de banane, avogado, portocale, papaya etc.).

Panou explicativ

Prin sate, comparand agricultura cu cea de acasă

Voi începe a vă povesti cu punctul de plecare, locul unde am locuit la copii, în locuința închiriată, undeva aproape de port... și de la cartierul La Playa, în celălalt capăt al orașelului, cam la 4 km distanță, acolo unde pe țărmul Oceanului Atlantic, la aproximativ 100 de metri de plajă este noua locuință a copiilor, de la care au primit cheile după două săptămâni de la sosirea mea pe insulă...

Valea Regelui Mare

Chiar dacă mă repet, Valle Gran Rey este o municipalitate aparținând provinciei Santa Cruz de Tenerife, pe insula La Gomera (Insulele Canare, Spania). Este al doilea municipiu cel mai populat de pe insulă, după San Sebastián de La Gomera, capitala insulei. Este orașelul în care locuiesc copiii noștri și local unde am hoinărit în fiecare zi.

Este situat în vestul insulei, mărginindu-se cu municipalitatea Vallehermoso, având o suprafață de 32,36 km². Altitudinea capitalei municipale este de aproximativ 50 de metri deasupra nivelului mării, atingând o altitudine maximă de 1225 metri deasupra nivelului mării la vârful central al insulei

Hoteluri-Resort, foarte confortabile

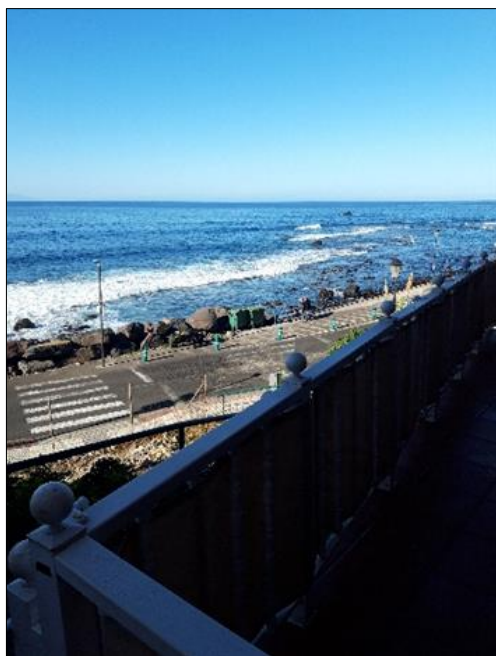

Se vede colțul fostului local de mare atracție „Maria” și noul complex rezidențial de locuințe

Centrul său urban este împărțit în principal în două nuclee principale: El Valle Alto (cu centre de populație precum: Los Granados, El Hornillo, La Vizcaina sau El Retamal) și Valle Bajo (cu centre de populație precum: La Calera, Borbalán, Vueltas sau La plaja).

Situat într-o râpă mare care provine din satul din apropiere Arure, este fosta capitală a municipalității. Valle Gran Rey a devenit principala zonă turistică din insula La Gomera.

Playa del Inglés, frumusețea peisajelor sale, cu cartierele sale cu case albe și nuanțe de maro care contrastează cu verdele site-urilor sale: Guada, El Guro, The Biscayne, sunt unele dintre aceste cătune mici legate de multe trasee care duc la plajele sale, vastul platou din La Merica sau satul Chipude.

Atracția principală a municipalității este cu siguranță alegerea sa de plaje, cea mai bună din insulă, cu nisip negru fin și ape pur albastre. Printre altele, trebuie să menționăm: Playa de las Vueltas, situată în apropierea portului; Charco del Conde, laguna un mic golf natural unde tinerii se bucură de scăldat; La Playa și La Puntilla, statuia situată în zona de vest și cu o extindere semnificativă, sau Playa del Ingles, poate unul dintre cele mai uimitoare colțuri ale insulei, unde nisipul negru și vijelia valurilor împreună cu stâncile din La Merica face un cadru natural care nu se găsește în niciun alt loc al Insulelor Canare.

Locul de unde se vânează apusul soarelui în fiecare seară

Sensul giratoriu cu simbolul pescuitului, tradiția El Pescador

Infrastructura de cazare este destul de completă, cu o selecție bună de apartamente și pensiuni, precum și infrastructura de agrement, cu o mulțime de activități de făcut Sensul giratoriu cu simbolul pescuitului, tradiția El Pescador în timpul liber. Trebuie să evidențiem călătoriile care pleacă din portul Vueltas către Los Organos, în municipalitatea vecină Vallehermoso. Aceste stânci sunt o adevărată minunăție a acțiunii eroziunii asupra calcarului. De asemenea, există mai multe companii care oferă biciclete pentru închiriere sau alte servicii, cum ar fi activități organizate de mers pe jos. Valle Gran Rey are o locație strategică pentru comunicațiile pe insulă și o rețea de trasee potrivite perfect pentru tot felul de utilizatori.

În fiecare zi, dis de dimineață, sau după micul dejun grupuri de tineri sau cupluri de pensionari nemți, pleacă în drumeții, pe trasee de munte, foarte bine marcate și îngrijite. De data asta, eu mare pasionat al muntelui și drumeției a trebuit să mă mulțumesc cu traseul zilnic de la locuința copiilor unde locuiesc cu chirie până la noua locuință cumpărată în Cartierul La Playa. Sau trasee scurte, în excursiile cu mașina... că nu mă mai ajută picioarele!

Spre casă

Plaje importante:

- Fântâna contelui
- Dantela
- Plaja La Calera
- Playa del Inglés
- Callao din Moza
- Fântâna La Condessa

Cartierul La Playa, cel mai căutat

De la 1 ianuarie 2014, municipalitatea avea o populație de 4181 de locuitori, fiind a doua cea mai populată de pe insulă, după San Sebastián de La Gomera, și ocupând poziția 39 în provincia Santa Cruz de Tenerife. Populația relativă a fost de 129,20 locuitori/km², (din Statisticile Primăriei).

Este o municipalitate a cărei populație este dispersată pe scară largă în numeroase cartiere și cătune, care sunt în mare parte dispuse de-a lungul râului care îi dă numele și pe platforma de coastă. Capitala este stabilită în locul La Calera din 1930, înainte de a fi în Arure, care și-a dat numele municipalității. Valle Gran Rey este formată dintr-un set de nuclee distribuite de Valea care îi dă numele.

Economia Valle Gran Rey s-a bazat până în anii 70 ai secolului al XX-lea pe pescuit și agricultură, în special pe cultivarea bananelor. De atunci, a dobândit o anumită relevanță ca destinație turistică alternativă, ceea ce a dus la o anumită dezvoltare urbană. În prezent, prin sectorul terțiar se obține cel mai mare venit, în special prin turismul provenit în principal din Germania și Insulele Canare.

Palmier în cartierul Casa de La Seda, Valle Gran Rey

Sărbători importante în Valea Regelui Mare:

- Doamna din Los Santos Reyes, în schitul care îi poartă numele, în centrul localității Casa de La Seda, în Valle Gran Rey. Fiecare 6 ianuarie este o vacanță în municipalitate;
- San Antonio de Padua, pe 13 iunie, în Guadá, El Retamal;
- Sfântul Ioan Botezătorul, 24 iunie;
- San Pedro și San Pablo, desfășurate pe 29 iunie în Barrio de La Playa;
- Doamna Fecioara din Carmen, sărbătorită pe 16 iulie lângă digul Las Vueltas. Procesiunea maritimă iese în evidență pe data de 16 în onoarea Virgen del Carmen, care pornește de la digul Las Vueltas până în cartierul La Rajita;
- San Miguel Arcángel, pe 30 septembrie, în Barrio de Vueltas;
- Doamna Fecioara din Fatima, în Barrio de La Playa, pe 20 august.

El Palmarejo - satul Arure

Cercetând cu atenție o fermă din satul Arure

De la Valle Gran Rey există o cale de legătură restaurată între districtul Los Granados și Arure, pe care trebuie depășiți 750 m de altitudine și am parcurs o porțiune între Mirador del Palmarejo și Arure.

Acest traseu este frumos, la care nu te-ai aștepta la început, deoarece drumul principal Valle Gran Rey - Arure trece prin două tuneluri. Dar sunt vederi foarte impresionante asupra Valle Gran Rey, spre insulele El Hierro și La Palma și îți poți plimba privirea prin pajiști bogate în vegetație deasupra satului Arure. Din locurile de Belvedere (Mirador) am făcut mici plimbări, de maxim 1 km, pentru a beneficia din plin de frumusețea locurilor.

Punctul de plecare este „Mirador de César Manrique”, există locuri de parcare pe marginea drumului. De-a lungul căii indicate, se ajunge la înălțimea de deasupra tunelului din fața satului Arure. Aici te urci în sus la „furculița” din dreapta și ajungi la cimitirul din Arure deasupra unei pajiști.

Acum este semnalizat din nou în jos, spre Arure, către Ermita Fecioară de la Salud. Pe drumul principal, aproximativ 200 m mai la stânga, în fața barului-restaurant El Jape, o scară (nu este indicată) ne duce înapoi spre panta de deasupra satului Arure. Traseul de pantă duce de-a lungul unei mici păduri și a unui platou înapoi spre punctul de deasupra tunelului).

Sărbători tradiționale în Arure:

- Doamna noastră de Fatima, 13 mai;
- Fecioara noastră Fecioara La Salud și San Buenaventura, 13 și 14 iulie;
- San Salvador și San Nicolás, 15 și 16 august.

Revenind la Arure, după tunel, vom lua primul viraj la dreapta. Suntem deja în ultima secțiune a turului nostru și vom trece prin limitele Parcului Național „Garajonay” și traversând mici centre de populație (nu mai puțin importante) din satele Las Hayas, El Cercado cunoscut din urmă pentru a fi locul din La Gomera unde tradiționala ceramică prelucrată fără strung este încă elaborată din generație în generație. Acolo vom găsi centrul de prelucrare „Las Loceras”, (acolo se confecționează manual olanele din materialul din zonă, olane cu care se acoperă construcțiile din cele mai vechi timpuri, fiind de fapt singurul loc unde se găsește pământul, materia primă pentru aceste produse!).

Fosta capitală a municipalității, cătunul din Arure este unul dintre cele mai importante complexe arhitecturale din partea de vest a La Gomera. Casele sale din piatră sunt un exemplu clar al variantelor constructive care apar în această zonă a insulei, cu vedere spre sud pentru a profita de cel mai mare număr posibil de ore de zi.

Continuăm cu descinderea în satul Las Hayas, învecinat cu parcul național și înconjurat de livezi de palmieri, idilicul sat de munte se află într-un peisaj deluros. Nori groși de ploaie trec adesea peste Las Hayas, care se află la peste 1000 de metri deasupra nivelului mării, permițând agricultura pe tot parcursul anului. Așezământul Las Hayas este mai bine cunoscut din motive culinare.

Specialități locale

Localnicii se simt ca acasă în barul Ampuro, care servește nu numai băuturi, dar și mâncăruri excelente de cabrito și specialități locale. În special drumeții, se bucură de barul La Montana, la micuțul arbore de Eucalipt. Vegetarienii se bucură de mese delicioase la Dona Efigenia de peste trei decenii.

Barul La Montana

Site-ul rural Jardin Las Hayas este situat în frumosul cătun din Las Hayas, în municipiul Valle Gran Rey, pe insula La Gomera, la doar câțiva metri de magnificul parc național din Garajonay, declarat patrimoniu mondial de către UNESCO în 1986. Cu mașina se ajunge ușor pe drumul din Valle Gran Rey, prin Arure, până la cătunul din Las Hayas, care se află în vestul graniței Parcului Național Garajonay, înainte de a coborî spre Valle Gran Rey.

Din Valle Gran Rey este drumul principal și după tuneluri, în Arure, se ia prima abatere spre dreapta; următorul Hamlet după cimitir este satul Haga.

De la aeroport, trebuie urmat drumul către Valle Gran Rey, trecând Alajeró, Igualeiro, Chipude și El Cercado, iar următorul sat este Las Hayas.

Sărbători tradiționale la Hayas:

- Doamna din Coro-moto, primul weekend al lunii septembrie;
- San Andrés și Santa Bárbara, fiind ultimul week-end din noiembrie.

Secvențe din filmul „Avatar”

Apa magică a lui Los Chorros de Epina

În muntele Vallehermoso, La Gomera, se află Los Chorros de Epina, o fântână cu apă de izvor care are șapte țevi de lemn de epocă.

Apa magică

Conform tradiției populare, apa sa are proprietăți vindecătoare. Familiile înstărite din Vallehermoso și-au trimis servitoarele la Epina (investind o zi de drumetie) pentru a obține apă din această sursă.

Ei spun că cine bea din conductele lor este beneficiar de avere și dragoste. Dar pentru ca jeturile să-și dea binecuvântarea celor care beau, ei trebuie să respecte anumite reguli, începând mereu să bea de la stânga la dreapta, să găsească dragoste: femeile trebuie să bea din pipă, bărbați din ciuturi...

Istoriile orale au fost întotdeauna o resursă atât de înrădăcinată încât îmbogățesc istoria popoarelor. Unele dintre ele rămân ca adevăruri populare, în timp ce altele rămân în timp ca legende. În La Gomera găsim Chorros de Epina, un loc în care dragostea este legată de puritatea apei care curge din izvorul său magic.

În zonă veți vedea ce vă ține dragostea. Pentru mulți va fi o poveste, dar pentru alții va exista întotdeauna ceva adevărat. Prin urmare, indiferent dacă doriți sau nu să vă cunoașteți viitorul iubitor, vă recomandăm să vizitați Chorros de Epina, un simbol al nordului insulei.

Epina este un cătun mic situat în municipiul Vallehermoso, în nord-vestul insulei La Gomera. Un loc care păstrează farmecul de altădată. A ajunge la jeturi este foarte simplu. Mergeți la restaurantul Chorros de Epina (șoseaua GM-1). În împrejurimi există spațiu pentru a vă parca mașina, pentru a vă apropia de începutul cărării scurte în direcția celebrului Chorros de Epina.

Un indicator situat pe o parte a drumului principal marchează perfect locul. Calea către jeturi se face într-o coborâre ușoară prin interiorul pădurii de lauri atât de obișnuite în La Gomera. În 10 minute veți ajunge la schitul San Isidro Labrador și puțin mai departe veți ajunge la cele șapte Chorros de Epina. Această cale este potrivită pentru oricine și poate fi făcută chiar și cu copii.

De-a lungul celor opt Insule Canare găsim tot felul de legende, multe dintre ele sunt legate de iubire, deși nu întotdeauna cu un final fericit.

Acesta este cazul poveștii lui Gara și Jonay.

Indicatorul situat pe o parte a drumului principal

Legenda spune că viitorul iubirii este revelat prin puritatea apei. Dacă ajungi să cunoști Chorros de Epina. Fiți atenți. Dacă sunt limpezi și calmi, dragostea îți va veni sub formă de fericire. Dacă, dimpotrivă, sunt tulburi, prezic durerile de inimă și nenorocirea. Povestea mai relatează că Gara, protagonistul legendei dragostei lui Gara și Jonay, a vizitat Chorros de Epina și acolo și-a întâlnit nefericitul sfârșit. În plus, unele voci locale povestesc că apele Epinei au puteri de vindecare. Dacă doriți să beneficiați de acestea, urmați ordinea corectă. Nu faceți nicio greșală. Bărbații ar trebui să bea din ciocanele ciudate și femeile din perechi (siguiendo un numele Parcului Național situat în inima La Gomera).

Legenda mai spune că „dacă bei din cele 7 țevi, te căsătorești peste 1 an”. Iubirea, sănătatea și averea s-au concentrat în apele Chorros de Epina. O ultimă poveste spune că doamnele din Vallehermoso și-au trimis servitoarele să aducă apă din izvorul miraculos. Numărul jeturilor a crescut în timp.

În trecut nu erau șapte, ci patru, care alcătuiau Jeturile Epinei. Prima dintre ele a oferit sănătate, a doua iubire, a treia bogăție și pe a patra nu există nicio referință, deși se pare că ar putea atribui darul bucuriei și al poeziei. În prezent, sunt o vizită obligatorie într-o excursie la La Gomera.

Apa „vrăjită”, cu puteri miraculoase de la Chorros de Epina

Curios este că la câțiva metri de izvorul Epina se află un schit. Apariția în acest loc a luminilor ciudate a rezistat și în memoria colectivă.

Dar, în vara anului 2008, a avut loc ceva cu adevărat îngrijorător, nu a izvorât apă din izvorul cu jeturi Epina, lucru pe care localnicii nu și-l aminteau că s-a mai întâmplat. Cauzele acestui fenomen sunt necunoscute. Unii cred că se datorează secetei din ultimii ani, alții o atribuie faptului că prețiosul lichid a fost deviat în alte locuri.

Mulți cetățeni din Vallehermoso și-au arătat surpriza la încetarea bruscă a debitului, deoarece își amintesc că bunicii lor le-au spus că nu s-a oprit curgerea apei în sute de ani, în ciuda faptului că au existat perioade de secetă mai mari decât cea actuală.

Izvorul cu apa magică

Apa Taguluche

Taguluche este un cartier al municipalității Valle Gran Rey, pe insula La Gomera. Este situat la vestul Insulei, între Alojera și formațiunile de rocă care dau naștere Parcului Natural Valle Gran Rey. Ca un antet, de la o înălțime de aproximativ 900 de metri până la nivelul mării, sunt trasate straturile bazaltice orizontale care formează stâncile Monumentului Natural Lomo del Carretón, care formează limita vestică a Parcului Național Garajonay și se termină la diverse picioare de munte (dealuri) care determină coasta cartierului cu un orizont deschis la apus. Palmieri multipli, cantitatea de palmier canarian este calculată în peste 5.000 de unități (din care se extrage și se produce așa zisa Mielo del Palma, miere de palmier!

O zonă plină cu verdeață, semn că este și apă din belșug

Căile și drumurile din piatră alcătuiesc un traseu de drumuri prin care apare un peisaj unic și particular transformat de mâna omului prin implantarea agriculturii pe terase, numite câmpii de către localnici și profitând de apa care provine spontan din izvoare, situate la niveluri cuprinse între 600 și 750 de metri în Lomo de Carretón.

Imagine de arhivă. Cultivatori de tomate

În vale se găsesc astfel de nume emblematice pentru anumite locuri precum: râpa Garanduy, râpa Guariñén, râpa Granados, piatra Majaderos, piatra Baltasar, Roques de Mona, Riscos de Heredia, Riscos de Tejeleche, La Ereika, El Ancón de los Perros, La Degollada, Llano de Guillén etc., arată amestecul de castiliană cu resturile de voci ale locuitorilor primitivi ai insulei.

În apropierea mării găsim atelierele de ambalare a tomatelor, un vestigiu care ne povestește când întregul oraș fost aproape complet dedicat acestei culturi, alternând-o cu pomi fructiferi, legume și alte culturi de subsistență. Casele vechi, unele renovate, au forma tipică de construcție tradițională, alungită și în formă de L, formând o curte și, uneori, și cu un spațiu în partea din față, compunând pe lângă palmieri, culturi, stânci, drumuri și râuri, un peisaj idilic de care nu te poți bucura decât dacă intri în vale.

Tărnul franjurat al Insulei La Gomera, de o deosebită frumusețe

Din momentul cuceririi insulei, când s-a distribuit pământul, apa din izvoare a fost adjudecată pentru utilizarea sa proporțional cu pământul care urma să fie irigat de sistemul de dule sau adulări, șanțuri, moștenire, furnire... rămânând acest lucru sistem implementat până astăzi, precum și în alte locuri din La Gomera; și, de asemenea, în alte Insule.

Sistemul *dulas* se bazează pe distribuția proporțională a apei în ore, minute și drenuri, în funcție de dimensiunea terenului de irigat, după o rotație de 10, 15 și 20 de zile, care durează o „dula” 24 de ore.

Utilizarea apei din izvoare pentru agricultură i-a permis să rămână în oraș la scară mică și, deoarece nu s-au efectuat lucrări de colectare a apei la ieșire, acviferul și nașterile sunt conservate cu variații sezoniere, în funcție de reîncărcarea de precipitații, cu o mare variație sezonieră, afectând astfel cantitatea de apă care rezultă din aceste izvoare, care sunt, de asemenea, cu debit variabil.

Izvoarele apar pe terenuri private, cu dreptul la apă gratuit pe toate terenurile irigate și la care participă astăzi aproape toate familiile din cartier. Diferențierea clar a sistemului *dulas*, a apelor care trec prin canalul Domeniului Hidraulic Public, pentru a cărui utilizare, este necesară obținerea unui contract (concesiune) cu administrațiile publice.

În prezent există o clădire la nivelul de 800 de metri, în locul numit *Mirador del Santo*, lângă vechiul schit de ziduri de piatră și nămol dedicat *San Salvador*, unde se face un pelerinaj din orașul *Arure* în data de 16 august în fiecare an.

Taguluche este un loc privilegiat prin natură, un bun care a fost folosit într-un mod responsabil și durabil așa cum s-a făcut întotdeauna, ne oferă tuturor un beneficiu mult mai mare, cum ar fi să putem menține și astfel să ne bucurăm de un peisaj de o frumusețe spectaculoasă, unde peretele colosal al stâncilor pare că vrea să ascundă și să protejeze această mică vale populată cu palmieri de priviri egoiste și speculative, în imposibilitatea de a vedea că adevărata bogăție, că cea mai mare comoară era deja de mult timp, înainte ca omul să pășească pe insulă.

Cu acea apariție de iluminare solară din prima zi la fiecare apus, cu luminile sale aurii, leneșul, pantele, câmpiile, palmierii, laurul, recoltele, toată această simfonie de verzi care înprospătează Valea și stâncile sale dau de înțeles că fără apa generoasă și liberă a izvoarelor, acestea nu ar putea exista.

*Dirijând apa, amenajând șanțuri
cu sapa*

Vallehermoso - Valea Frumoasă din La Gomera

Vallehermoso, ceva ce nu găsești mai frumos

Vallehermoso e cea mai mare regiune a insulei, cu văi verzi care adăpostesc sate mici și zeci de trasee de (hiking). Roque Cano e atracția regiunii, o formațiune stâncoasă, impresionantă.

O vale sălbatică, dar foarte spectaculoasă

Orășelul e foarte cochet, cu arhitectură tradițională, multă liniște și puțini turiști. Înainte să coborâm spre micul orășel, am stat câteva momente și ne-am uitat spre vale, fără să vorbim, doar așa, suflet în suflet și ne-am spus unul altuia că am putea să nu mai plecăm, ci să ne trăim viața așa, în liniște și în bătaia soarelui.

Imagini din Vallehermoso

Tot în Vallehermoso veți găsi sate precum Tezo, Arguamul sau Alojera și plaje neatinse de mâna omului precum Alojera, Argaga, Playa del Trigo, Arguamul sau Playa del Vallehermoso. În general, sunt plaje ascunse între stânci înalte, cu nisip negru și pietriș, mângâiate de valuri mari și azurii.

Frumusețea Vallehermoso este văzută de îndată ce intri în vale sau poate că mărima rocilor și munților magnifici va fi primul care îți va atrage atenția. Stâncile înalte din munți ridică ochii spre cer. Acolo vezi că rocile masive care arată ca și cum un uriaș tocmai le-au aruncat acolo.

Aceste roci se numesc Monument Natural Roque Cano și este locul unde a aterizat magma de la vulcani.

Peisaje care te încântă, prin sălbăticie și naturalețe

De la Monumentul Roque Cano există un prveliște minunat în care s-ar putea să vedeți o parte din viața păsărilor care o face acasă aici, precum bufnițele cu urechi lungi.

Punctul panoramic El Almendrillo

Vallehermoso are o populație de aproximativ 3.000, dar dimensiunea face ca acesta să fie al doilea municipiu ca mărime de pe La Gomera. În orașul Vallehermoso este un sat adormit de clădiri vechi și câteva clădiri noi. Unele dintre clădirile vechi au nevoie de câteva reparații, dar aceste detalii adaugă la farmecul zonei.

În piața orașului sunt câteva cafenele minunate; ne-am bucurat de o băutură la Lucia's. Stând cu localnicii și bucurându-ne de atmosferă, devine o zonă plină de viață într-un sat frumos. Piața are multe străzi mici care o duc pe lângă ea și puteți găsi case canare în stil vechi pe străzile mici. De asemenea, veți găsi tot ce aveți nevoie de la bănci până la brutăriile tradiționale care au mirosuri delicioase care plutesc spre voi. La sfârșitul străzii Mayor veți găsi biserica Iglesia San Juan de Bautista, o clădire veche în formă de pătrat în stil canarian. De asemenea, vă puteți bucura de priveliștile orașului de la biserică, iar la întoarcere vă puteți bucura să vă uitați la toate clădirile, unele foarte vechi, care nu mai pot fi locuite, dar frumoase.

Ceva plăcut ochiului, prin culoare și amplasament

Frumusețea Vallehermoso vine mult cred că din istoria agriculturii. În grădini puteți vedea delicioase poame în pomi fructiferi tropicali și plante. Există banane, papaya și caise pentru a numi câteva. Fructele locale, care sunt cultivate aici, pot fi aduse în mod normal într-o mică sală de piață, chiar de pe piața principală. În piața principală veți găsi, de asemenea, figuri gigant sculptate din piatră. Este cea mai mare municipalitate a insulei. Acesta acoperă nordul și sudul insulei și este, prin urmare, teritoriul care oferă cel mai variat peisaj al La Gomera.

Din vârfurile verzi ale Parcului Național Garajonay, putem observa extensivul palmier Vallehermoso... Roque Cano este, fără îndoială, cel mai semnificativ spațiu natural al municipalității Vallehermoso. Vallehermoso este punctat cu sate mici unde timpul pare să se fi oprit, ca Tazo. Centrul istoric din Vallehermoso are exemple interesante de arhitectură tradițională, subliniind, dintre toate, biserica San Juan Bautista, un frumos exemplu de arhitectură de renaștere gotică finalizată la începutul secolului al XX-lea.

La capătul defileului sunt stațiuni abrupte pe litoral, cu piscine pregătite pentru plăcerea localnicilor și a vizitatorilor. În sens opus, la începutul defileului, găsim barajul La Encantadora, un loc magic din care putem observa Roque Cano, cea mai mare rocă geologică din nordul insulei.

Datorită lungimii sale, Vallehermoso are un număr mare de sate împărțite pe văi și chei în care drumeții pot vedea frumusețea în unele locuri mai puțin călătorite și unde timpul a stat nemișcat. Adevărate locuri frumoase de vizitat sunt Tazo, Arguamul sau Alojera, principalul producător de *miere de palmier* al insulei și o plajă naturală aproape neatinsă.

Specialiști la recoltatul mierii de palmier

În ceea ce privește tradițiile, trebuie să evidențiem festivalurile populare în cinstea Fecioarei noastre Carmen, care se desfășoară în centrul istoric al satului. Este o sărbătoare marcată în calendar de mii de oameni din La Gomera, care se întorc în întâmpinarea Fecioarei și a trecutului lor cel mai îndepărtat în fiecare iulie a anului.

Un alt element esențial este precesiunea La Candelaria din Chipude. Acest ultim festival are loc în fiecare 15 august și reunește mii de oameni credincioși care se întâlnesc în jurul bisericii. Este poate cel mai mare număr de oameni dintre cei deținuți pe insulă.

La doar o scurtă distanță de Piața principală din Vallehermoso se află Playa de Vallehermoso, o mică plajă care acum găzduiește piscinele și câțiva localnici care vând băuturi răcoritoare și articole confecționate local.

Biserica cea mai frecventată cu ocazia festivalului

Plaja „Piraților” și vechiul castel din Vallehermoso

Specialități culinare

Potaje este un fel de mâncare pe bază de legume și leguminoase gătită cu multă apă. Variantele acestui fel de mâncare sunt nenumărate și depind în principal de soiurile alimentare și de disponibilitatea regională a alimentelor. Acest soi face ca cuvântul tocană să apară în meniuri însoțite de prepozițiile „cu” sau de și, în acest fel, variantele sunt numite, de exemplu: tocană cu/din...; tocană cu ceapă etc. În Gastronomia Spaniei Tigaia cu legume este un fel de mâncare pe bază de leguminoase și legume (de obicei, năut, dar există, de asemenea, fasole sau tocană de linte).

Gastronomia specifică.... mai mult vegetariană, sau chiar vegană

Proiect de amfiteatru în „Curba brânzeturilor”

În acest caz, este un balcon mare în care lărgirea existentă este folosită de vechea dispunere a drumului. Această enclavă a fost executată la vremea sa cu pereți din piatră expusă, de o dimensiune considerabilă, cu o regularitate și dispunere aproape perfectă și de aici numele său, Curba de brânză, ciudat, dar așa i-a rămas numele!

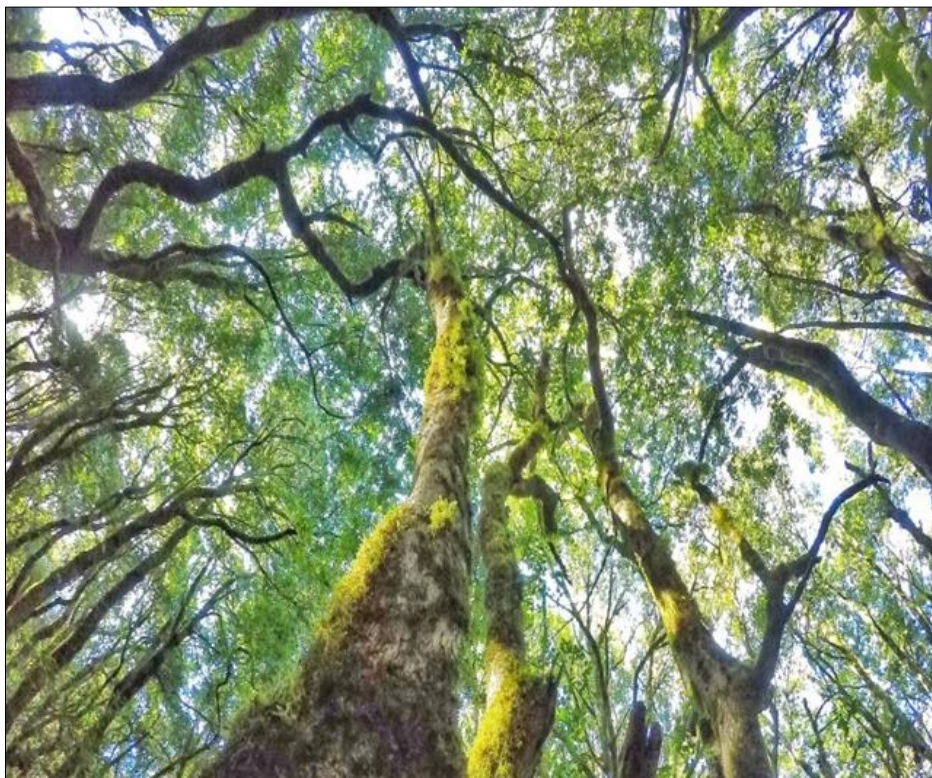

Un loc deosebit de frumos de Belvedere-Mirador

În acest proiect, s-a profitat de lățimea platformei pentru a găzdui facilități care permit contemplarea priveliștilor spectaculoase asupra Valle Gran Rey. Turiștii și rezidenții vor avea ocazia să contemple acest peisaj într-un mod calm și fără obstacole. În acest fel, un fel de amfiteatru este creat spre faleză, cu o serie de trepte care paralele cu perimetrul La Curva, vor forma o mică tribună. Cu toate acestea se obține suficientă cota care permite o viziune optimă a peisajului.

Parcul Național Garajonay

Garajonay National Park – unde veți găsi cel mai înalt vârf al insulei, 1487 m și cea mai spectaculoasă pădure de Laurisilva (pădurile de dafin), cu arbori înalți care ating și 40 m. De asemenea, numeroase trasee de hiking (drumeție) vă așteaptă. Nu știu cât am reușit eu să cuprind în poze, dar peisajul îți taie respirația. Aerul umed, copacii imenși, cu rădăcinile bine înfipte în văile adânci – toate par desprinse dintr-un film de groază, cel puțin în Avatar!

O lume ciudată, parcă dintr-o altă viață

Laurisilva sau pădurea de laur, un ecosistem care a supraviețuit încă din perioada terțiară

La doar o mică distanță de coastele deșertate ca Sahara, terenurile accidentate de pe insula La Gomera din Canare sunt refugiul final al unuia dintre cele mai neobișnuite și emblematice păduri din Spania. Un giulgi aproape permanent de cețuri, ridicându-se din Ocean și agățat de munți, le impregnează cu umezeală și prospețime și favorizează supraviețuirea miraculoasă a acestor păduri splendide și misterioase.

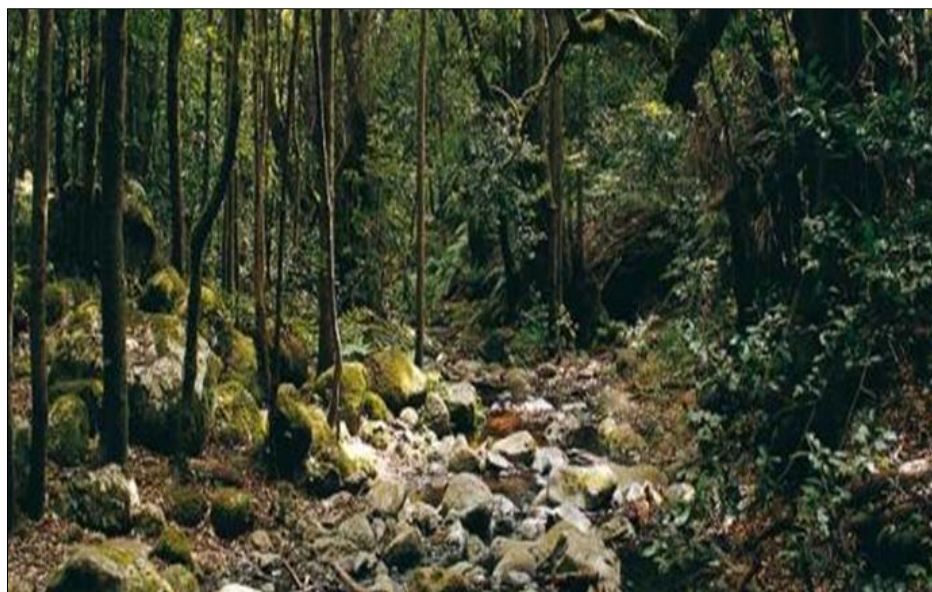
A dispărut de pe continent, ca urmare a schimbărilor climatice din Cuaternar, își găsește refugiu în zona cețoasă din Insulele Canare. Garajonay este în prezent cel mai bine conservat exemplu al acestui ecosistem, adăpostind peste jumătate din pădurile mature de laurisilva din Canare.

Alte comori ale Parcului Național sunt diversitatea tipurilor de grupuri de plante, numărul mare de specii endemice și existența unor monumente geologice spectaculoase, precum Los Roques. Aproape 450.000 de turiști vizitează parcul în fiecare an. Parcul este numit după formarea de roci din Garajonay, cel mai înalt punct al insulei la 1.487 metri (4.879 ft). De asemenea, include un mic platou a cărui altitudine este de 790–1.400 m deasupra nivelului mării.

Parcă te cuprinde un pic de teamă să intri mai adânc printre copaci

Parcul oferă cel mai bun exemplu de laurisilva canariană, o pădure subtropicală umedă care în Terțiar a acoperit aproape toată Europa de Sud. Se găsește și în Insulele Azore și în Insulele Madeira.

Rocile masive care împânzesc insula

Majoritatea văilor umede și protejate orientate spre Nord au cele mai bogate și complexe păduri. Este cunoscută sub numele de vale laurisilva, o adevărată pădure tropicală subtropicală în care se găsesc cei mai mari copaci de lauri. La sud, pădurea este în principal un amestec de fag și brad, specii adaptate atmosferei mai puțin umede.

Alte atracții ale parcului național sunt rocile masive care se găsesc de-a lungul insulei. Acestea sunt foști vulcani ale căror forme au fost sculptate de eroziune. Unele, precum „Fortaleza” (fortăreața în spaniolă) au fost considerate sacre de către insularii autohtoni, precum și refugii ideale atunci când sunt atacate. Parcul este străbătut de o rețea mare de 18 poteci, drumeția fiind una dintre principalele activități turistice din insulă.

Gara și Jonay

Vârful și parcul poartă numele Guanche Lore, îndrăgostiții nefericiți Gara și Jonay. Romantismul lor îi evocă pe cei ai Romeo și Julieta și Hero și Leander. Gara a fost o prințesă a lui Agulo pe La Gomera. În timpul festivalului de la Beñesmén, era obișnuit ca fetele necăsătorite din Agulo să-și privească reflecțiile în apele Chorros del Epina. Dacă apa ar fi limpede, ar găsi un soț; dacă ar fi tulbure, i s-ar întâmpla o nenorocire.

Când Gara s-a uitat la apă, și-a văzut clar reflectarea. Cu toate acestea, a privit prea mult, iar reflectarea soarelui a orbit-o temporar. Un om înțelept pe nume Gerián i-a spus că asta însemna că trebuie să evite tot focul sau altfel o va consuma.

Jonay era fiul menceyului Guanche sau regele Adejei din Tenerife, care a ajuns pe insulă pentru a sărbători aceste ceremonii. Participarea lui Jonay la jocurile care au urmat a atras atenția lui Gara, iar cei doi s-au îndrăgostit. Din păcate, când s-a anunțat logodna, vulcanul Teide, vizibil din La Gomera, a început să izbucnească de parcă în dezaprobare.

Acest lucru a fost interpretat ca un rău omagiu și părinții respectivi ai cuplului au rupt logodna. Jonay a fost făcut să se întoarcă la Tenerife, dar într-o noapte, a înotat pe canalul care separa cele două insule și s-a reîntâlnit cu iubita sa. Părinții respectivi au poruncit să fie găsiți cei doi. Iubiții au fost curând prinși pe un munte, unde au decis să-și ia propria viață.

Părăsind centrul de vizitatori vom urma același drum, în aceeași direcție, pentru a traversa Parcul Național spre La Laguna Grande, cea mai mare zonă de agrement a insulei, unde puteți lua mici trasee autoguidate. De asemenea, are un restaurant, servicii și un punct de informare al Parcului Național Garajonay.

Trecem cu mașina printre norii alergători, ploaia orizontală

Incendiu devastator în Tenerife: dezastru într-un parc national

Autoritățile din insulele Canare au evacuat, 1.800 de locuitori de pe insula Tenerife, puternic afectată de un incendiu de pădure izbucnit duminică (știrea care a cutremurat insula!).

Flacarile au ajuns, la casele din satul Vilaflor, situat în sudul parcului Teide, care face parte din patrimoniul mondial al UNESCO, relatează Sky News. Focul a devastat zona forestieră din afara parcului și a parjolit 3.000 de hectare. Aproximativ 800 de pompieri luptă cu focul, întreținut de rafale puternice de vânt și temperaturi ridicate, ajutați de cinci elicoptere și trei avioane.

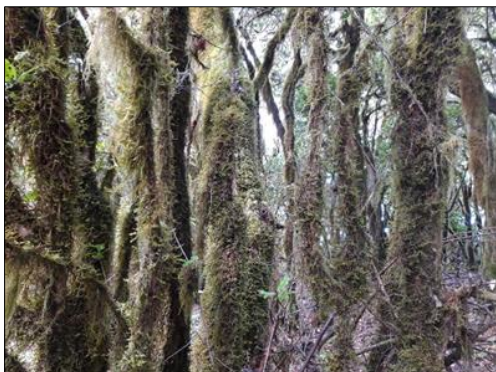
Pădurea El Cedro

O altă pădure deosebit de frumoasă este El Cedro, o veche pădure de laurisilve declarată World Heritage Site de către UNESCO. Recunosc că nu am reușit să văd această pădure, însă căutând pe Google poze, tind să cred că este una dintre cele mai spectaculoase păduri din lume (iar UNESCO, prin distincția acordată, confirmă acest fapt), care în condițiile acestea se formează stropii de apă amintește pe alocuri de secvențe din filmul „Avatar”.

Mușchi și licheni „tapițează” întreaga zonă

Laurisilvele reprezintă un ecosistem unic în lume. La ora acuală, laurisilvele constituie cele mai mari păduri de dafini și lauri și sunt alcătuite în proporție de 90 % din pădure primară, neatinsă de sute de ani. Cele întâlnite în Madeira sunt mai bine păstrate decât laurisilvele din insulele Azore și Canare. Sunt alcătuite din copaci bătrâni care ating uneori lungimi de 40 metri.

Cum poate am mai menționat, Insulele Canare sunt un arhipelag aflat în Oceanul Atlantic format din șapte insule (Tenerife, Fuerteventura, Gran Canaria, Lanzarote, La Palma, La Gomera și El Hierro), toate de origine vulcanică. Insulele aparțin Spaniei, formând o comunitate autonomă a acestei țări, în pofida distanței mari de peste o mie de kilometri de Spania continentală, Insulele Canare fiind mult mai apropiate geografic de coasta nord-vestică a Africii, aflată la doar 108 km.

O lume cu totul și cu totul deosebită de a noastră

Insula La Gomera este a doua cea mai mică dintre cele șapte, după El Hierro.

Are o suprafață de 369.76 kilometri pătrați și o formă asemănătoare cu a unei portocale tăiate pe jumătate. Cel mai înalt vârf este Garajonay – 1487 metri, micuț în comparație cu Pico del Teide din Tenerife (3718 m). (Vulcanul pe care l-am ratat de data asta, din cauza vântului din Sahara și a ceții cu Praful galben, Kalima, care reduce vizibilitatea la 20-30 de metri... Am fost nevoiți să ne întoarcem din drum, de undeva unde am depășit instalația de Telecabină și vulcanul mai redus ca înălțime cu regretele de rigoare! Anul acesta, ghinion! A plouat cu rafale și a fost foarte rece și ceață. Cred că pe Teide era zăpadă. Așa că rămâne pentru anul viitor!)

Din punct de vedere administrativ, insula este împărțită în șase municipalități: Agulo, Alajero, Hermigue, San Sebastian de la Gomera (capitala insulei), Vallehermoso și Valle Gran Rey.

Am pornit cu mașina închiriată, spre Parcul Național Garajonay, intrat în Patrimoniul UNESCO în anul 1986, aflat în partea centrală și de nord a insulei.

Parcul Național Garajonay: Raso de la Bruma - Risquillos de Corgo

La fel ca în Tenerife, drumurile din La Gomera sunt foarte bune, dar înguste și extrem de virajate. Pe măsură ce înaintam spre nord, peisajul arid din est și sud lăsa locul unor peisaje mult mai verzi. Pe traseu am oprit pentru poze în locuri de belvedere la Mirador de Agando, Mirador de La Laja și pe Valle Hermoso. Am admirat domurile vulcanice numite *Los Roques*, formate din Roque de Ojila, Carmona, Zarcita, Las Lajas și Agando, care stau mărturie a importanței activității vulcanice și a eroziunii în „sculptarea” terenului insulei.

Am mers pe potecă aproximativ 1 km, fascinați de copacii uriași. Laurisilva și pădurea ferigă, acest traseu este recomandat special datorită frumuseții sale atunci când este cețos. Văile și dealurile acoperite cu laur sunt un exemplu de ceea ce oamenii pot găsi pe calea acestui traseu.

Tur plin de pădure laurisilva minunată cu ceață, cantitate mare de ferigi care acoperă și protejează solul și mușchii atârnați în trunchiurile copacilor. Acest lucru îți dă impresia că te afli într-o mică pădure fermecată.

Din nou, cu impresia că suntem personaje în filmul „Avatar”

Acest traseu traversează o pădure atractivă de lauri frecventată de ceață.

Abundența de mușchi atârnați pe trunchiurile de copaci și bogăția ferigilor și a altor specii care acoperă solul denotă umiditatea ridicată cauzată de ceață.

Potecă se încheie la o răscruce amplasată într-o poiană din care se pot vedea văi și dealuri acoperite cu laur. De aici ne-am întors, savurând încă odată splendoarea care îmi amintește de scene din filmul „Avatar”! Am fost norocoși că pe acest traseu, la ora aceea era ceață...

În Parcul Național Garajonay am avut o oprire de o oră pentru o gustare și o cafea, apoi o scurtă plimbare prin pădure în Laguna Grande. Laurisilva, pădurea de dafini, un arbore specific Insulelor Canare, m-a încântat.

Restaurantul de sticlă, înfipt în munte. Se vede toată plaja și Valea Hermigua

Copacii își păstrează frunzele tot timpul anului. Datorită climatului umed și răcoros, aici s-au dezvoltat în voie o mare varietate de plante sălbatice, ferigi uriașe și licheni, dar și multe specii de flori. Pe insulă nu există cursuri permanente de apă, dar, cu toate acestea, s-a dezvoltat o vegetație abundentă folosind ca sursă de apă umezeala din aer, din ceața care înconjoară permanent partea muntoasă a insulei, vaporii de apă condensând noaptea pe frunzele copacilor, fenomen numit „ploaie orizontală”.

Mirador (punct de belvedere) de Los Roques

Insula La Gomera se mândrește cu o multitudine de aflorații stâncoase de origine vulcanică sculptate de eroziune. Dar puțini sunt la fel de emblematici ca uriașa stâncă Agando și cei patru tovarăși ai săi particulari: Las Lajas, plat și aplecat; La Zarcita, mic și discret; Carmona, sfidătoare și ascuțită și Ojila, mare și poruncitoare.

Monument natural Los Roques

Această combinație de monoliți (sau pietre în picioare), vehiculată de pădurea de lauri din vârfulurile montane centrale ale La Gomera, ar trebui inclusă cu siguranță în orice călătorie din jurul insulei - o insulă care a fost declarată Rezervație a Biosferei UNESCO.

Erque și Erquito

*Peisajului Protejat din Orone, în capul Barranco de Erque, în partea de sud a insulei.
Merită efortul și oboseala de a ajunge până aici! Am băut un pahar de vin foarte
aromat aici!*

Sunt două cătune mici situate în interiorul municipiului Vallehermoso. Se accesează printr-un mic drum asfaltat pe care îl găsim între Iqualero și Chipude.

Este vorba despre două așezări foarte împrăștiate, de-a lungul uneia dintre cele mai adânci și mai impresionante râpe ale întregii insule. Această zonă, care a fost deja locuită în secolul al XVIII-lea, a fost izolată de restul insulei de pante mari, populația sa fiind obligată să fie practic autosuficientă, ceea ce ar putea fi obținut datorită abundenței de apă din zonă și agricultura bogată. Se cultivă soiuri de viță de vie foarte alese aici pe insulă datorită teraselor sale propice de cultivare, creșterea bovinelor și schimbul de mărfuri cu zonele de coastă și de vârf.

Erque and Erquito

Seturile de case mențin aspectul rural tradițional, cu case vechi de piatră și case de ciment mai noi dispuse în mod eșalonat pe versanți. Alături de case există și multe ziduri, protecție de susținere pentru drumuri. Toate înconjurate de palmieri mari, palmierii care produs suc pentru miere... „Miel de palmas”!

Mirador de Igualero

În acest punct de Belvedere, situat lângă biserica din San Francisco, se află monumentul lui Silbo Gomero. Priveliștile de aici se extind de la vârf până la mare, acoperind o suprafață mare inclusă în Peisajul Protejat Orone. Evidențiază Monumentul Natural al Fortalezii, care se află în cealaltă parte a râpei Erque. Panorama este completată cu silueta insulelor La Palma și a El Hierro tăiate peste orizont.

În prim plan monumentul „Fortaleța”

Schitul și monumentul, moment de odihnă și meditație

Un loc deosebit de potrivit pentru meditație și reculegere

Igualero, cel mai înalt loc populat din toată La Gomera

Este cel mai înalt loc populat din toată La Gomera, la 1320 de metri deasupra nivelului mării și este situat chiar la poalele Alto de Garajonay, pe fața sa sudică. Această așezare, care face parte din peisajul protejat din Orone, este formată din clădiri împrăștiate, unele dintre ele de tip rustic tradițional. A fost legată istoric de pășunatul pe vârfuri, brânza afumată din Iqualero a fost întotdeauna o referință gastronomică pe insulă, în special pentru aroma pășunilor naturale și a aromelor afumate din specii precum jara (*cistus monpehiensis*). De aceea, drumurile de piatră care sunt încă parcurse și unele poteci sunt păstrate în stare foarte bună. Are schit și foișor. San Francisco este patronul cartierului și în cinstea sa se sărbătorește o petrecere în piața bisericii pe 4 octombrie.

Punctul de Belvedere Iqualero

Mirador de Iqualero este chiar în centrul insulei

Mirador de Igualeiro este chiar în centrul insulei și în limitele Parcului Național Garajonay. Punctul de vedere oferă o vedere asupra râpei adânci. Situat la o altitudine de 1321 m de nivelul mării, acest punct de vedere oferă vederi spectaculoase prin canioane verzi adânci spre marea albastră - ideal pentru relaxare și plăcere.

Igualeiro este cea mai înaltă fermă rurală din La Gomera. În trecut, a fost dedicat creșterii oilor și caprelor și păstoritului, astăzi este aproape depopulat din cauza migrației. Mirador de Igualeiro are o parcare mare, lângă Schitul San Francisco de Asís, se învecinează cu Parcul Național Garajonay.

Punct de belvedere Igualeiro cu schitul său

În acest punct de vedere, situat lângă biserica din San Francisco, se află monumentul lui Silbo Gomero. Priveliștile de aici se extind de la vârf până la mare, acoperind o suprafață mare inclusă în Peisajul Protejat Orone.

Se evidențiază Monumentul Natural al Fortalezei, care se află în cealaltă parte a râpei Erque. Panorama este completată cu silueta insulelor La Palma și a El Hierro tăiate peste orizont.

Punctul de belvedere Igualero

Putem continua spre sud și să ne apropiem de Mirador el Palmarejo, opera artistului Lanzarote Cesar Manrique, trecând primul tunel, după Arure, care are și un restaurant, dar nu e timp chiar pentru toate! Un alt loc cu vederi demne de carte poștală cu maiestuosul „Valle Gran Rey”. Se vede panorama deosebit de frumoasă de sus din satul Arure, din zona tunelelor. E super... poate pentru că acolo am locuit șase săptămâni și efectiv m-am îndrăgostit de tot ce am văzut acolo. Fără a depăși în frumusețe locul meu drag din Sighișoara, în poieniță! Aici a fost reședința celui mai puternic dintre regii aborigeni, Amalahuigue.

La laguna Gran Laguna Grande

Situat în centrul insulei și al Parcului Național Garajonay, La Laguna Grande este principalul centru nervos al zonei Vallehermoso superioare și unul dintre cele mai importante locuri ale vizitatorilor la nivelul insulei.

Loc de picnic în Gran Laguna Grande

Măgărușul, prietenul meu

Condițiile naturale ale locului, o zonă plată, fără vegetație, cufundată într-o masă forestieră îi conferă o calitate extraordinară de mediu și atractivă.

Un loc de joacă foarte dotat pentru copii

Loc amenajat pentru grătar, inclusiv lemne și cărbuni la dispoziție

Concentrează o bună parte a utilizării publice fiind cea mai importantă zonă de agrement a insulei, cu aproximativ 12.500 mp, folosită pe scară largă de populația locală, în special în weekend, precum și un punct de oprire și concentrare a turismului de o zi, servind de asemenea, ca punct de distribuție pentru călători, datorită poziției sale centrale în parc.

Printre facilitățile sale găsim un restaurant, toalete, zona de agrement cu plite, cuptoare, mese, leagăne, două parcări și o cale interpretativă a vegetației. Am găsit și un birou de informații al P.N. Garajonay. La Laguna Grande este accesat drumul general GM-2.

Plimbarea de astăzi s-a bazat pe 2 dintre acele trasee după sfatul unuia dintre ghizii de la Centrul de Informare Turistică din Valle Gran Rey. Din păcate, aproximativ 20 % din pădure s-a pierdut în urma unui incendiu devastator în urmă cu câțiva ani și au fost semne de acest lucru în unele locuri. Pentru oricine vizitează La Gomera, vizitarea acestui minunat Parc Național este o necesitate

Laguna Grande- vedere de ansamblu

Îmi iau rămas bun de la măgărușul cu care mergeam în satul vecin, că erau femei frumoase, văduve sau femei a căror bărbați erau plecați la muncă prin Venezuela, Maroc, Spania... sau chiar în capitala Tenerife, pentru a aduna ceva bani pentru a-și mai îmbunătății traiul. Numai că nu le-am găsit pe acasă, că erau la muncă la câmp...

Luându-mi la revedere de la măgăruș

Pe drumul de plecare am oprit mașina în diferite puncte de vizualizare de-a lungul drumului - acesta este Muntele Teide din Tenerife, cel mai înalt punct din Spania

Profitând de cerul senin, pentru a admira vulcanul Teide de pe insula Tenerife

Roque Agando

Dintre punctele de vedere activate de administrațiile insulare (publicate în ghiduri și gestionate), le putem evidenția pe cele situate în Parcul Național Garajonay, cum ar fi Igualero, cu vedere la Cetatea Chipude și râpa Erque, Punctul de vedere Vallehermoso, situat în Raso del Quebradón, cu vederi asupra bazinului și a sabinelor, sau punctul de vedere al Risquillos de Corvo, pe La Meseta și Macayo.

Dar dacă există un punct de vedere care se distinge în limitele municipale, este, fără îndoială, cel din Alto de Garajonay, cu o vedere panoramică a aproape întreaga insulă.

La toate aceste zeci de puncte strategice sunt adăugate pentru a contempla numeroasele văi și cartiere ale municipalității.

Deja suntem în zona umedă a insulei

Satul, amplasat în partea mai dreaptă a locului

Vedere de sus din vârful muntelui

Satul Lomo del Balo

Sat idilic din Valle Gran Rey din vestul La Gomera.

Lomo del Balo este situat în Guadá, partea superioară a Valle Gran Rey, pe La Gomera. Este cel mai înalt loc din vale și este într-o poziție expusă. „Valea Marelui Rege” se caracterizează prin numeroase mici așezări împrăștiate cu case albe, nenumărate terase, grădini colorate și o abundență de nuanțe diferite de verde.

Flori deosebit de frumoase în Lomo del Balo

Micul sat în locația sa expusă

Grădini cu flori în Lomo del Balo

Grădini cu flori deosebite în Lomo del Balo

La stânga și la dreapta se află fețe de rocă aproape verticale, impresionante. Valea superioară este mai puțin turistică și, prin urmare, oferă o ambianță originală Gomic.

Sat fermecător situat în Valle Gran Rey, pe partea de vest a La Gomera. Lomo de Balo este cel mai înalt sat din Valle Gran Rey și locația sa expusă oferă o vedere panoramică minunată.

Valle Gran Rey se caracterizează prin satele sale împrăștiate de case albe, terasele sale de culturi, grădinile sale colorate și vegetația de diferite tonuri verzi.

Pe ambele părți există ziduri de stâncă impunătoare și abrupte. Partea superioară a văii este mai puțin turistică, deci oferă o atmosferă mai tradițională.

San Sebastián

San Sebastian de la Gomera – capitala insulei, cu plaje spectaculoase: La Cueva, Chinguarime, Playa del Medio, Playa del Cabrito, Avalo, Tapahuga, Playa de la Guancha, Playa San Sebastian. Fiind motorul economic și cultural al La Gomera, este cunoscut pentru trecutul său istoric.

Capitala Insulei La Gomera

Este în același timp portul de intrare în insulă, precum și capitala acesteia.

Portul din San Sebastian

Există dovezi ale faptului că Christopher Columb a petrecut timp în insulă, lăsându-și amprenta în capitală, deoarece a fost ultimul punct de plecare pentru descoperirea Americii. Acest lucru a făcut din San Sebastian un loc unic în Insulele Canare. Torre del Conde, o fortăreață medievală și cea mai veche clădire păstrată în Insule, biserica Fecioarei noastre Adormirea Maicii Domnului, un muzeu de lucrări de artă religioasă din secolul al XVI-lea, al XIX-lea, Capela Sf. Sebastian, construită în jurul anului 1530, toate merită o vizită.

Așa-numita Casa de la Aguada, este populară pentru fântâna sa. Legenda spune că Christopher Columb a luat apă din această fântână și a botezat noul continent cu ea.

Capitala Insulei La Gomera – Orașul San Sebastian

Toate clădirile parcă sunt pictate

Am avut ocazia să ating și statuia lui Cristofor Columb și chiar să pun degetul pe locul de pe globul pământesc descoperit de el: India!

De vorbă cu amiralul Cristofor Columb

Biserica Maicii Domnului Adormirea Maicii Domnului este un muzeu de artă religioasă, cu lucrări cuprinse între secolele XVI și XIX. Trebuie să evidențiem ușa sa gotică. Peisajul natural din Puntallana este unul dintre cele mai bogate din biodiversitate. În această zonă se află schitul patronului insulei, Fecioara din Guadalupe, lucrare flamandă din secolul al XVI-lea. San Sebastian este, de asemenea, o municipalitate mare punctată cu sate de clădiri frumoase de arhitectură tradițională canariană, precum La Laja, Vegaypala sau Tejiade.

Aceste sate sunt martorii istoriei agricole și un punct de referință al modurilor tradiționale care unesc rețeaua de trasee care fac parte din insulă.

În port în capitala San Sebastian

Pe principala stradă a capitalei, San Sebastian, Calle Real, erau principalele noastre obiective: biserica cu hramul Adormirii Maicii Domnului (Nuestra Senora de la Asuncion), în care Cristofor Columb ar fi rostit ultima rugăciune înainte de plecarea spre Lumea Nouă pe care urma să o descopere, Casa lui Columb (Casa de Colón), restaurată și transformată în muzeu în care sunt expuse hărți și machete ale corăbiilor, și Casa de Aduana în curtea căreia se află Pozo de la Aguada, puțul folosit de marinarii lui Columb pentru completarea rezervelor de apă de pe corăbiile sale.

Iglesia Nuestra Senora de la Asuncion reprezintă o combinație armonioasă între stilurile maur, gotic și baroc. Aceasta a suferit transformări succesive de-a lungul secolelor, construirea schitului inițial fiindu-i atribuită lui Hernán Peraza cel Bătrân în secolul al XV-lea.

Nu puteam rata nici Turnul Contelui (Torre del Conte), aflat într-un parc din apropierea portului. Turnul Contelui datează din 1447 fiind una dintre cele mai vechi clădiri din Insulele Canare. Acesta a fost locuit de Beatriz de Bobadilla, soția contelui de la Gomera Hernan Peraza, al cărui tată construisese turnul.

Conform legendei, contele a fost ucis de către băștinașii guanches în timpul unei întâlniri amoroase cu prințesă guanches, a urmat o revoltă a populației indigene, iar soția acestuia Beatriz s-a refugiat în turn solicitând ajutorul conducătorului insulei Gran Canaria, Pedro de Vera, pentru înăbușirea rebeliunii.

Turnul Contelui (Torre del Conte), renovat

Ne-am mai plimbat ceva timp pe străduțele înguste și pitorești ale orașului-capitală a insulei, am făcut câteva cumpărături din micile magazine din apropierea portului și apoi ne-am îndreptat spre terminalul feribotului. De pe digul înalt de beton am mai făcut câteva fotografii cu portul și o vedere generală a orașului.

Poate că cele mai bune alocări hoteliere sunt în acest județ, subliniind Parador de La Gomera, o clădire interesantă în arhitectura „neocanariană” care a fost declarată „cel mai bun Parador” din Insulele Canare.

Are un restaurant recomandat în cele mai bune ghiduri gastronomice. Hotelul Tecina Garden, lângă municipalitatea Alajeró, are singurul teren de golf al insulei, situat la doar câteva minute de aeroportul insulei.

Norii pregătind „Ploaia orizontală”

Oul lui Columb

În trecere pe la Barul „La Curva”!

În fiecare sfârșit de săptămână, la Centrul de informare turistică, prin tragere la sorți se ofereau vaucere turiștilor care făceau dovada șederii pe insula, pentru a fi utilizate la Barul „La Curva”! Așa că în calitate de câștigător a unui vaucer, nu am putut rezista tentației de a beneficia de serviciile oferite acolo! (Asta e o glumă!)

Stâncile din portul San Sebastian

În depărtare, pe insula Tenerife de vede clar conturul semețului vulcan Teide, cel pe care, din păcate din cauza ploii și a ceții, l-am ratat și anul ăsta!

Fecioara din Guadalupe este hramul din San Sebastian de La Gomera, o puteți găsi în Capela Puntallana. La fiecare cinci ani, Fecioara este purtată în procesiuni în jurul municipalităților La Gomera, atrăgând mii de oameni credincioși și curioși.

Satul Agulo

Următoarea oprire a fost în apropiere de Agulo, unde am luat masa de prânz la Las Rosas, un restaurant înfipt în munte, care face parte dintr-un lanț de restaurante cu același nume. Ne-au fost servite specialități gomerane, udate din belșug cu vin alb sau roșu. Mâncarea a fost ok, dar nimic deosebit. Mi-a plăcut vinul roșu, ușor și aromat, gen căpșunică. Nemții, prietenii alături de care am luat masa au fost încântați de cartofii specifici zonei asezonați cu red mojo. Mie nu mi s-a părut că ar fi cu nimic diferiți la gust de cartofii copti în coajă pe care îi mâncam în copilărie uneori iarna, doar că eu îi mâncam cu unt și sare pentru că nu auzisem pe atunci de red mojo. Mojo rojo este un sos specific zonei și conține ulei de măsline, sare, ardei roșu, usturoi, coriandru, chimen.

Loc minunat de belvedere (Mirador)

Însă partea cea mai interesantă nu a fost mâncarea, ci demonstrația a ceea ce înseamnă Silbo Gomero, limba fluierată, un mod tradițional de comunicare între gomerani și materie de studiu în școli, după spusele ghidului, care întâmplător era în trecere pe acolo cu un grup de turiști! Orice frază era transpusă în fluierături, indiferent de limba în care aceasta era exprimată. Au existat comunicări interactive cu turiștii prezenți, pentru a ne convinge de „eficiența” acestui limbaj și a funcționat perfect.

Agulo este situat în nordul insulei, între municipalitățile Hermigua și Vallehermoso. Cuprins într-o depresiune naturală, vechiul sat, unul dintre cele mai bine păstrate din Insulele Canare, are la bază o platformă naturală care arată ca un balcon spre mare. Un loc unic în care poți vedea atât de clar, încât Teide, vulcanul insulei Tenerife, poate fi observat din acest frumos punct de vedere.

Satele ascunse pe văi, profitând de apa din apropiere

Vedere panoramică a centrului istoric, Cartierul Las Rosas este unul dintre cele mai frumoase și pitorești din La Gomera. Arhitectura istorică din Agulo este una dintre cele mai bine păstrate din Insulele Canare. Printre câteva zone interesante, trebuie să evidențiem vechiul sat care poartă același nume ca municipalitatea sau pitorescul cartier Lepe. În zona de munte există și alte cartiere precum La Palmita sau Las Rosas, locuri fermecătoare înconjurată de vegetație adiacentă Parcului Național Garajonay. Trebuie să evidențiem și barajul de la Las Rosas, un mare rezervor înconjurat de verdeață în care timpul pare să se oprească și singurul sunet pe care îl auziți sunt păsările care cântă.

Agulo a fost istoric una dintre cele mai prospere municipalități ale insulei, fiind prima care a avut apă potabilă, electricitate și un davit (un dig din beton, metal și lemn care a fost folosit pentru a exporta bananele și roșiile. Încă o putem vedea ruine). Agulo este cu siguranță una dintre cele mai pitorești municipalități din toată geografia Insulelor Canare. Focurile din San Marcos sunt o tradiție unică pe insula La Gomera la nivelul ei mai popular. Au loc în ajunul zilei de 24 aprilie, când mulțimea se adună pe străzi pentru a sări peste movilele de lemn de ienupăr. Mirosul lemnului de ienupăr umple tot satul.

Un fel de „Deltă” de care profită din plin sătenii

Aceasta este o tradiție care se întoarce în secole și uimește pe oricine o vede sau participă sărind focurile. Noaptea se transformă într-o scenă magică de foc, muzică și religie.

Înainte de a traversa tunelul, găsim punctul de vedere Agulo, cu vederi poștale, puteți vedea casele coloniale ale orașului cu El Pescante de Hermigua și El Teide din Tenerife înconjurat de Atlantic.

Hermigua

Hermigua – o zonă cu văi adânci, plantații de banane și pini de-a lungul șoselelor, unde într-un final o să găsești plaja Santa Catalina, un loc cu o priveliște spectaculoasă asupra oceanului și versanților înalți. Acest municipiu este norocos să aibă pe teritoriul său legendara pădure El Cedro, un refugiu din terțiar unde pădurea de lauri a supraviețuit ca amintire a unei perioade în care omul nu își făcuse încă prezența în lume. Vegetația luxuriantă a munților săi nu se ciocnește cu verdețea văii sale, una dintre cele mai fertile de pe insula La Gomera, presărată cu terase și banani care alcătuiesc un spațiu care, văzut din oricare dintre numeroasele sale puncte de vedere, atrage ochiul vizitatorului.

În plus, Hermigua are cel mai bun climat din lume, potrivit oamenilor de știință străini la începutul secolului trecut. Și nu este o minciună.

Amplasată într-o râpă care se pierde în priviri, ea moare pe plaja Santa Catalina, un spațiu privilegiat în care extensiile verzi ale bananierilor se joacă cu albastrul mării, terminându-se în Davigua Hermigua, unul dintre cele mai pitorești locuri din patrimoniul insulei, unde prismele digului, martori excepționali ai trecutului orașului, își amintesc încă trecutul exportator al municipalității.

O vizită la cartierul San Pedro este esențială, în locul cunoscut sub numele de Valle Alto, unde se remarcă mănăstirea sa dominicană, unul dintre cele mai bune exemple de clădiri religioase de pe insulă cu piese artistice interesante care este completat de un cartier înconjurat de case de arhitectură tradițională canariană păstrată încă din secolul al XVIII-lea, completarea complexului este Muzeul Gofio și Muzeul Etnografic, unde vizitatorul poate învăța din prima mână tradițiile și obiceiurile locuitorilor din La Gomera și poate înțelege trecutul bogat și gastronomia insulei.

Cultura de Aloe Vera. Și un lucrător care dă cu sapa!

O altă atracție pe care nu trebuie să o uităm este, fără îndoială, traseele sale, cunoscute pe întreaga insulă pentru bogăția peisajelor prin care trec, de la El Cedro la cătune; de la Hermigua la municipalitățile învecinate; de la El Pescante la plaja La Caleta, un paradis al naturii pregătit pentru plăcerea scăldătorilor cu cele mai bune facilități.

Stema Hermigua, Santa Cruz de Tenerife

O plajă liniștită. Și plantații acoperite pentru protecție...

Aici se încărcau vapoarele cu marfă

Imagine de epocă. Instalația cu care se încărcau vapoarele cu marfă

Alte plaje: La Caleta și San Marcos în regiunea vecină, Agulo.

Fermele de banane încă în vogă, deși se simte concurența străină...

Municipalitatea are pe teritoriul său legendara pădure de El Cedro, un refugiu din Terțiar, unde laurul a supraviețuit ca amintire. Vegetația luxuriantă a munților săi este în ton cu verdeța văii sale, una dintre cele mai fertile din insula La Gomera. Valea Hermigua este plină de terase și banane care formează un spațiu care, privit din oricare dintre numeroasele sale puncte de vedere, fermecă ochiul vizitatorului.

În plus, Hermigua are „clima mai bună a lumii”, după cum au raportat oamenii de știință străini la începutul secolului trecut. Și nu au mințit. Situat într-o râpă, cu o lungime nelimitată, care se termină pe plaja Santa Catalina, Hermigua este un spațiu privilegiat în care terenurile verzi ale bananilor contrastează cu marea albastră. Davit din Hermigua, unul dintre cele mai pitorești moșteniri ale insulei, este o reminiscență a trecutului.

O altă atracție de neuitat este rețeaua de poteci din această zonă. Sunt cu siguranță cunoscuți pe întreaga insulă pentru bogăția peisajelor. De la El Cedro la sate, de la Hermigua până la municipalitățile învecinate.

Locuințele, cățarate pe stânci

Am găsit și așa zise ferme de Centrale Eoliene, care asigură o parte din necesarul de energie electrică al insulei...

Din păcate, pe insula La Gomera sunt doar două centrale eoliene

Alajero – regiunea unde veți putea mânca pește proaspăt și vă veți putea bucura de plaja Playa Santiago într-un minunat sat de pescari. Partea proastă e că e un loc super turistic.

Alte plaje: La Cantera, o plajă izolată la care veți putea ajunge cu barca, la Negra – o altă plajă izolată, la care puteți ajunge mergând pe jos de la plaja La Rajita. După ce am văzut infrastructura din Tenerife, respectiv La Gomera, și drumurile șerpuite printre stânci, m-am gândit că dacă o să mai aud pe cineva vorbind despre Transfăgărășan ca fiind cel mai bun drum din Europa, o să fac infarct sau ceva. Da, infrastructura e fără cusur, șoselele sunt într-o stare perfectă, recent asfaltate, iar drumul în sine e o splendoare datorită peisajului. Valabil atât pentru Tenerife, cât și pentru La Gomera.

Atenție la serpentine! Neapărat șofer cu experiență, viteză redusă și multă prudență.

La Gomera e de descoperit pas cu pas, vale cu vale, plajă cu plajă. Are multe trasee de hiking și plaje ascunse, puțin turistice, adăpostite de stânci imense, colorate în maro roșcat în lumina soarelui, o limbă unică în lume, peisaje care îți opresc respirația, păduri rupte din filmele de groază și un climat subtropical moderat.

În ianuarie, ne-am bucurat de 21 de grade, resimțite 24 datorită umidității ridicate, soare blând și vânt plăcut. Și de multă liniște. La Gomera e o pace divină, care parcă plutește în aer!

Pe văi, „pe firul apei”, principala preocupare e rezerva de apă

Palmieri, de o frumusețe deosebită

Muntele și Oceanul, parcă își dau mâna

O localitate cochetă, cu clădiri vopsite și zugrăvite cu bun gust

Recomand o doză de La Gomera în orice anotimp, practic, în Tenerife și La Gomera vremea e perfectă oricând. Temperaturile nu scad sub 17 grade iarna, iar vară sunt în jur de 30 de grade. Cum ar veni: nici prea prea, nici foarte foarte. Adică, perfect.

V-am convins să dați o fugă până în insulele Canare? Pe lista mea de hai-huială, e pe primul loc. Dar și faptul că băiatul nostru e în Valle Gran Rey e un motiv! Și vin doar iarna, lunile ianuarie și februarie.

Plaja largă și nisipul negru, în valuri

Capitolul X - Tenerife, Țara făgăduinței

Hotelul preferat a Beatleșilor

Deși mi-am rezervat ultimele trei zile ale vacanței pentru Tenerife, am avut ghinionul să prind o furtună de nisip foarte urâtă, un vânt venit din Sahara, aducător de o cantitate foarte mare de nisip foarte fin... S-a produs o ceață îngrozitoare, așa numită „Kalima”, așa că vizibilitatea era pe alocuri la câteva zeci de metri. În prima zi am reușit să văd o parte, zona în care se afla hotelul Rock, acolo unde obișnuiau să tragă trupa Beatles în urmă cu 50-60 de ani, plaja și laguna din apropiere

Laguna renumită și plaja cu nisip galben

Dar a doua zi, când aveam ca obiectiv să urc până sus, pe Vulcanul Teide, la peste 3000 de m, a trebuit să renunț aproape de vârf și să mă întorc, din cauza ceții galbene, de nepătruns! Așa că rămâne ca obiectiv principal pentru anul viitor!

Anul viitor a fost acesta, 2021, dar figura s-a repetat: ceață și o ploaie rece în rafale, așa că am ratat din nou... rămâne obiectiv valabil pentru anul viitor!

La capitolul piscine, e la superlative

Și multă, foarte multă verdeață, terenuri de golf

Tenerife nu este genul de vacanță în care te bronzezi la plajă cât e ziua de lungă. Adică, poate să fie, dar nu e păcat? Insula este minunată și are extrem de multe de oferit în plus față de plajele numai bune pentru o luptă cu valurile sau pentru relaxare pe nisipul fierbinte. Dacă ar fi să alcătuiesc câmpul lexical al insulei Tenerife, ca la orele de română din gimnaziu, cred că el ar suna cam așa: vară, palmieri, plaje, valuri, nisip vulcanic, munte, brazi, orașe colorate, oameni veseli, vulcan, pietre, fructe exotice, shopping, fericire.

Aici plajele sunt foarte largi, iar nisipul auriu ne amintește de Bulgaria

Iată câteva dintre ele locurile care merită văzute aici pe insulă:

1. Costa Adeje- Playa del Duque

Chiar dacă stai într-o zonă cu plaje frumoase, ar fi păcat să nu explorezi cât mai mult din insulă și să descoperi și alte petice cu nisip minunate. Chiar dacă aș fi văzut toate plajele, sunt sigur că Playa del Duque ar fi rămas preferata mea. De ce?

Recunosc, poate și pentru că este o zonă mai exclusivistă și, prin urmare, cu dotări impecabile și peisaje superbe.

Dar cel mai mult datorită nuanței incredibile de turcoaz pe care oceanul o are aici. Și pentru că, tot aici, nisipul este auriu și fin, în contrast cu nisipul negru de pe La Gomera! Și pentru entuziasmul care te cuprinde negreșit într-o plimbare pe faleză!

Turiști veniți din Germania și Anglia se bucură de atmosfera din barurile de noapte

2. Playa de las Americas

Nu te cazezi în Playa de las Americas? Bine, bine, dar tot trebuie să explorezi stațiunea într-una din zile. Pe lângă cea mai mare densitate de turiști pe metru pătrat (în special nemți și englezi), vei găsi aici o faleză străjuită de palmieri perfectă pentru o plimbare pe jos.

Tot în Playa de las Americas, viața de noapte se trăiește la intensitate maximă. Dacă am folosi clișee, am spune că este capitala distracției în Tenerife.

Aici a dispărut nisipul negru și valurile nervoase din La Gomera

3. Los Cristianos

Los Cristianos și Santa De fapt am înțeles că Tenerife se compune din două localități, unite Cruz de Tenerife!

În contrast cu Playa de las Americas, Los Cristianos era cândva un sat de pescari. De ce spun cândva? Pentru că acum s-a transformat într-o stațiune extrem de animată, care, împreună cu Las Americas, formează cea mai turistică și mai aglomerată zonă a insulei.

Una din cele două localități care alcătuiesc capitala

Și aici e o promenadă cu palmieri de-a lungul plajelor, unde vei da peste o grămadă de restaurante cu specific internațional, dar mai puține tradiționale, cu mâncare tipică insulelor Canare.

4. El Medano

Aici găsești orice meniu dorești

El Medano este un orașel din sud, în apropiere de aeroportul Reina Sofia. Prin ce se remarcă? Este autentic, semi-turistic și cu mai mult spirit spaniol decât alte stațiuni mai aglomerate.

Aici vei găsi cele mai mari două plaje naturale de pe insulă, despărțite de o formațiune vulcanică denumită Montana Roja.

Vântul foarte puternic din această zonă face din El Medano cel mai bun loc pentru windsurfing și kitesurfing.

5. Piramidas de Guimar

Piramidas de Guimar

Nu am fost, nu mi s-a părut că merită, dar le trec pe listă, să nu spui că sunt ignorant și nu ți-am povestit de ele. E vorba despre niște terase folosite cel mai probabil în agricultura, în care un arheolog norvegian a văzut mai mult misticism decât era cazul.

6. Candelaria

Candelaria este un orașel de pe coasta estică a insulei, care se remarcă printr-o catedrală și printr-o faleză ocupată de statuile a nouă regi guanches, locuitorii aborigeni ai insulei.

Se spune că aceștia au migrat către Arhipelagul Canarelor în jurul anului 1000 înainte î.Hr. sau chiar mai devreme. După cucerirea spaniolă, a avut loc o absorbție cultural-etnică a acestor guanches.

Dar existența lor a sfidat trecerea timpului, așa că se mai remarcă și în prezent unele particularități culturale locale, precum limbajul prin fluierături Silbo, încă folosit pe insula vecină La Gomera și inclus în patrimoniul UNESCO.

Orașul care mai păstrează încă amprenta trecutului

7. Santa Cruz de Tenerife

N-aș putea spune că se numără neapărat printre cele mai frumoase orașe pe care le-am văzut vreodată. Dar are vibe-ul canariot care salvează situația. Și merită să vii aici pentru shopping, căci centrele comerciale sunt mult mai ample și mai ofertante decât în orice alt loc din insulă.

Anul trecut, în luna februarie am avut surpriza să nimerim de Festival...
E groaznic, te sufocă.

Santa Cruz de Tenerife

În perioada carnavalului, care are loc anual în februarie, se transformă într-o mare de culori. În timpul acestui carnaval care stă la baza stilului de viață canariot și căruia localnicii îi oferă o mare-mare importanță, Santa Cruz devine unul dintre cele mai vesele locuri din lume. Mai ales că este considerat al doilea cea cel mai mare carnaval, după cel de la Rio de Janeiro. Am avut surpriza să nimerim chiar în zilele de maximă activitate, ceea ce ne-a cam dat de furcă privind deplasarea cu mașina, foarte multe locuri, mai ales centrul fiind blocate!

8. Puerto de la Cruz

Minunata stațiune din nordul insulei este foarte populară printre spanioli, care fug de turismul de masă din sudul insulei.

Deși plouă ceva mai mult aici și apa oceanului e mai rece, Puerto de la Cruz este de neratat. Orașul vechi e colorat și are un caracter canariot incontestabil. Aici vei avea de ales între multe cafenele și baruri coloniale, cu localnici ce dau autenticitate locului.

Valurile înspumate te îmbie parcă să intri să te răcorești

Playa Jardin este o plajă cu nisip vulcanic foarte negru și plină cu flori colorate și palmieri (de aici provine și numele, căci *jardin* înseamnă în spaniolă grădină).

Spectacol total cu delfini

Tot în Puerto Cruz este și faimosul Loro Parque, o grădină zoologică imensă, cu extrem de mulți papagali (loro=papagal) și cu showuri cu orci, delfini și lei-de-mare.

9. El Teide

Pe scurt, este cel mai înalt vârf din Spania- 3718 m – și un vulcan încă activ.

Vulcanul El Teide, marele ratat din cei doi ani

Se poate urca cu telefericul (neapărat într-o zi senină). Contrastul termic (iarna, pleci de la 25 de grade și ajungi la 0 grade Celsius sus) poate fi o experiență tare interesantă. Astfel, vei vedea rocile îndeaproape și vei cunoaște mai bine sensul conceptului de relief vulcanic. În schimb, ai nevoie de permis special pentru a ajunge pe marginea craterului, pe un traseu bine delimitat. De asemenea, trebuie să știi că telefericul nu funcționează dacă condițiile meteorologice sunt nefavorabile (ceață, vânt, ploaie).

De aceea, cel mai bine este să suni la ei pentru a te asigura că nu faci drumul degeaba. Noi având la dispoziție doar una... și ultima zi pe Insulă, am riscat, dar am ajuns ceva mai sus de teleferic, undeva în dreptul vulcanului mai mic.

Așa că am făcut calea-ntoarsă cu mașina... dar cum vă spuneam, necazurile au continuat, pentru că în oraș era festival, toate străzile din centru blocate.. Și mai era și duminică, așa că deabia am mai găsit un restaurant, la care bucătăresei i s-a făcut milă de noi și ne-a pregătit ceva de mâncare (Toate restaurantele se închideau la ora 16!)

E un peisaj selenar...

Statuile regilor Guanche

Fiind cel mai mare teritoriu al Insulelor Canare, în Tenerife sunt multe, multe lucruri de spus, dar voi face referire la 9 sculpturi pe care le-am găsit lângă cel mai important centru de pelerinaj al arhipelagului.

Statuile regilor Guanche

Informatii geografice: Tenerife este de origine vulcanică. Ultimele trei erupții, care au creat insula, au avut loc cu 3,5 milioane ani în urmă. Insula este dominată de muntele vulcanic Teide, considerat a fi cel mai înalt vârf din Spania (3718 m).

Deoarece oferă un peisaj și o atmosferă unică, acesta a fost ales ca loc de filmare ale celebrelor productii cinematografice «Războiul Stelelor» și «Planeta Maimuțelor». Insula Tenerife este deservită de 2 aeroporturi, North Airport și South Airport și este centrul turistic și economic al arhipelagului, cu o populație de 222.643 locuitori. Este insula contrastelor naturale - sudul insulei este arid, cald și renumit pentru plajele sale largi de nisip (Playa de las Americas, Costa Adeje, Los Cristianos), iar nordul insulei este foarte verde și împădurit, predispus la ploi sporadice.

Clima: Tenerife este insula primăverii eterne. Doar într-o oră de condus, poti trece de la o baie în ocean la o plimbare prin zăpada pe muntele Teide. Temperatura variază în funcție de locație, sudul și vestul insulei având cele mai ridicate temperaturi spre deosebire de zona din vecinătate a Muntelui Teide, unde deseori sunt vânturi puternice și chiar zapadă.

Gastronomie: Gastronomiia insulelor Canare combină rețetele tradiționale spaniole cu influențele din Africa și America Latină și este impresionantă prin bogăția și diversitatea de preparate din pește și fructe de mare. Specifice insulei sunt «gofio», un sortiment de patiserie substituit al pâinii, «Papas Arrugadas», cartofi fierți preparați cu condimente și sosuri, preluate din aria culinară a insulei-Mojo, «Caldereta» și «Sanchocho Canario», rețete tradiționale de pește.

Fusul orar din Canare este GMT, deci cu o oră mai puțin decât în Spania peninsulară. Tenerife aparține arhipelagului Canare format din 7 insule, situat în Oceanul Atlantic, numite și Insulele Primăverii Eterne, este una din destinațiile unde se poate face plajă tot timpul anului. Playa de Las Americas, Los Cristianos situate în Sud, și Puerto de la Cruz în Nord, sunt cele mai apreciate stațiuni din Tenerife, renumite prin plajele deosebite și o viața de noapte activă.

Religie

Bazilica Maicii Domnului din Candelaria, patroana Insulelor Canare

Ca și în restul Spaniei, societatea Insulelor Canare este fundamental creștină, mai exact Biserica Catolică.

În Insulele Canare s-au născut doi sfinți catolici importanți: Petru de Betancur și Iosif din Anchieta, ambii născuți pe insula Tenerife, erau misionari în Guatemala și Brazilia respectiv. Principalul sanctuar al arhipelagului este Bazilică a Maicii Domnului din Candelaria, patroană a Insulelor Canare.

Cu toate acestea, fluxurile migratorii în creștere (turism, imigrație etc.) măresc numărul credincioșilor altor religii găsite în insule, cum ar fi: musulmanii, evangheliștii și practicanții Hinduism. Religia afro-americană, Religia tradițională chineză, Budism, Bahá'í și Iudaism. Există, de asemenea, o formă de neopaganism autohton, Biserica Oamenilor din Guanși.

Există mai multe nume pe care diferitele culturi le-au atribuit Tenerife de-a lungul istoriei. De exemplu, pentru Guanches, insula a fost numită Achinet sau Chenet, deși în funcție de sursă, numele este scris cu diferite variații de ortografie. Romanii s-au referit la aceasta.

Pedro Betancur, un misionar franciscan din Guatemala, născut în Tenerife. El a fost primul canar care a fost canonizat de Biserica Romano-Catolică. Acest sfânt este foarte venerat în Tenerife

Ca și în restul Spaniei, societatea Tenerife este în mare parte catolică. Cu toate acestea, creșterea curentilor migraționali (turism, imigrări etc.) crește numărul închinătorilor altor religii care se plimbă pe insulă. Cu toate acestea, există numeroși avocați, iar aici unul dintre cele mai importante pelerinaje din arhipelag are loc în fiecare an, datorită sărbătorii La Virgen de Candelaria, care reprezintă unirea culturilor Guanche și spaniole. Guanchii au luat ca imagine proprie misionarii Lanzarote și Fuerteventura plecați pe o plajă din apropiere, la actuala Vilă Mariana de Candelaria. Povestea și legenda acestei imagini se împletesc și dau loc cultului și pelerinajului care până în prezent sunt întreținute de locuitorii insulelor și în special din Tenerife. În acest sens, este necesară și denumirea Fecioarei Remediilor, care este hramul Eparhiei Nivariense (Eparhia Tenerife).

În ceea ce privește principalele centre sau temple religioase, ele subliniază:

- Basilica of Candelaria: Acesta este locul unde se află imaginea Fecioarei Candelaria (Patronul Insulelor Canare). Acest templu în stil neoclasic este frecventat zilnic de enoriașii care merg la Vila Mariana în devotamentul sfântului lor patron.

- Catedrala Lagunei: este sediul Eparhiei Nivariense. Fecioara Remediilor este venerată. Este format dintr-o clădire care combină elemente neogotice și neoclasicе situate în orașul La Laguna. În prezent, a fost închis pentru cult timp de câțiva ani din cauza lucrărilor de restaurare și reconstrucție.

• Adevăratul sanctuar al Preasfântului Hristos din Laguna: este unul dintre cele mai importante temple spirituale din Insulele Canare, deoarece se închină imaginea miraculoasă a Preasfințitului Hristos din Laguna, care este una dintre cele mai venerate imagini religioase ale Insulele Canare și un simbol al orașului San Cristóbal de La Laguna.

• Parohie Parohia Apostolului Santiago: Acest templu, situat în actualul oraș Los Realejos, este primul templu creștin construit pe Insula Tenerife după încheierea cuceririi, fiind dedicat Apostolului Santiago, deoarece faza de război a cuceririi a fost încheiată la 25 iulie 1496; și, lângă Parohia Concepției Lagune, una dintre primele două parohii de pe Insulă.

Catedrala Lagunei, sediul Eparhiei Nivariense

Biserica Concepției Lagunei: este una dintre cele mai vechi clădiri din Tenerife, subalternă care va fi construită de Alonso Fernández de Lugo. A fost declarat monument istoric național.

În jurul său a fost organizat întregul cadru care a dat naștere orașului San Cristóbal de La Laguna. În prezent, partea superioară a turnului poate fi accesată pentru a vedea o mare parte din oraș.

Există și alte clădiri religioase de o anumită relevanță, precum biserica La Concepción, biserica Sant Agustí și Sant Domènec din La Orotava, Templul Maicii Domnului al Stâncii Franței, în Puerto de la Cruz., cea din Sant Marc Evangelista din Icod de los Vinos sau cea a lui Santa Anna din Garachico, precum și biserica Concepției din Santa Cruz de Tenerife.

Flora si fauna

Cuplu de șopârlele negre, un endemism canar, în Tenerife

În insula Tenerife există o biodiversitate ecologică remarcabilă, în ciuda suprafeței reduse, care este o consecință a condițiilor speciale de mediu, întrucât orografia accidentată domnește modifică local condițiile climatice generale, originând o mare varietate de microclimate.

Studiul florei și faunei Tenerife se poate face într-un mod mai ordonat dacă sunt clasificate în funcție de diferitele etaje ecologice pe care se împarte pământul insulei.

Diviziunea se adresează în special orientării nord sau sud a versanților insulei și, fără îndoială, altitudinii.

Drago, simbol al oraşului Icod de los Vinos

Taginaste roşii (Echium wildpretii), floră de munte înaltă în Tenerife

Ca anecdotă, este interesant de știut că, în secolul al XIX- lea, medicii europeni, în special englezi și olandezi, au lăudat climatul nordic din Tenerife și l-au recomandat pacienților lor pentru ameliorarea bolilor de vârstă și ale sistemului circulator.

Solul vulcanic din Tenerife, în general, fiind poros și permeabil, permite o fracțiune considerabilă din apa provenită de la ploaie, împreună cu produsul condensului în zonele împădurite și din topirea celor mai înalte vârfuri ale insulei, să se scurgă în subsol

Emigrarea către America

Tenerife, ca și alte insule, a avut o relație strânsă cu America. De la începutul procesului de colonizare a Lumii Noi, au existat mai multe nave înainte de a naviga pe Atlantic, pentru a se opri pe insula și a adăuga la pasaj numeroși locuitori ai Tenerife care au făcut parte din expedițiile de cucerire sau pur și simplu au călătorit pe continentul american în căutarea unor garanții viitoare mai bune. În același timp, în afară de traficul uman, schimbul de specii de animale și plante a fost important între cele două terenuri.

După un secol și jumătate de creștere relativă, în jurul anului 1670, comerțul exterior complicat în sectorul vinicol a dus la emigrarea multor familii, în special în Venezuela și Cuba. Între 1720 și 1730 Coroana a mutat 176 de familii canare, multe dintre ele din Tenerife, în insula Caraibelor din Puerto Rico. În 1726, aproximativ 25 de familii canare au emigrat în America pentru a găsi în cele din urmă orașul Montevideo. Patru ani mai târziu, în 1730, un alt grup a pornit, care în anul următor a fondat orașul San Antonio de Texas. Apoi, între 1777 și 1783, portul Santa Cruz de Tenerife i-a jefuit pe fondatorii Saint Bernard, în statul Louisiana, și, de asemenea, unele remitențe care mergeau în Florida.

Din păcate, problemele economice cauzate de deficitul de materii prime și de îndepărtarea cu Europa fac ca emigrarea pe continentul american, în special în Cuba și Venezuela, să continue în secolul al XIX-lea și la sfârșitul secolului al XX-lea.

Cu zeci de ani, însă, odată cu noile politici de protecție a economiei Insulelor Canare și cu apogeul industriei turismului, dinamica migratorie s-a inversat.

Arhitectură

Curte interioară cu flori și balcon din lemn în La Orotava

Dintre conacuri, ar trebui subliniate exemplele care există în La Orotava și La Laguna. Aceste clădiri se caracterizează prin balcoanele tipice și prezența curților interioare. Lemnul, în special teia (pinul), este foarte important în aceste construcții. Aceste case nu au fațade prea complexe, cu ornamentație redusă.

Balcoane mari de lemn și zăbrele sunt tipice. Ferestrele închid chipul și scaunele interioare atașate de ele sunt obișnuite. Curțile interioare funcționează ca adevărate grădini care servesc la iluminarea camerelor.

Nu cred că exagerez, dar ca și curiozitate, sute de centrale eoliene erau în funcțiune în zona aeroportului Nord

Gastronomie

Pește

Desigur, datorită influenței mării, fructele de mare se bucură de o anumită abundență, atât ca cantitate, cât și ca varietate. Printre speciile cele mai prins sunt cele vechi și, printre altele, salpa, zestrea, negrul. De remarcat sunt și diferitele tipuri de ton găsite pe țărurile sale. Macroule, sardinele și șorelele trebuie, de asemenea, menționate ca fiind peștele cel mai consumat. O altă specie care se bucură de o anumită faimă este „bruneta”, obișnuit să se servească prăjită. Aceste soiuri marine sunt de obicei preparate pur și simplu trecând prin grătare, fierte sau pe placă, în sare. Adesea sunt însoțiți de „mojo” și cartofi prăjiți.

Carne

În secțiunea cărnii, un fel de mâncare foarte popular este carnea festivă tipică (tacosul de porc marinat), care este pregătit pentru festivalurile satului la standurile de târg), barurile și casele private. Iepurele din salmorejo, capra și, bineînțeles, carnea de vită, carnea de porc și păsările de curte sunt de asemenea consumate în mod obișnuit.

Cartofii de rid

Atât peștele cât și carnea sunt deseori însoțite de cartofi încrețiți. Acesta este un fel de mâncare tipic din Insulele Canare, care răspunde pur și simplu la modul de gătit al cartofilor. Cu apă, multă sare și fără coji.

Mojos

Cartofi zdrobiți cu „mojo”

Cu acest cuvânt, probabil de origine portugheză, sunt desemnate sosurile tipice ale insulelor. Mojos-urile sunt o lume autentică de gusturi, culori, texturi etc., incluzând „mojo-ul” cilandro, pătrunjel, ardei și distinsul „mojo picón” bazat pe piper. Chiar și așa gama acestor sosuri este foarte largă și permite utilizarea diferitelor ingrediente pentru prepararea sa, precum migdale, brânză, șofran, pâine prăjită, printre alte posibilități.

Brânzeturile

Una dintre primele activități economice lansate imediat după cucerirea insulelor a fost fabricarea și comercializarea brânzeturilor.

A fost o modalitate rațională de a monetiza animalele mici existente.

Ca anecdotă, brânza a fost folosită și ca monedă de schimb și vânzare. De atunci, brânza a fost și este un aliment fundamental în zonele agricole.

Este un alt fel de mâncare cel mai des făcut și consumat. Ies în evidență pe cei produși în fermele Arico, La Orotava sau Teno. În același timp, există mai multe sortimente: brânzeturi fragede, întărite, semi-întărite, afumate.

În mare parte lucrate manual. În zilele noastre predomină brânzeturile de capră, deși uneori sunt făcute cu o anumită cantitate de lapte de oaie sau de vacă. Acestea sunt de obicei servite ca starter. Brânzeturile canare se bucură de critici internaționale bune, printre altele, pentru moliciunea și gustul lor, oferindu-le o personalitate diferită de alte brânzeturi europene.

Gofio

Gofio prăjit este unul dintre elementele tradiționale ale bucătăriei canare și în special din Tenerife. Se prepară cu boabe de cereale care sunt prăjite și apoi măcinate. Genul cel mai mare consum este grâul, deși există și alte tipuri precum meiul sau, într-un mod mai mic, năutul.

Gofio scaldat

și un bucătar de renume a făcut înghețată „gofio” prăjită, primind recenzii bune pe această temă.

De asemenea, ames-tecat este cel de tip mixt, grâu-mei.

De aseme-nea, înainte de cucerirea Insulelor Canare a servit deja ca hrană pentru Guanxes. În perioadele ulterioare ale foametei și a lipsei de alimente, a devenit parte din dieta populară a Insulelor Canare.

Astăzi este folosit ca un singur fel de mâncare sau ca o completare la feluri de mâncare de altă natură, carne, pește, tocanite, deserturi, chiar

Patiserie

Brutăria din Tenerife este reprezentată și puternic influențată de brutăria de pe insula La Palma, cu delicatese precum bezea, lapte prăjit, prințul Alberto, grâu fiert, etc. De asemenea, gogoși și diverse tipuri de plăcinte, inclusiv cele de la La Laguna și gogoșile unice din Guía de Isora, fac parte din acest capitol al cărții cu rețete.

Vinuri

Cultivarea viței de vie în arhipelag și în special în Tenerife se naște după cucerire, când coloniștii aduc soiuri de viță de vie și verifică nobilimea pe care produsul canarian a dobândit-o. În secolele XVI și XVII, vinul a fost foarte important pentru economia din Tenerife, deoarece multe familii s-au dedicat cultivării și afacerilor sale ulterioare. De remarcat este Malvasia canariană, care a fost considerată cel mai bun vin din lume și a fost dorită de instanțele europene și de cele mai mari vinării din Europa și America. Scriitori precum William Shakespeare și Walter Scott se referă la unele dintre lucrările lor din aceste vinuri. Insula are în prezent cinci denumiri de origine: Abona, Valea Güímar, Valea La Orotava, Tacoronte-Acentejo și Ycoden-Daute-Isora.

Insulele Canare și, prin urmare, Tenerife, nu au niveluri ridicate de poluare a aerului din cauza lipsei de fabrici și industrie și, pe de altă parte, regimului comercial care îndepărtează masele de aer poluate de insulele. Conform datelor oficiale furnizate de ministerele Sănătății și Industriei, Tenerife este unul dintre locurile din Spania cu cel mai mic indice mediu de poluare a aerului, cu o medie scăzută.

Capitolul XI - Madrid, surpriza călătoriei, bonus turistic

Kalima, furtuna și ceața păcătoasă care ne-a împiedicat să vizităm El Teide, a deranjat și zborul avioanelor, așa că am întârziat și am pierdut legătura de București. Dar reprezentanții firmei au fost imediat pe fază, ne-au transportat și cazat la hotel, masă, casă, cu tot confortul, urmând ca a doua zi să reluăm călătoria cu prima cursă posibilă. În final, acest incident s-a transformat într-un bonus turistic, având în vedere că am avut la dispoziție aproape o zi să vizităm Madridul! Ocazie binevenită, pe nepusă masă! Madrid este capitala Spaniei. Construit pe ruinele unui fort maur numit Magerit, orașul a devenit capitală în 1561, în timpul domniei lui Filip al II-lea de Habsburg. Ca urmare Madrid a devenit un oraș înfloritor.

Poza la minut, în aeroport, cu masca de protecție

Madrid este nu doar capitala Spaniei, ci și capitala provinciei Madrid și a comunității autonome Madrid. Puncte importante culturale și turistice includ faimosul Muzeu Prado, Muzeul Thyssen Bornemisza, Centrul de Artă Regina Sofia (unde se află Guernica lui Pablo Picasso), Casón del Buen Retiro, Palatul Regal, Templo de Debod, Monasterio de las Descalzas Reales, Puerta del Sol, Parque de Retiro, și Chueca.

Alte orașe învecinate sunt populare pentru călătoriile de o zi din Madrid, incluzând Toledo, Segovia, Ávila, Aranjuez, Alcalá de Henares, mănăstirea și complexul de palate de la El Escorial, și Santa Cruz del Valle de los Caídos, dar pentru mine, de data asta e prea mult, că timpul e foarte bine drămuț. Madrid este cunoscut și pentru viața sa de noapte și discotecile sale; pentru madrileni nu este ieșit din comun să danseze toată noaptea, iar apoi dimineața să meargă la muncă. Această viață de noapte numită la movida, a înflorit după moartea lui Franco.

Palatul Guvernului, o clădire foarte impunătoare

Madrid este servit de Aeroportul Internațional Barajas. În ciuda populației orașului în jur de patru milioane (madrileni sau madrileños), metroul madrilen este una dintre cele mai extinse și mai rapid dezvoltate rețele de metrou din lume. Mănăstirea și Escorialul din Madrid au fost înscrise în anul 1984 pe lista patrimoniului cultural mondial UNESCO. În centrul Madridului, în Plaza de Castilla, se află 4 zgârie-nori cu înălțimi cuprinse între 236 și 250 m.

Istorie

Cea mai interesantă piață acoperită, Mercado Central

Cu toate că nu s-au găsit încă resturi fosile umane, s-au descoperit mai multe ustensile, în special în jurul Arganda del Rey și Manzanares, care dovedesc existența unor comunități umane în terasele râului, în locația actuală a orașului.

Epoca romană și epoca vizigotă

Cucerirea, colonizarea și pacificarea peninsulei Iberice, realizate de Imperiul Roman, au durat aproape 200 de ani, de la al doilea război punic până în 27 î.Hr., când a avut loc pacificarea nordului peninsulei, și organizarea lui în trei provincii. Regiunea din care face parte Madridul de astăzi corespunde cu Tarraconensis. Deși este posibil că, pe timpul stăpânirii romane, teritoriul Madridului nu era ocupat decât de așezări rurale, profitând de situația sa ca nod de comunicație și de bogăția resurselor, există totuși dovezi care sugerează existența unei așezări orășenești, în jurul drumului Segoviei și țărmului râului Manzanares.

Foarte multe spații pietonale

Ideea existenței unei populații sedentare în Madrid este sprijinită de cele două necropole vizigote din vechea colonie a Contelui de Valllellano.

În cadrul vechiului centru medieval al orașului s-a descoperit o piatră inscripționată cu legenda „MIN.N. BOKATUS. INDIGNVS. PRS. IMO/ET TERTIO. REGNO. DOMNO. RVD./MI. REGVM. ERA DCCXXXV”, a cărei semnificații nu este clară, dar sugerează existența unei populații stabile încă din secolul al VII-lea.

Epoca musulmană

Primele documente istorice privind existența unei așezări permanente datează din epoca musulmană. În a doua jumătate a secolului al IX-lea, Mohamed I (852-886), emirul de Cordoba, construiește o fortăreață pe un promontoriu de lângă râu (în locul ocupat astăzi de Palatul Regal), cu scopul de a vigila pasurile muntelui Guadarrama, și de a fi locul de unde să pornească razii împotriva regatelor creștine din nord. Alături de fortăreață, mai la sud, se dezvoltă și o așezare umană. Această așezare primește numele de Mayrīt, al cărui înțeles nu este clar, dar pare a fi un hibrid între două toponime foarte asemănătoare: unul mozarab, matrice (fântână), și celălalt arab, majra, care înseamnă albia unui râu.

În secolul al X-lea, s-a născut Maslama al-Mayriti în Madrid, supranumit Euclide din Andaluzia, un astronom important și fondatorul unei școli de matematică în Cordoba.

Cucerirea creștină

După regatul musulman de la Toledo a fost cucerit de Alfonso al VI-lea de Leon și Castilia, orașul Madrid a intrat sub controlul forțelor creștine în 1085, fără ca acestea să întâmpine rezistență. Orașul și împrejurimile sale au fost încorporate de regatul Castiliei.

Creștinii i-au înlocuit pe musulmani în centrul orașului, arabii ajungând să trăiască în cartiere periferice Madrid- o capitală cu adevărat europeană.

A existat și un cartier de evrei în zona care avea să ajungă cartierul Lavapies. În secolul următor, Madrid a continuat să fie atacat de puterile musulmane din peninsulă, almoravizii dând foc la oraș în 1109, iar almohazii asediindu-l în 1197. Victoria creștinilor în Las Navas de Tolosa a însemnat sfârșitul influenței musulmane în centrul peninsulei Iberice.

În Piața Mare... lângă statuia equestră a lui Filip al III-lea

Din această perioadă provin două evenimente religioase care au marcat dezvoltarea creștinismului în rândul populației din Madrid: descoperirea imaginii Fecioarei de la Almudena, și a miraculoasei vieți a lui Isidro Labrador, care avea să fie canonizat. Orașul a început să prospere, și a primit titlul de villa în 1123.

Urmând aceleași politici de repopulare din toată Castilia, Madrid a devenit liderul unei comunități de villa y tierras (municipiu și teritorii).

Guvernarea orașului era responsabilitatea madrilenilor cu rang de vecinos, reunindu-se într-un consiliu deschis până în 1346, când regele Alfonso al XI-lea a implantat regimentul (regimiento), prin care doar oligarhii locali puteau guverna orașul.

Expansiunea rapidă

Stam și mă uitam năuc în jurul meu; acum înțeleg. În timp ce noi fugeam să ne ascundem din fața popoarelor migratoare și mai apoi trăiam în sclavagism, alții construiau. Și rezultatele se văd!

În anii 1830 orașul a fost modernizat și extins: s-a introdus iluminatul străzilor și au fost înălțate noi clădiri. Orașul s-a extins în continuare spre nord sub protecția marchizului de Salamanca, care în 1872 a construit 28 de străzi sub forma unei rețele, cu începere din Calle de Alcalá. Astăzi, această zonă păstrează numele lui Salamanca și este unul dintre cele mai elegante barrios (cartiere) ale Madridului. Orașul a continuat să se extindă și la începutul secolului al XX-lea. În 1910, orașul a inaugurat un nou bulevard principal. Cunoscut sub numele de Gran Vía, acesta străbate barrio de San Bernardo, de la Calle de Alcalá și coboară până la Plaza de España.

Madridul a suferit distrugerii în perioada războiului civil spaniol (1936-1939), când era principala fortăreață republicană. Orașul a fost asediat vreme de doi ani și jumătate de forțele naționaliste ale generalului Franco, și, când Madridul a capitulat, războiul s-a sfârșit.

Din perioada fascistă, de la sfârșitul războiului și până în 1975, la moartea lui Franco, Gran Vía a fost redenumită Avenida Jose Antonio de Primo de Rivera, după numele fondatorului Partidului Fascist Spaniol.

După reinstaurarea democrației și a monarhiei sub regele Juan Carlos, aceasta și multe alte străzi din Madrid au revenit la vechile denumiri, dinaintea perioadei Franco. Sfârșitul războiului civil a adus Madridului o perioadă de prosperitate. Dezvoltarea orașului a fost înlesnită și de faptul că Spania nu a avut rol activ în cel de-al doilea război mondial și orașul s-a extins spectaculos între 1948 și 1951 (Revista Arborele Lumii-capitolul Planeta Pământ; Subcapitolul Madrid).

Aspectul orașului în prezent

Capitala spaniolă, excluzând suburbiile moderne, are aproximativ forma unui patruleter alungit pe direcția nord-sud. Dezvoltarea modernă a orașului începe în secolul al XVIII-lea, sub Bourboni, care au întreprins amenajarea capitalei și construcția Palatului Regal. Astăzi, orașul se întinde spre vest, dincolo de râul Manzanares (traversat de 11 poduri, dintre care principale sunt Puente de Toledo și Puente de Segovia), de-a lungul drumurilor Paseo de Extremadura și Calle de Toledo, iar spre nord se dezvoltă noile cartiere Ciudad Lineal, formate mai ales din vile și cu numeroase spații verzi.

Templul extraordinar de la Debod este un edificiu egiptean antic achiziționat de Spania în perioada construcției marelui baraj de la Assuan. Acesta a fost reclădit lângă Rosales, oferind o panoramă a orașului.

Las Ventas, arena pentru lupte cu taurii cu 23.000 de locuri, este cea mai mare arenă de acest gen din Spania, unde toreadorii începători își etalează talentul, în cadrul unei ceremonii de inițiere în care matadorii se luptă cu primul lor taur. Madridul este cel mai important centru universitar și cuprinde câteva dintre principalele universități ale țării:

Universidad Nacional de Educacion a Distancia (Universitatea prin Corespondență), Universitatea Complutense și Universitatea Politehnică. Acestea, împreună cu Universitatea Madrid (întemeiată în 1836), sunt amplasate în Ciudad Universitaria, un complex amplu ce a fost inaugurat în 1920. La nord de oraș se află Universitatea Autonomă a Madridului. Orașul este deservit de Aeroportul Internațional Barajas, care este situat cam la 13 km la est de oraș. În ciuda populației orașului în jur de patru milioane (madrileni sau madrileños), metroul madrilen este una dintre cele mai extinse și mai rapid dezvoltate rețele de metrou din lume. Un sistem de transport cu autobuzul înconjoară practic Madridul.

Sistemele de șosele construite în anii 1960 sunt acum refăcute deoarece poluarea cauzată de autovehicule (mai ales în timpul verii) a devenit o problemă serioasă. Multe treceri construite în acea perioadă au fost deja dezafectate.

Madrid - Autostrada din inima orașului. Tunelurile, căile de acces și zonele de mentenanță însumează 72 km

Încă din secolul trecut, mai exact din 1950, autoritățile locale de aici de la Madrid și-au dat seama că orașul se va dezvolta într-un ritm alert. Apăruseră foarte multe mașini, dar și primele ambuteiaje pe străzile extrem de înguste din centrul istoric al capitalei. De aceea, autoritățile s-au pus pe treabă. Zece ani a durat proiectarea și apoi 20 de ani construcția celei mai importante autostrăzi din zona centrală a Madridului. Este vorba de M30, un adevărat oraș într-un oraș. Și această autostradă este doar una dintre cele patru care înconjoară acum capitala Spaniei.

Construcția autostrăzii a început în 1969. Pentru a nu interveni în zonele istorice, au fost identificate străzile cu puține construcții.

La final, orice șofer aflat la o distanță medie de 5 km de centrul istoric al Madridului, putea să ajungă în cel mai scurt timp la inelul central ocolitor. A fost gândit fiecare amănunt pentru rezolvarea problemelor din trafic de la acea vreme. Și mai important, arhitecții au gândit pentru viitor: dimensiunile autostrăzii proiectate de ei depășeau cu mult necesarul traficului din 1970.

La aproape jumătate de secol de atunci, previziunile proiectanților s-au adeverit. Madridul poate respira din punct de vedere al traficului.

Autoritățile, de aici, de la Madrid au proiectat această autostradă, M30, gândindu-se la comoditatea cetățenilor din capitala Spaniei, pentru ca aceștia să poată traversa de la nord la sud, de la est la vest oricând au nevoie pe parcursul a 24 de ore, fără niciun fel de probleme.

Cea mai grea parte a lucrărilor au fost tunelurile. Unul singur are 12 kilometri. Cu tot cu bretelele de acces, sistemul înglobează 72 de kilometri. Grație acestora, autoritățile au putut lăsa la suprafață cât mai multe spații pentru parcuri și cartiere de locuințe.

Aceste tuneluri sunt adevărate opere de artă, nu doar prin complexitatea lor, ci mai ales prin utilitatea acestora. Închipuiți-vă că sub nivelul la care ne aflăm mai există un tunel folosit doar de serviciile de urgență. Astfel, dacă circulația ar fi blocată în locul în care ne aflăm, serviciile de urgență pot să ajungă în orice parte a tunelului pentru a interveni acolo unde este necesar. În plus, nu crează nicio senzație de claustrofobie, așa cum spunea cândva un primar al Bucureștiului, atunci când se declara împotriva construirii unor tuneluri prin București.

Când treci prin tunelurile autostrăzii M30 din Madrid se vede doar o mică parte a acestei construcții gigantice. Este un adevărat oraș sub oraș, plin de tehnologie și de personal, care se îngrijește de buna lui funcționare.

Lunar, prin aceste tuneluri trec un milion și jumătate de mașini. Întreținerea anuală a autostrăzii este de 50 de milioane de euro, bani plătiți de primărie.

Deși concepută în anii 50, autostrada s-a adaptat permanent traficului rutier, inauguranându-se noi conexiuni dinspre cartiere către M30. Limita de viteză este de 90 de km la oră, ceea ce permite traversarea de la nord la sud a Madridului în 20 de minute, cu posibilitatea de a vedea și ceva din oraș. În caz contrar, există alte 3 autostrăzi care evită zonele centrale și care ocolesc capitala Spaniei la 10, 15 și respectiv 20 km de centru.

Zeci de străzi din Madrid devin temporar pietonale, pentru a evita supraaglomerarea.

Primăria Madridului a anunțat joi că 29 de străzi din capitala spaniolă vor deveni temporar pietonale, pentru a-i ajuta pe oameni să mențină o distanță sigură de doi metri între ei când ies la plimbare sau sport. Decizia survine după ce localnicii s-au plâns că, în intervalele în care au voie să facă exerciții fizice în aer liber (6:00 - 10:00. sau 20:00 - 23:00), mulțimi întregi de oameni ies din case simultan, ceea ce face extrem de dificil, dacă nu imposibil, să se păstreze distanța socială considerată sigură de 2 metri.

Într-o conferință de presă comună, primarul Madridului, Jose Luis Martinez Almedia, și viceprimarul Begona Villacis au precizat că una dintre străzile care vor fi temporar blocate circulației mașinilor este una din arterele emblematice ale capitalei, bulvardul central Paseo de la Castellana.

Parcurile mari din capitala Spaniei rămân închise.

De sâmbătă, vor fi puși la dispoziția pietonilor și sportivilor un total de 19 kilometri și 225.000 metri pătrați suplimentari, au menționat edilii, potrivit Agerpres. Unele din parcurile madrilene de mai mici dimensiuni urmează de asemenea să fie redeschise, după ce au fost închise la 15 martie, dar cele mai mari parcuri din oraș, ca Retiro sau Casa de Campo, vor rămâne închise. „Oamenii vor să poată folosi toate parcurile, dar trebuie să facem lucrurile pas cu pas”, a notat Begona Villacis, subliniind că, în parcurile care vor fi redeschise, accesul la locurile de joacă pentru copii va rămâne deocamdată interzis.

Puncte importante culturale și turistice

Madridul modern este centru cultural și de transporturi pentru întreaga Spanie, și capitala provinciei Madrid. Astăzi Madridul este principalul centru industrial, aici realizându-se produse textile, produse alimentare și din cauciuc.

Gara Atocha

Stema orașului Madrid ca monument în Plaza de la Puerta del Sol

Și în sfârșit, suntem în avionul care se pregătește de decolare, spre „acasă”, adică la Cluj-Napoca

Sunt importante și tipografiile, editurile și industria cinematografică, dar Madridul este și centrul bancar și financiar al Spaniei. Madrid oferă nenumărate locuri de vizitat și locuri prin care să te pierzi. Locurile ce trebuie esențial vizitate dacă te afli în Madrid sunt următoarele:

1. - Puerta de Sol;
2. - Plaza Mayor;
3. - Gran Vía;
4. - El Retiro.

Capitolul XII - Peripeții, întâmplări cu surprize

Aventura COVID 19, Dragonul chinezesc

De-abia mi-am revenit din alergătură... Cu concursul Companiei Wiz Air, cu cele 20 de minute de întârziere la aterizare era să pierd Feribotul. Noroc cu taximetristul care s-a strecurat foarte abil și cu viteză în trafic și în ultimul minut m-a lăsat în fața Stației portuare... Și mulțumită unei domnișoare drăguțe care m-a strecurat prin spate pe la intrarea mașinilor..și așa m-am văzut pe ultima scară a ultimului vagon a Feribotului Fred Olsen, ce mă ducea spre San Sebastian, La Gomera. După întâlnirea cu băiatul meu Adrian, a urmat o călătorie plăcută cu mașina pentru traversarea muntelui... Am regăsit cu emoție cazarea de anul trecut Casa Pablo El Pescador. Am închinat un pahar de Rom în cinstea revenirii pe tărâmul mult dorit și după un sendviș pe fugă m-am băgat la culcuș... Dar ca dintr-o ceață pâcloasă, ceva ca un blindaj de tanc T34 își făcea apariția, amenințător.

Dragonul chinezesc ucigaș, amenințător

În bezna nopții se anunța ceva înfricoșător: Un luptător cu alură de samurai, athletic, bine antrenat, specialist în arme letale, pe ocolite a ajuns la mine. Era Virusul ucigaș, Covid 19, ajuns din China, dragonul urias, înfricoșător...

Au trecut mai bine de două săptămâni de luptă și cred că a trecut ce a fost mai rău și mai greu. M-am trezit față-n față cu dragonul uriaș, chinezesc, cu multe capete și picioare, cu platoșe, armuri și săbii strălucitoare. Am răspuns, în apărare cu ce aveam la îndemână, cu o ceată de cosași de pe dealurile Oroului, de prin Continut. Cu bătele cu care ne apăram de sălbăticiunile pădurii...

Dar cu măciuca strămoșilor nu am avut nici o șansă, nu i-am făcut față. Am ridicat garduri de răchită, ziduri de pământ, ne-am tratat cu ceaiuri din ierburi de urzică, salvie, sunătoare, urzică... Era o luptă pe viață și pe moarte. Dar pentru ucigașul, dragonul chinezesc, totul a fost o apă de ploaie, o nimica toată. Ne-a făcut una cu pământul... Și nici măcar nu eram acasă la Oroiu, prin Continut sau pe la Brazi să mă pot ascunde în Râpa Dracului! Eram în Insulele Canare la mii de km de casă!

Diavolul, Satana în căutare de suflete

Dar nu a fost numai distrugerea forței fizice, eram sleit de puteri și cu moralul la pământ... Deși hotărât să lupt până la ultima suflare, simțeam că sunt terminat, mă durea groaznic capul, aveam o stare de leșin și vomă, ca și cum eram pe cale să părăsesc lumea asta a celor vii. Cred că doar o pastilă de glicerină sub limbă m-a readus pe tărâmul vieții! Eram într-un Infern creat de Dragonul chinezesc ucigaș, Covid 19. Cel mai cumplit ce poate fi creat, un infern de groază! Și visele pe care acest ucigaș le crează.

Mii de planuri topografice se adunau grăbite una peste alta, într-un iureș nebun, spre centrul pământului. Mii și mii de litere încercam să le mân, să le adun din urmă cu mausul și să le îngrămădesc într-o imprimantă multi-funcțională... Nu am crezut niciodată că ar putea exista infern, dar acum l-am văzut, l-am trait pe pielea mea. Este acest Infern, creat de ucigașul din China, dragonul Covid 19... cu mausul mă chinuiam să șterg toate literele... îmi era frică să nu-mi pierd rațiunea, să mă scap pe tărâmul celălalt!

Apoi un alt vis delirant..încercam de unul singur să defrișez ultimul pâlț de salcâmi care mai separa cartierul de blocuri Plopiilor de viitorul cartier de case Andrei Mureșanu.

Rătăcit pe tărâmurile necunoscute, în brațele lui Satana

Dar totul era în van, nu reușeam să fac nimic, totul se așeza la loc într-un ritm bizar. Începusem să construiesc o casă, dar nu se așeza cărămidă pe cărămidă... ca în lucrarea Meșterului Manole! Mi-a venit în minte poetul meu drag de la Petea, Ion Horea. Mă gândeam că poate acum mi-ar fi de mare ajutor, Să fim undeva pe Continit, la un sfârșit de noiembrie, și să cadă brumă groasă peste iarba necosită... și să văd virusul ucigaș cum pălește, cum se înclină în fața frigului... Dar nu ceda nici în ruptul capului... I-am spus, nu știu de ce, că nu fumez, mănânc doar pită cu slănină și mai beau câte un pahar de țuică de prune... Dar pe el nu-l interesa nimic, își vedea de treaba lui, meticulos, cu mișcări de ceasornic!

Acum după ce mi-am revenit, nici nu mai știu dacă am fost un luptător bun sau nu. Îmi amintesc de coșmarul prin care am trecut, de lupta pe care am dus-o acolo în Infern, cu coasa și măciuca. Cu mausul și computerul nu am avut nicio șansă, era o muncă de Sisif...

Dar realizez că am revenit pe acest tărâm, că sunt printre oameni, că am supraviețuit. În lupta cu ucigașul COVID 19, dragonul chinezesc ucigaș. Acum la vârsta de 65 de ani, departe la mii de km de casă, în Insulele Canare. Și că în final sunt un învingător! Într-un infern creat de virusul CORONA 19, care este o realitate!

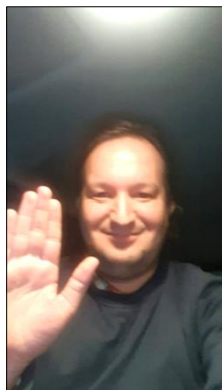
Când am ieșit pe poarta Spitalului de urgență am strigat din toate puterile: **YO VENCÍ A LA MUERTE!**

După 21 de zile de spitalizare în Spitalul de Urgențe din San Sebastian, am ajuns în sfârșit la casa copiilor din cartierul La Playa, orașelul Valle Gran Rey. Și am încercat să revăd locurile dragi, văzute anul trecut. Cu siguranță, văzute cu alți ochi, mai ales după experiența nefericită, lupta cu nenorocitul de virus ucigaș! A fost o perioadă foarte grea de recuperare, în primul rând a tonusului muscular după o așa perioadă lungă de stat în pat. Dar pas cu pas, zi cu zi am luptat cu durerea și am revenit. Am colindat străzile știute, locuri dragi pe care le-am descris parcă cu mai multă pasiune, văzute cu alți ochi și alte sentimente. E locul de pe acest pământ de care m-am îndrăgostit...

E locul care mi-a turnat în vene liniște și pace sufletească! E asemeni locului în care m-am născut....de fapt aici m-am născut pentru a doua oară!

*Îngerul, doi ochi frumoși spanioli care m-au vegheat îndeaproape! Și mereu aproape, zi și noapte, doctorul Alfredo Fonseca Negrin! Un profesionist de nota 10**

Băiatul Adrian făcându-mi semne de încurajare de la fereastră și... patul de spital de la izolare

După ce m-am înzdrăvenit și am prins putere...

Complet refăcut, după 21 de zile de spitalizare, la Spitalul de Urgențe din capitala Insulei la Gomera, San Sebastian, 30.01.2020

Capitolul XIII - În loc de încheiere... concluzii

Înainte să plec în Tenerife, de fapt în La Gomera, în Valle Gran Rey, acolo unde s-au stabilit băiatul nostru și fata lui, am dat întâmplător peste un articol care punea pe lista locurilor de neratat insula La Gomera, a doua cea mai mică dintre surorile Canare. Fără multe detalii sau fotografii, părea o insuliță frumoasă. În schimb, nu m-a avertizat nimeni că voi fi copleșit de atâta frumusețe, că îmi va fi imposibil să o parcurg pe toată în, câteva zile, așa ușor. Am plecat de acasă, împreună cu Alexandra, deci fără emoții. (Ea fusese acasă să-și viziteze părinții!) Am plecat cu ideea că voi vizita această micuță insulă, având în vedere că băiatul nostru Adrian, locuiește pe insulă, în orașelul Valle Gran Rey. Cu feribotul am parcurs distanța Tenerife – San Sebastián după care am luat un vapoarăș FRED Olsen Express, cursă rapidă, până la destinație.

Tot timpul ai impresia că ești liber, ca pasărea cerului

Călătoria, deosebit de plăcută, a durat cam 50- 55 de minute. Anul acesta a fost puțin mai simplu, fiind la a doua încercare.

Pe insulă, mai ales în primele 10 zile, anul trecut, am umblat pe străzi și printre văi mai sus, am intrat prin gospodăriile și grădinile gospodarilor, curios să aflu cum muncesc și trăiesc Insularii în acele condiții vitrege...

Dimineața mergeam cu autobusul, iar la întoarcere veneam per pedes! M-am încălzit la soare, căruia i-am dus atâta lipsa în România, picioarele mele, bucurându-se cel mai mult! Am mers agale pe plajele pustii, cu nisip negru. M-am bucurat și minunat de fiecare stâncă și vale scăldată în lumină. Am mâncat creveți, special pregătiți cu ouă, adică păpăraie, de o bucătăreasă din România, de care am aflat întâmplător de la niște cunoscuți.

Am făcut mii de fotografii. Mi-am bucura sufletul cu liniște și peisaje nestrăbătute de mulți ochi străini. Și așa mi-a venit ideea să mă apuc să scriu un Jurnal da călătorie... de fapt în fiecare seară scriam câte 2-3 pagini din cele petrecute și văzute în timpul zilei respective... acum a fost mai complicat cu spitalizarea, dar aveam experiența locurilor de anul trecut. Așa că nu mi-a fost tare greu să adaug și alte informații la cele deținute.

La Gomera e insula unde timpul pare că stă în loc, fermecat și el de frumusețea ei. Mai puțin turistică și mai puțin aglomerată, dar mai mult autentică și mai mult magică.

Ce e mi-a plăcut cel mai mult?

San Sebastian de la Gomera – capitala insulei, cu plaje spectaculoase: La Cueva „Playa del Medio, Playa del Cabrito” Tapahuga, Playa de la Guancha, Playa San Sebastian.

Văzut și admirat, de pe insula La Gomera, marele El Teide

Garajonay National Park – unde am găsit cel mai înalt vârful al insulei, 1487 m și cea mai spectaculoasă pădure de laurisilva (pădurile de dafin), cu arbori înalți care ating și 40 m. De asemenea, numeroase trasee de hiking vă așteaptă. Nu știu cât am reușit noi să cuprindem în poze, dar peisajul îți taie respirația. Aerul umed, copacii imenși, cu rădăcinile bine înfipite în văile adânci – toate par desprinse dintr-un film de groază, parcă erau imagini din „Avatar”!

Parcul Național Garajonay

Hermigua – o zonă cu văi adânci, plantații de banane și pini de-a lungul șoselelor, unde într-un final o să găsești plaja Santa Catalina, un loc cu o priveliște spectaculoasă asupra oceanului și versanților înalți. Alte plaje: La Caleta și San Marcos în regiunea vecină, Agulo.

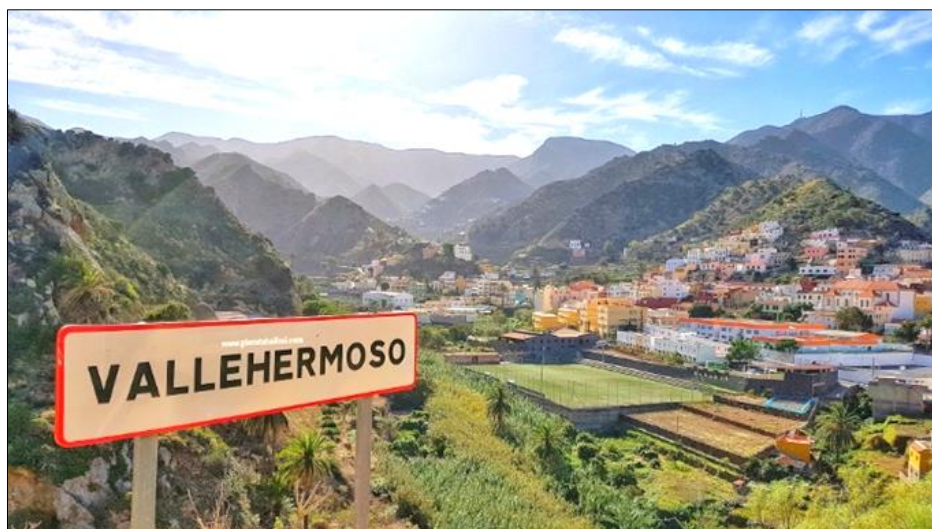

Asemeni unei delte, cea mai roditoare zonă din Hermigua

Vallehermoso – aș zice că numele-i suficient, nu-i așa? Vallehermoso e cea mai mare regiune a insulei, cu văi verzi care adăpostesc sate mici și zeci de trasee de hiking. Roque Cano e atracția regiunii, o formațiune stâncoasă, impresionantă. Orașelul e foarte cochet, cu arhitectură tradițională, multă liniște și puțini turiști.

Tot în Vallehermoso veți găsi sate precum Tezo, Arguamul sau Alojera și plaje neatinsse de mâna omului precum Alojera, Argaga, Playa del Trigo, Arguamul sau Playa del Vallehermoso.

În general, sunt plaje ascunse între stânci înalte, cu nisip negru și pietriș, mângâiate de valuri mari și azurii. Le-am vizitat doar trecând cu mașina prin acele locuri...

Numele spune totul

Valle Grand Rey – una dintre cele mai vizitate regiuni de pe insulă, cu smochini, case albe, văi verzi și plaje nesfârșite. Iată câteva dintre ele: Playa de las Vueltas, Charco del Conde, La Calera, Playa del Ingles, Playa del Guarinen. E preferatul meu, Valea Regelui Mare, pentru că acolo locuiește băiatul nostru și acolo am locuit mai bine de șase săptămâni... și mi s-a părut ceva rupt din Paradis!

E orașelul și locul în care trăiesc copiii noștri... Cel mai frumos!

Satul cu cei mai iscușiți pescari... și bucătari!

Alajero – regiunea unde se poate mânca pește proaspăt într-un minunat sat de pescari.

Da, infrastructura e fără cusur, șoselele sunt într-o stare perfectă, recent asfaltate, iar drumul în sine e o splendoare datorită peisajului. Valabil atât pentru Tenerife, cât și pentru La Gomera... și bănuiesc și pe celelalte insule. Dar foarte mare atenție la serpentine!

Trebuie claxonat, pentru avertizare, pentru că unele curbe sunt adevărate „agrafe”! Au fost și situații când a trebuit să mergem înapoi 100 de metri pentru a putea trece mașinile una pe lângă alta...

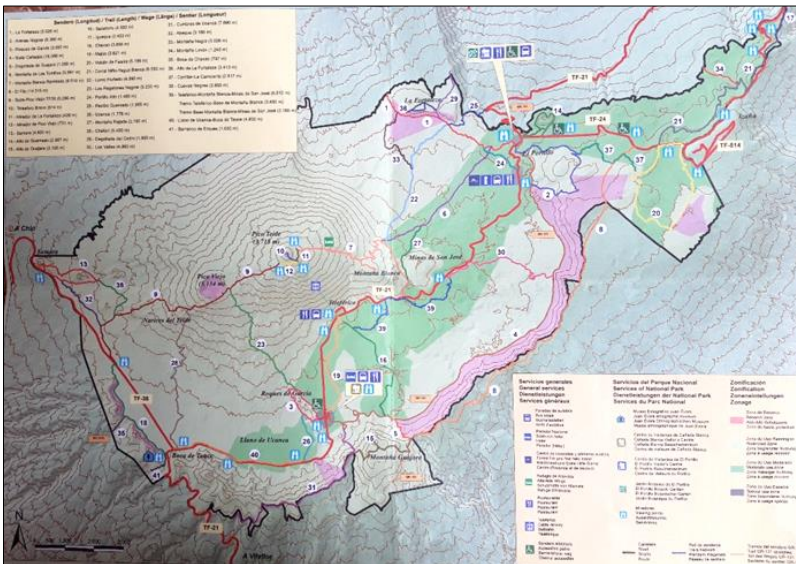

Vă recomand o doză de La Gomera în orice anotimp, practic, în Tenerife și La Gomera vremea e perfectă oricând. Temperaturile nu scad sub 16 grade iarna, (în ianuarie, februarie am dormit cu geamul deschis!) iar vară sunt în jur de 30 de grade. Cum ar veni: nici prea-prea, nici foarte foarte. Adică, perfect.

Harta insulei La Gomera, după care m-am ghidat în drumețiile... mai mult călătoriile mele

De un real folos mi-au fost Panourile amplasate în fiecare loc de Belvedere (Mirador) pe care erau informații și imagini specific locului... Și aproape fiecare loc avea povestea lui!

Și harta Parcului Național Gara Jonay, locul în care efectiv m-am simțit că trăiesc în scenariul filmului „Avatar”!

Capitolul XIV - La revedere „tabără dragă”!

Album fotografic

Ultima zi, ultima seară la o bere cu feciorul nostru. A fost frumos... am avut privilegiul să stau împreună cu el aproape două luni de zile... mai mult decât mi-aș mai fi dorit vreodată!

Anul acesta am avut ghinionul de a sta aproape trei săptămâni în spital, dar timpul rămas l-am fructificat la maxim. A fost o plăcere să fiu alături de el!

Ultima seară la o bere cu feciorul nostru

Noul complex rezidențial de locuințe

Un răsărit de soare pe terasă, călduț și prietenos. Am mare speranță că asfințitul mă va găsi sus pe vulcanul El Teide, în Tenerife, cel mai înalt vârf din Spania. Și voi pune mâna pe zăpadă, să mă acomodez cu iarna și zăpada de acasă.

Apusul de Soare La Vall Gran Rey

Ritualul apusului de soare

Și Apusul de Soare La Vall Gran Rey, în toate fazele, mergând la culcare pentru a reveni a doua zi!

Valle Gran Rey este ca și cum ai simți că timpul stă pe loc. Râpa alunecă încet la vale până la plaja cu nisip negru și te însoțește pe tot parcursul șederii în acest oraș de pe insula La Gomera. Urmărind și participând la tot ritualul apusului de soare, marchezi sfârșitul unei zile relaxante. Valle gran Rey este locul fermecător, potrivit pentru odihnă și relaxare între ocean și palmieri, locul mirific în care simt că m-am născut pentru a doua oară... picurându-mi liniște în vene!

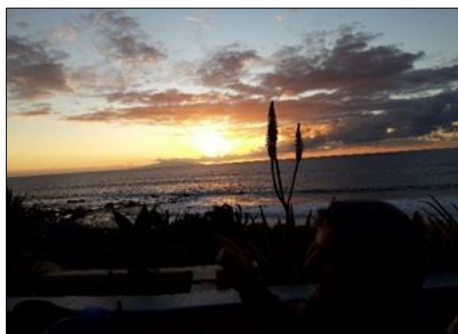
Salutând Marele Rege din Valle

Momente de satisfacție, alături de băiatul nostru

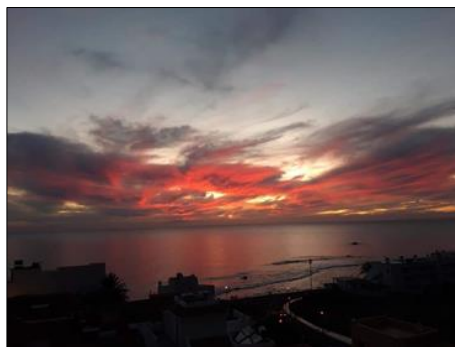
Oare chiar sunt aici, în insulele Canare?!

La vânătoare de „Apus”

Pe ultima geană de lumină

Golful Charco del Conte, în amurg sângerieu

Cu Luna sărutând Atlanticul, ca de „Rămas bun!” Că la Aeroport mă așteaptă avionul care mă va duce acasă la Buni, la căsuța noastră din Sighișoara!

Luna sărutând Atlanticul

Oceanul cu valurile lui înspumate și miros de alge

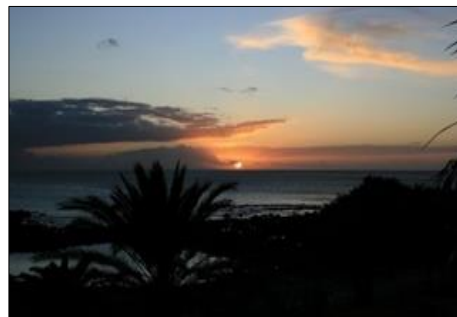
O lume de vis

Vedere spre cartierul La Playa

Drumul pe țărmul Oceanulu Atlantic spre cartierul La Playa, după apus

Pietrele, farmecul țărmului

Și mâine va fi o zi

Apus de soare în Insulele Canare

Valuri sparte la mal

Ne așteaptă, cu plinul făcut!

Acasă la Sighișoara, împreună cu cuscri. Cu o umbră de tristețe pe fețe, dar mulțumiți știind că acolo, împreună, copiii noștri trăiesc frumos, într-o lume mirifică, asemeni unui colț de Rai!

Acasă la Sighișoara

Capitolul XV - Aeroportul Internațional Avram Iancu din Cluj-Napoca

Pământul se zice că e rotund, așa că la întoarcere anul ăsta, 2021, am ajuns la Cluj-Napoca. Anul trecut am plecat de aici, acum m-am întors! Cu o mica surpriză, la coborârea din avion... zăpada de afară și frigul care pișcă obrazul nu sunt prea prietenoase!

Aeroportul Internațional Avram Iancu Cluj-Napoca, care, mi-ar fi plăcut mai mult să se numească Aurel Vlaicu, este al doilea aeroport ca mărime din România după Aeroportul Internațional Henri Coandă București. Aeroportul se află situat pe raza cartierului Someșeni, în estul municipiului Cluj.

Vedere de ansamblu

Aurel Vlaicu a fost un mare zburător, omul pasăre din Bințiți, cel care a trecut peste munții Carpați, la bordul unui aparat de zbor construit de el. Tot respectul pentru Avram Iancu, în legătură cu Facultatea de Drept și Științe Politice a Universității din Cluj.

Un merit deosebit, pentru înființarea acestui bastion al învățământului în Transilvania îl are marele Avram Iancu.

Viziunea marelui erou național Avram Iancu, după revoluția de la 1848-1849, a fost de-a dreptul extraordinară prin modernitatea și umanismul ei; românii să învețe la facultăți de Drept, pentru ca astfel cu armele Legii în mână să-și câștige drepturile lor naționale.

Aeroportul a fost fondat la 1 aprilie 1932 de către Ministerul Român al Industriei și Comerțului.

Un avion Farman-Goliath, similar celor folosite în primul zbor pe aeroport

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial aeroportul a devenit unul militar, fiind considerat cel mai important din Transilvania. În 1940, ca urmare a dictatului de la Viena, Transilvania de Nord a fost cedată Ungariei, iar aeroportul a fost folosit de către aviația militară maghiară și de Luftwaffe. În octombrie 1944 armata maghiară din oraș a fost învinsă de forțele armate române și sovietice. Când a fost recucerit de către Escadrila Nr. 4 Română Focșani, la sfârșitul lui septembrie 1944, aeroportul era complet distrus.

După război aeroportul și-a reluat cursele interne Tarom legând Clujul de alte orașe românești importante. Avioanele folosite erau Lisunov Li-2/Douglas DC-3 și Iliușin Il-14, avioane de construcție sovietică.

Aspect din aeroport

Pasărea de fier, care m-a dus în Insule și m-a adus acasă

În anii 1960 a început o modernizare intensivă a aeroportului. În 1969 a fost inaugurat noul terminal de pasageri, iar până în 1970 aeroportul a fost dotat cu echipamentele de securitate a zborului. Aeroportul a rămas unul de călători până în septembrie 1996, când a fost deschis atât pentru transporturi de călători cât și transporturilor cargo internaționale.

În 1996 consiliul județean Cluj a început extinderea clădirii terminalului, finalizată în august 1997.

Pe 26 octombrie 2013 a fost inaugurată noua pistă a Aeroportului Internațional „Avram Iancu”. Pista măsoară 2100 de metri, dar în viitor va fi prelungită până la 3500 de metri.

Capitolul XVI - Despre autor

M-am născut la 27 noiembrie 1955, într-o zi târzie de toamnă, când începea încet să fulguiască, undeva pe Câmpia Transilvană, în satul Oroiu. De fapt în Valea Oroiuului, undeva pe la mijlocul dealului, în locul numit „Curu Boului”, în casa bunicilor, familia Roiban Solomon și Veronica (Neta). Părinții, Artimon și Zenia (Genica), amândoi decedați, având locul de odihnă veșnică în Țintirimul de la Româneni.

Dintr-un tată inteligent, harnic și chibzuit, chiar dacă a trebuit să se retragă de la școală la începutul clasei a VI-a, pentru a-l ajuta pe Moșu la muncile câmpului și în gospodărie și a asigura în acest fel condiții ca ceilalți patru frați să poată merge la școală. Și o mamă, cu mare dragoste de carte, isteasă și pricepută, de loc din Petea de Câmpie, fostă colegă de clasă cu poetul Ion Horea, cu care până în clasa a VII-a au împărțit premiile. Dar a avut ghinionul să rămână foarte devreme fără părinți, așa că a trebuit să rămână acasă, mamă și tată pentru ceilalți trei frați mai mici. Datorită ei, Mamei mele, am ajuns la Școală și la Internat la Luduș, dorința ei fiind să ajung „om învățat”!
Îmi amintesc cum de Sâmbăta Floriilor mergeam în cimitir la Petea de Câmpie, la mormântul bunicilor, să le punem mătășori de salcă pe morminte și să aprindem lumânări, ca o pioasă amintire. De multe ori l-am văzut acolo pe poetul Ion Horea, se întâlneau și povestea cu mama, ca vechi colegi și prieteni...

„Vezi tu dragul mamei, să înveți bine la școală și să ajungi om învățat așa ca Iuân”! Și i-am îndeplinit dorința!

Copilăria a fost ca a tuturor copiilor de pe vremurile acelea cu noroaie: cu bobocii de gâscă, cu oile, cu vacile, desculț de primăvara când apăreau ouăle de țarcă, până toamna când cădea bruma. Cu teniși sau sandale de gumă mergeam doar la școală. Și cu cățarigi atunci când ploua și pe drum era o tină de nu-ți puteai smulge picioarele!

Îi aduc mulțumiri doamnei învățătoare Rafila Moșneag, fostă Socol, (Cila), cea care mi-a condus mâna tremurândă pe foaia caietului, până am dedus meșteșugul scrierii, cititul și socotitul. Chiar dacă am mai stat câteodată și eu la gard, în timpul pauzei cu cartea în mână, să vadă sătenii ce treceau pe uliță, grupul „măgarilor”!

Așa cum vă spuneam, din clasa a VI-a am fost dat la Internat și la Școală la Luduș. Așa ca la Oroiu, la începutul școlii eram tuns chilug, zero. Toți colegii (tunși cu freză mică!) m-au luat la bășcălie, adresându-mi-se cu „mă țărănoiule”! Dar m-am ambiționat și la sfârșitul anului am luat premiul III, stricând clasamentul clasei.

*Cu țărăncuța mea, la sărbătoarea
„Lăsatu secului pe Târnave” la
Sighișoara*

părăsit, dar eu acum sunt împăcat cu gândul că băiatul nostru, Adrian, trăiește frumos într-o lume de vis!

L-am vizitat, am stat acolo șase săptămâni, în iarna lui 2020, iar acum încă șase săptămâni anul acesta... e Raiul pe pământ! Cu fata săracă de la Casa de copii ne-am construit o casă, cu grădină și fântână cu roată, în ogradă, cățel și pisică! Norocul nostru e că fata noastră Ioana, locuiește și lucrează în Târgu Mureș la BRD, e căsătorită și aproape la fiecare sfârșit de săptămână vin „la țară” la Sighișoara. Așa că împreună cu ei și nepoțelul Eduard ne simțim ca în Rai. Că nu cred că în Grădina Domnului, în Rai poate fi mai bine. Ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea zile și sănătate să ne putem bucura de tot ce avem!

Iar din clasa a VII-a am luat premiul I, detronând-o de pe podium pe fiica președintelui Judecătoriei Raionului Luduș. A fost recordul meu personal. Am realizat că locul pe podium cere prea multe sacrificii și m-am rezumat la a fi printre primii din clasă, să obțin la sfârșit de an o medie care să-mi permită să primesc bursă, adică la Internat un pat cu o perină și un blid de zamă la cantină!

Am urmat Liceul de Cultură Generală, secția profil real, la Luduș, unde mai cochetam cu Cenaclul Literar, coordonat de profesorul Iosif Pop. Și armata am făcut-o „servind patria” ca tanchist la Baia Mare. A fost de o deosebită importanță, prin faptul că mi-am completat cu brio cunoștințele din liceu. După cinci ani de învățatură în Moldova, în dulcele Târg al Ieșilor, La Institutul Politehnic, Facultatea de Mecanică, Secția Mașini- Unelte, am obținut o diplomă de inginer, așa că aveam o meserie. Aveam deja 26 de ani, m-am însurat cu o colegă de clasă din liceu, orfană, crescută la Casa de copii, dar o fată vrednică. Mi-a făcut doi copii frumoși și sănătoși, amândoi sunt absolvenți de învățământ superior cu meserii bune, aranjați fiecare la casa lor. Băiatul și-a stabilit în Insulele Canare, în Tenerife, are locuință în insula la Gomera. Probabil și părinții mei au suferit atunci când i-am

Am lucrat ca inginer aproape 11 ani, la Nicovala Sighișoara, ca Șef Secție Mecano-Energetică. Cea mai frumoasă perioadă din viața mea, dar a venit Revoluția și toate fabricile s-au ruinat. Am mai trecut și pe la Intreprinderea de Vase emailate VES SA, ca Inginer Șef Producție, dar Industria scârțâia și am căutat să mă orientez spre alt domeniu.

Așa am ajuns la Primăria din Sighișoara, unde m-am ocupat, aproape 12 ani de destinele orașului ca Șef Serviciu Edilitar Gospodăresc. Apoi din toamna lui 2005, ca Șef de Serviciu Administrație Publică locală aproape 12 de ani! O viață de om!

Acum sunt pensionar, bursier la stat pentru a doua oară, cum îmi place mie să mă autodefinesc! De aproape un an și jumătate de zile mă documentez și adun materiale să scriu o Monografie a satului Oroiu, satul dintre dealuri unde m-am născut și am copilărit.

Îmi pare rău că ceea ce încerc să fac acum, nu am făcut mai repede, când îl aveam pe tata lângă mine (a și locuit aproape 3 ani aici la Sighișoara după ce a murit mama și a rămas singur și bolnav), când erau în sat mai mulți bătrâni, de la care aș fi putut culege informații, aduse în mintea lor din vremuri de demult.

Cele adunate și scrise de mine în acest „snop” al vieții satului Oroiu, așa cum mi-l amintesc eu și cu cele culese de la informatori, căroră le mulțumesc din suflet, m-aș bucura să le citească și cei tineri, mai ales nepoții noștri, să afle despre viața oroienilor, așa cum a fost!

Îmi cer scuzele de rigoare pentru orice greșeli de date sau nume. Și mai ales vă rog să nu vă supărați că am încercat la fiecare să-i pomenesc porecla sau apelativul „după numele satului” fiecăruia, în intenția de a ne aduce aminte cu drag și dor în suflet de acele vremuri demult apuse.

Iovu ROIBAN

P.S. Am mai publicat câteva articole și cărți și am avut plăcerea să adaug numelui meu și „Oroianu”; de fapt sunt și voi rămâne oroian, chiar dacă sunt plecat în „Lumea mare” de o grămadă de vreme!

Bibliografie

- Alexandru Ciorănescu, *Cronici franceze ale cuceririi Insulelor Canare*, p. 46, Madrid, 1965.
- Colectiv: *Los Guanches desde la arqueologia*, Organismo autonomo de Museos y Centros, Tenerife, 1999.
- José-Luis Conception, *Los Guanches que sobrevivieron y su descendencia*, ed. Graficolor, Tenerife, 1999.
- Alfred W. Crosby, *Ecological Imperialism. The Biological Expansion of Europe, 900-1900*, 1993.
- John Mercer, *The Canary Islanders, Their History, Conquest & Survival*, 1980.
- Isabelle Renault, *Ritualul funerar la Guanși*, Arheologia nr. 287, p. 60-67, Paris, 1993.
- Institutul Național de Statistică. *Populație, suprafață și densitate pe municipalități*. Arhivat de la original pe 7 martie 2016.
- Clima: La Calera.
- Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Politicii Teritoriale. *Guvernul Insulelor Canare. Rețeaua Insulelor Canare de arii naturale protejate - La Gomera*. Arhivat de la original pe 27 iunie 2014.
- Institutul Canar de Statistică, *Municipalități de Insulele Canare. 1768-2013. Statistici privind evoluția istorică a populației*.
- Institutul Național de Statistică, „VALEA MARELUI REGE A.” *Nomenclator: populația registrului continuu pe unitatea de populație*.
- Istoria cuceririi celor șapte insule Canare (în spaniolă)*. ISBN 978-84-400-3645-2.
- Bethencourt, Alfonso Juan, *Istoria poporului Guanche (în spaniolă)*, Francisco Lemus Editor SL., 1997. ISBN 978-84-87973-10-9.
- Cucerirea Tenerifei 1494-1496 (în spaniolă)*. ISBN 978-84-88366-57-3.
- Biroul de turism, *Salto del Pastor Canario*
- Curs de sărituri de ciobănesc canarian*.
- Site-ul Guvernului Insulelor Canare privind sporturile și jocurile tradiționale.
- Noda Gómez, Talio: *Fabricarea lancei ciobanului*. Revista de etnografie canarină El Pajar.
- Trujillo, R. (1978). *El silbo gomero: análisis lingüístico*. Santa Cruz de Tenerife: I. Canaria.

Referințe:

Materiale consultate pe Internet și Materiale puse la dispoziție de Centrul de informare Turistică și Primăria din Valle Gran Rey.

- DDAA. Insulele Canare. Aguilar, 2004. ISBN 84-03-50195-1.
- Rețeaua de parcuri naționale (Ministerul Mediului)
- Informații Instituție Primăria Valle Gran Rey
- ABREU GALINDO, FR. J. Istoria cuceririi celor șapte Insule Canare. Goya. ISBN 978-84-400-3645-2.
- BETHENCOURT ALFONSO, Juan. Istoria poporului Guanche. Francisco Lemus Editor SL, 1997. ISBN 978-84-87973-10-9.
- „Chicharrero”. R: Dicționar al Academiei Regale Spaniole.
- Institutul Național de Statistică
- Informații despre primărie din Tenerife
- Studiu geologic pe Teide al CSIC
- „Parcul Național Teide”. UNESCO. (Accesat pe 3 noiembrie 2018).
- Institutul Național de Statistică. „Populația, suprafața și densitatea pe municipalități”. Arhivat din original la 7 martie 2016.
- «Clima: La Calera».
- Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Politicii Teritoriale. Guvernul Insulelor Canare. „Rețeaua Insulelor Canare de Aree Naturale Protejate - La Gomera”. Arhivat din original la 27 iunie 2014.
- Institutul de Statistică Canarian. «Municipii din Insulele Canare. 1768-2013». Statistici ale evoluției istorice a populației.
 - o Institutul Național de Statistică. „VALLE GRAN REY”. Gazetteer: Populația din registrul continuu pe unități de populație.
- Linkuri externe
- Federația Salto del Pastor Canario
- Consiliul de Turism al Insulelor Canare
- GASPAR FRUCTUOSO (SECOLUL XVI) Insulele Canare („De Saudades da Terra”)
- GEORGE GLAS, Descrierea Insulelor Canare 1764. Ediția a II-a. Tenerife: Edițiile Goya 1982

Cuprins

Cuvânt înainte.....	5
Capitolul I – Introducere	7
Marea aventură, din Oroiu până în Insulele Canare, Tenerife, La Gomera, Valle Gran Rey	7
Geografie fizică	12
Geografie politică	13
Istorie	13
Cronologie - de la începuturi până la dispariția populației locale guanșe	14
Cronologie - din sec. al XVI-lea până în prezent	15
Religie	15
Atracții turistice.....	16
Capitolul II - Aeroportul Internațional Henri Coandă-București.....	17
Accesul din oraș	17
Istoric	18
Extinderea	19
Capitolul III - Escală la Barcelona și magia civilizației	20
Capitolul IV - Primul pas pe pământul Insulelor Canare	34
Fred Olsen Express.....	37
Capitolul V - Acasă, în Valle Gran Rey, Valea Regelui Mare	39
Despre noi	39
Clima.....	42
Punctele de belvedere din Valle Gran Rey (Mirador).....	44
Cele mai bune plaje din Valle Gran Rey.....	49
Sculptura Hautacuperche.....	52
Punctul de belvedere Curva del Queso	54
Punctul de belvedere Palmarejo de César Manrique	54
Schitul San Antonio.....	56
Monumentul natural Los Órganos	58
Observarea balenelor și a delfinilor	59
Capitolul VI – Tradiții și atracții deosebite	69
Saltul ciobanului – „Salto del Pastor Canario”	69
Pregătirea instrumentului.....	71
Ritualul Apusului de Soare.....	73
Flamenco, dansul Spaniol.....	75
Fluierul Silbo Gomero – un limbaj de fluierat protejat de UNESCO	79
O atracție deosebită... pisicile de mare.....	81

Capitolul VII - Guanșii.....	84
Societatea și religia.....	86
Guanșii, primul genocid al erei coloniale	88
Pelicar, un rege al guanșilor.....	90
Concluzii	91
Monumentele Cristofor Columb	92
Capitolul VIII - Agricultura în Valle Gran Rey și Arure.....	94
Tradiție și declin.....	94
Lumea florilor	117
Orășelul Valle Gran Rey, în timp	124
Capitolul IX - Excursii pe toate drumurile insulei La Gomera	130
Vârful muntos La Mérica	134
El Palmarejo - satul Arure	142
Specialități locale	144
Apa magică a lui Los Chorros de Epina	145
Apa Taguluche	149
Vallehermoso - Valea Frumoasă din La Gomera.....	152
Specialități culinare	159
Proiect de amfiteatru în „Curba brânzeturilor”	160
Parcul Național Garajonay.....	161
Gara și Jonay	164
Pădurea El Cedro.....	167
Mirador (punct de belvedere) de Los Roques	172
Erque și Erquito.....	173
Mirador de Igualero.....	174
Punctul de Belvedere Igualero.....	177
La laguna Gran Laguna Grande.....	180
Satul Lomo del Balo.....	186
San Sebastián.....	188
Satul Agulo.....	196
Hermigua.....	199
Capitolul X - Tenerife, Țara făgăduinței	208
1. Costa Adeje- Playa del Duque	211
2. Playa de las Americas.....	212
3. Los Cristianos.....	212
4. El Medano	213
5. Piramidas de Guimar	214
6. Candelaria.....	215
7. Santa Cruz de Tenerife	215
8. Puerto de la Cruz	216
9. El Teide	218

Statuile regilor Guanche	219
Religie	221
Flora și fauna	224
Emigrarea către America	226
Arhitectură	227
Gastronomie	228
Pește	228
Carne	228
Cartofii de rid.	229
Mojos	229
Brânzeturile	229
Gofio	229
Patiserie	230
Vinuri	230
Capitolul XI - Madrid, surpriza călătoriei, bonus turistic	231
Istorie	233
Epoca romană și epoca vizigotă	233
Epoca musulmană	234
Cucerirea creștină	235
Expansiunea rapidă	236
Aspectul orașului în prezent	237
Puncte importante culturale și turistice	240
Capitolul XII - Peripeții, întâmplări cu surprize	241
Aventura COVID 19, Dragonul chinezesc	241
Capitolul XIII - În loc de încheiere... concluzii	246
Capitolul XIV - La revedere „tabără dragă”!	254
Album fotografic	254
Capitolul XV - Aeroportul Internațional Avram Iancu din Cluj-Napoca	262
Capitolul XVI - Despre autor	265
Bibliografie	268
Cuprins	271

